

Giới thiệu Tiểu Thuyết Hắc Báo

Truyện Tiểu Thuyết Hắc Báo của tác giả Trịnh Viện ẩn chứa một câu chuyện tình cảm động khiến người đọc có những cung bậc cảm xúc khác nhau.

Nội dung xoay quanh chuyện tình của Chu Ân Ninh và Hắc Diệu Đường. Khi Ân Ninh có gia thế chỉ bình thường thì Hắc Diệu Đường là công tử của một gia đình có thân thế.

Nhưng Ân Ninh vẫn hy vọng tình cảm của mình được chấp nhận mặc dù biết hai gia đình không môn đăng hộ đối chút nào. Liệu câu chuyện tình yêu sẽ có kết cục thật đẹp?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thuyết Hắc Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Mở đầu:

“Thật đáng yêu!”

“Đáng yêu quá!”

“Thật là đáng yêu! Quả thật là đáng yêu giống như công chúa Bạch Tuyết nhỏ ——”.

Mọi người loay hoay, xoay quanh một cô bé đang ngồi trên salon, lên tiếng than nhẹ, hai mắt tỏa sáng, nhìn chăm chăm vào gương mặt trắng trẻo mũm mĩm của cô bé, chỉ hận không thể đưa tay véo một cái.

Cô gái nhỏ biết mình lấy được sự yêu thương của người lớn, khuôn mặt trái xoan kiêu ngạo hást mặt lên, trên gương mặt búp bê lộ ra nụ cười “đáng yêu”, ngạo nghễ liếc mắt nhìn một cô bé ngồi đối diện với mình, cô bé mập —— “Ồ, nói đến cô bé của nhà họ Chu —— tại sao lại mập như thế này?”. Một người phụ nữ mập ghét bỏ một cô bé khác đang ngồi trên ghế.

“Đúng vậy, cô bé mập này đúng là vũ nhục gene của cha mẹ nó! Không ngờ cha mẹ xinh đẹp ưu nhã như vậy lại sinh ra đứa con như thế này! Đột biến gene!”.

“Xi, điều này thì có gì kỳ lạ? Bây giờ đều đang phổ biến ——”.

“Phổ biến cái gì?”. Mấy người phụ nữ ở đây đều xúm vào hỏi.

“Phổ biến việc nhận con nuôi!”.

“Đúng vậy, làm việc tốt, mỗi ngày làm một việc thiện à! Đứa nhỏ xấu xí này có thể là đứa con nuôi của vợ chồng nhà họ Chu, ha ha!”.

Một người phụ nữ mập khác che miệng cười.

Những người phụ nữ này đều là những quý phụ có tiền nhất Đài Bắc, đều ở đây nói xấu một cô bé sáu tuổi, miệng kia, mặt kia còn giống hơn những người bán hàng ở chợ.

Chu Ân Ninh chính là đứa bé mập trong lời nói của những người phụ nữ đó. Cô bé chỉ lặng yên ngồi ở trên ghế của mình, cái đầu cúi thật thấp, nhìn chăm chăm vào đầu gối được xếp quy củ.

Cha nói, hôm nay là sinh nhật của chú.

Cha mẹ của bé đang trên đường đến khách sạn, sau khi bé tan học liền ngồi trên xe đi thẳng đến đây. Nhưng mà bây giờ bé hi vọng cha mẹ đừng đến, không đến thì sẽ không nghe được những lời khó nghe này... Bởi vì, mặc dù bé còn nhỏ nhưng mỗi lời nói của các cô các dì ở đây, bé đều hiểu được.

Bé không phải con của cha mẹ sao?

“Nhưng mà tôi nghe nói, con bé xấu xí của nhà họ Chu này là vợ chưa cưới của con thứ hai nhà họ Hắc đấy!”, đột nhiên một giọng nói toát ra, thần bí nói thầm.

Hóa ra là một người phụ nữ cả người “lấp lánh”, giống như con chuột châu đầu ghé tai với mọi người, cố gắng nói chuyện, tỏ vẻ bà ta biết nhiều thông tin.

“Vợ chưa cưới?!” Một người phụ nữ gầy như que củi, cất cao giọng hét chói tai. “Đùa gì thế! Chỉ là một đứa bé sáu tuổi thôi mà, bà có làm không

vậy?”.

“Không làm đâu... Nghe nói trước kia ông Chu có ân với nhà họ Hắc, nên cháu gái của ông ấy mới được như vậy, mới có thể kiếm được một cửa hôn sự với nhà họ Hắc”.

“Tồn thọ quá! Thật không ngờ, vợ chồng Chu gia sinh ra đứa con gái xấu xí như vậy, lại có thể với cao tới nhà họ Hắc..... A a a a——”.

Bỗng nhiên một tiếng thét chói tai vang lên, xuyên thủng màng nhĩ của những người phụ nữ ở đây —— “A —— con gián ——”.

“A —— Rắn —— Aaaaaaaa ——”.

Trong một cuộc yến tiệc thượng lưu, náo loạn, những “quý phụ” đó chạy trốn thực mạng, sắc mặt nhợt nhạt, chồng vó.... Loại nào cũng có.

“Tiểu cường” bỏ loạn khắp nơi, một con rắn xanh u ru nhả bò trên sàn nhà bóng loáng của khách sạn, truy đuổi con mồi cho bữa tối.... Mà cô bé bị ghét bỏ kia, trấn định ngồi trên ghế nhìn chăm chăm cảnh loạn. Một lúc sau, rốt cuộc cô bé cũng đứng lên, nhặt con rắn xanh trên đất, vuốt ve yêu thương. “Tiểu Á ngoan, em đã ăn no chưa?”, giọng nói trẻ thơ, mềm mại, “Ồ đây không chơi được, chúng ta bảo bác tài xế chở chúng ta về nhà nhé”.

Không dám nói, con gián là do bé “phóng sinh” nhưng mà vẫn thủ thi với “con rắn” đáng sợ... Đến khi cô bé bỏ con rắn vào trong túi áo thì tất cả những “quý phụ” ở đây đều giật mình kinh hãi, nhìn chăm chăm “Tiểu quái vật”....

Dù sao về nhà là tốt rồi, trong nhà chỉ có cha mẹ và Tiểu Á, bọn họ nhất định sẽ không làm cho ngực bé đau đau.... Cô bé sáu tuổi suy nghĩ trong lòng.

Về mặt của cô bé bình tĩnh, dường như không nhìn thấy những ánh mắt kinh hãi mà mọi người đang nhìn cô.... 6 năm qua, đây không phải là lần đầu tiên cô bé bị hại. Chỉ cần “bạn bè” của cha mẹ nhìn thấy bé một lần thì cô sẽ bị nói xấu một lần... Mặc dù chỉ là một đứa bé, không hiểu được nhưng cô bé có thể phân biệt được không khí ác ý và thiện ý.

Vậy mà đây là lần đầu tiên, Chu Ân Ninh, rốt cuộc tìm được cách tự an ủi mình —— cách đó gọi là “trốn tránh”.

Chu Ân Ninh ngồi thẫn thờ trước gương trang điểm dán chữ hỷ, nghĩ trong lòng, đây là chuyện gì, cô đã biết là sẽ xảy ra ác mộng mà.

“Chu Ân Ninh, cô đúng là một kẻ đàn độn.....”.

Cô nhìn chăm chăm vào gương, lẩm bẩm tự nắn.

Trong gương, tân nương trong lễ phục trắng... không hề đẹp!

Bởi vì cô trang điểm quá đậm, son môi đánh quá hồng, hai bên má hồng đánh đều nhưng màu đỏ vui mừng không hợp với làn da tái nhợt của cô.

Từ nhỏ đến lớn cô đã có dự cảm, biết rằng mình sẽ không có được hạnh phúc!

Bởi vì vịt con xấu xí vẫn là vịt con xấu xí, chỉ có trong truyện thiếu nhi mới có vịt con xấu xí biến thành thiên nga.

“Chu Ân Ninh, cô đúng là một kẻ đàn độn.....”.

Cô lại tự nắn mình một lần nữa. Lần này, nước mắt rơi xuống gương mặt phấn hồng.

Nếu như cô là chú rết, nhất định cô cũng sẽ bỏ chạy. Cô tự ti nghĩ ngợi.

Đúng vậy. Hôm nay là ngày kết hôn của cô, Chu Ân Ninh.

Nhưng mà từ đầu đến cuối, chú rết đều vắng mặt, chỉ có một mình cô dâu đứng ở lễ đường. Lễ cưới thần thánh lại trở thành một trò cười, xã hội thượng lưu lại thêm một câu chuyện cười về cô con gái xấu xí của nhà họ Chu.

“Chắc là do cô dâu quá xấu nên chú rết mới bỏ chạy.....”.

“Nói cũng đúng! Con gái xấu xí của nhà họ Chu làm sao có thể xứng với đứa con thiên tài của nhà họ Hắc!”.

Những tân khách trên lễ đường, không đợi được, nói ra những lời đả thương người ngay trước mặt cô và cha mẹ cô.

Nghĩ đi nghĩ lại, nước mắt uất ức chảy xuống không ngừng, hai hàng kẻ mày theo nước mắt của Ân Ninh kéo dài thành hai vệt đen tíc cười trên gương mặt của cô.

“Tiểu Ninh, con có khỏe không?”. Hạ Vũ Thần đi vào trong phòng nghỉ của cô dâu, trên gương mặt xinh đẹp không giấu được vẻ lo lắng.

“Con... con tốt lắm”. Quay lưng về phía mẹ, Ân Ninh lau khô nước mắt, cô xoay người, trên mặt nở nụ cười. “Mẹ, con không có việc gì”. Cô nháy mắt, cười hi hi với mẹ xinh đẹp.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Ân Ninh, Hạ Vũ Thần thương cho đứa con ngốc không biết gì, gương mặt trang điểm đậm bị nước mắt làm cho lem hết.

“Không có việc gì là tốt rồi”, bà thờ dài.

Vào lúc này, bà không biết phải làm sao để an ủi con gái mình.

Mặc dù bà rất muốn tìm đối phương để lý luận, giành lại công bằng cho con gái, nhưng mà thể lực của nhà họ Hắc.... Hạ Vũ Thần âm thầm lắc đầu.

Mặc dù nhà họ Chu cũng không nhỏ nhưng mà so với nhà họ Hắc tung hoành cả hai bên hắc bạch, lại có bối cảnh, vẫn còn kém xa. Ngày trước cha chồng lập hôn sự này, bà đã lo lắng, cảm thấy hai nhà không môn đăng hộ đối!

“Me, con không sao cả, mẹ không phải lo lắng cho con!”. Giọng của Ân Ninh nhẹ nhàng, an ủi mẹ xinh đẹp.

Hạ Vũ Thần đến bên cạnh con gái, nhẹ nhàng vén sợi tóc trên trán Ân Ninh. “Con yên tâm, cha con đang chuẩn bị đến nhà họ Hắc để đòi lại công bằng cho con”.

“Không cần đâu mẹ!”, Ân Ninh tròn to hai mắt, “Thật ra thì con không hề buồn, ngược lại còn rất vui, thật đó!”.

“Ân Ninh, con đừng nói dối mẹ”.

“Thật mà”, cô nhấn mạnh việc mình không hề buồn, “Nếu như không phải vì ông nội thì con còn lâu mới mặc loại quần áo phô trương như vậy, nhìn rất kỳ cục!”. Cô cố ý tháo mạnh tấm lụa trên đầu.

Hạ Vũ Thần kinh ngạc mở to hai mắt.

“Bởi vì con không muốn gả cho tên hoa hoa công tử, tự cho mình là đúng đó!”. Ân Ninh giải thích. “Cái tên Hắc Diệu Đường, mọi người đều biết con sẽ phải gả cho một tên háo sắc, rất không tốt! Như bây giờ mới là tốt nhất, may mà vừa rồi anh ta không đến. Bởi vì con đã quyết định sẽ cự tuyệt anh ta trước mặt cha xứ, thật đó!”. Cô lại cường điệu một lần nữa vì sợ mẹ không tin mình, còn làm một cái mặt quỷ.

Hạ Vũ Thần tròn mắt nhìn con gái, nghe những lời nói này của Ân Ninh, bà không hề vui mừng mà còn cảm thấy lo lắng hơn.

Nhưng mà bà không nói được câu gì.... bởi vì bà hiểu rất rõ con gái mình, Ân Ninh cố tỏ ra về kiên cường nhưng thật ra nội tâm của con bé rất yếu ớt.

Cái này phải trách bà và chồng! Nếu như ngày xưa họ đưa Ân Ninh ra nước ngoài, con bé có thể tránh được vòng luan quân của xã hội thượng lưu, sẽ không đánh đồng với đứa trẻ nhà giàu khác.

Hạ Vũ Thần không nói gì, nhìn con gái. Hoàng tử ếch có công chúa cứu vớt, bà vẫn tin rằng, con gái bà là công chúa ếch. Nhưng phải chờ đến khi nào thì Ân Ninh mới có thể gặp được bạch mã Hoàng tử của con bé?

Hạ Vũ Thần thờ dài một tiếng.

Bà cũng không biết mình đã sai cái gì.... Nhiều năm qua, Ân Ninh vẫn là nỗi day dứt trong lòng bà.

~~~~~

Tại cuộc đua xe thể giới ở thành phố Detroit (thành phố lớn nhất bang Michigan, Mỹ), có mười lăm kỹ thuật viên đang cố gắng làm nhanh hết sức quán trình ở trạm sửa chữa vì cuộc đua xe đang tiến hành gay cấn.

“Đổi lốp, chỉnh phách, thêm dầu!”.

“GO!GO!GO!GO”.

Phanh, chiếc xe đua lao ra khỏi Pir-Stop (đường dừng lại sửa xe trong quá trình đua), tiếng động cơ vang lớn, tia lửa tóe ra ở đuôi xe.

“Ra sân! Vào Pir không tới chín giây, không đến chín giây Pard đã lên đường!”.

Thông báo tình huống của tay đua đứng đầu, vài chục vạn người xem hoan hô như sấm rung động cả sân đấu Detroit.

“Nuôi một đội xe, một năm đầu tư hai tỷ năm nghìn bảng Anh, tương đương với mười hai tỷ năm trăm triệu tiền Đài Loan”.

Trong sân, gần với đường Pir-Stop, giọng của một người đàn ông phương đông trầm thấp, vượt cả tiếng hoan hô của quần chúng.

“Thu về rất khả quan, nhìn trên mặt con số”. Một người đàn ông tóc vàng mắt lam, ưu nhã gác chân, lười biếng trả lời. Dường như những tiếng cổ vũ gào thét không hề liên quan đến anh ta.

“Ý của anh là quảng cáo? Tiền tài trợ? Hay là tiền hoa hồng ở TV?”, một người đàn ông khác hơi nghiêng người, chăm chú nhìn trận đấu.

“Tiền đặt cược ở sòng bạc. Trước khi cuộc thi đấu bắt đầu đã quyết định thành bại của trận đấu”.

“Ý của anh là lợi ích phi pháp?”.

Người đàn ông tóc vàng huýt gió: “Đây không phải là sở trường của anh à?”.

Người đàn ông phương đông nhếch môi. Khuôn mặt lạnh lùng của anh ta không vì nụ cười mà nhu hòa, ngược lại còn tà ác lạnh khốc hơn.

“Vậy thì, cuộc đua này, ai sẽ là người thắng cuối cùng?”.

Người đàn ông tóc vàng ranh mãnh, nháy mắt mấy cái: “Anh phải rõ ràng hơn tôi chứ”.

Đột nhiên tinh thần của quần chúng trong trường đua kích động hẳn lên “Lá cờ màu xanh, chỉ còn một đoạn cuối cùng....”.

“takeitover” (Ôc: ko biết là gì @@)

“Kết thúc”. Người đàn ông tóc vàng đứng lên, phui mông một cái.

“Anh vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi, A Gió”.

Cuộc đối thoại còn đang diễn ra, mọi người đã kích động thông báo, “Pard, vô địch là Pard.....”.

“Hắc Diệu Đường là người thắng cuối cùng, không phải sao?”. Giang Giới nhếch môi, đặc chí vuốt mái tóc vàng, con ngươi càng sâu hơn bình thường.

“Không có ai mặc bộ đồ Armani đến xem đua xe cả”. Long Nham đột nhiên nói sang truyện khác, mặt không đổi sắc phê bình đối phương.

“Thật sao?”. Giang Giới bĩu môi. “Vậy thì xin lỗi”.

Anh ta ngửa đầu cười lớn rồi bỏ đi.

“Đúng là người làm cho người ta ghét”. Long Nham lẩm bẩm.

“Pard”, Cô gái có thân hình nóng bỏng cố gắng vây lấy tuyến thủ vô địch vừa xuống xe.

Nhưng trước khi Hắc Diệu Đường bị phụ nữ bao quanh, Long Nham đã ra ám hiệu, ý bảo anh nên rời khỏi mỹ nữ như lang hổ kia.

Hắc Diệu Đường không tình nguyện rời khỏi chỗ đó, toàn thân mồ hôi đi đến gần bạn tốt, tính cách cuồng dã không chịu gò bó. “Bán mạng diễn xuất vậy mà không được nếm ngon ngọt, cậu không phải là bạn chí cốt của tớ”.

“Tin tưởng mình, tiết mục tối nay sẽ bù lại cho cậu”. Long Nham nói, vẻ mặt duy trì sự lạnh nhạt.

“Xem ra là cậu hiểu rất rõ tớ, kịp thời đấy”. Hắc Diệu Đường cười.

“Cậu thắng”.

“Tất nhiên là tớ thắng, còn nói gì được sao?”.

“Cậu không nên thắng”, Long Nham chỉ trích hần. “Hử?”.

“Cậu thắng thì tớ sẽ tổn thất mười tỷ, ai muốn chứ?”.

Hắc Diệu Đường cười: “Là mười tỷ tiền đánh cược hả?”.

“Tớ đang nói việc làm ăn, A Đường”.

“Tớ cũng đang bàn chuyện làm ăn với cậu”, Hắc Diệu Đường thu lại khuôn mặt tươi cười, vẻ mặt thay đổi trong chốc lát, “Nghĩ lại mà xem, Sliver Medalist thích tớ như thế nào? Trong trận đánh cược tay đua vô địch, tiền sẽ tự động vào túi của chúng ta”.

Long Nham nhìn anh, một lúc sau, anh ta nhếch môi cười, “Hắc Diệu Đường, cậu là một con hồ ly, một con hồ ly xấu xa”.

“No, no, no.....”, Hắc Diệu Đường khoát tay, vẻ mặt đổi thành cột nhà, xoay người đi về phía những người phụ nữ, “Tớ không phải hồ ly, tớ là Pard, “tiểu báo” có tốc độ nhanh nhất”.

Long Nham nhìn chăm chăm vào bạn tốt, không quên nhắc nhở: “A Đường, ở đây nghiêm chỉnh buôn bán, chuyện chơi bởi đừng nên quá”.

Hắc Diệu Đường quay người lại, “Muốn trò chơi được đủ vị, tất nhiên phải chơi oanh liệt rồi”. Tận hưởng lạc thú trước mắt. Anh tuân theo quy luật triết học của cuộc sống.

“Tớ nhớ cuộc đua ở Nhật Bản, dường như có một việc quan trọng mà không giấu được”. Mặc Long Nham không biến sắc, nhắc đến.

Khuôn mặt tươi cười của Hắc Diệu Đường bỗng dưng cứng đờ.

Cuộc đua lần trước ở Nhật Bản. Đương nhiên là anh hiểu Long Nham đang nhắc đến chuyện nào. “Này, Long Nham, cậu có biết chuyện gì sẽ phá vỡ tình anh em của chúng ta không?”.

Long Nham nhếch lông mày.

“Chỉ có một, phụ nữ”. Một người phụ nữ phiền phức.

Trên gương mặt tuấn mỹ của Hắc Diệu Đường, xuất hiện nét mặt khó chịu hiếm thấy. Long Nham đáng chết, cậu ta không nên nói những lời sát phong cảnh như thế này vào lúc anh cảm xúc vô địch.

Long Nham nhìn chăm chăm vào bạn thân vội vàng đi về phía những người phụ nữ. “Bàn chân có bôi dầu à....”. Anh lại lảm bảm. Đứa con thiên tài của nhà họ Hắc “phong lưu thành tính, làm sao có thể vì một mối hôn sự mà buông tha cho cả rừng rậm?”.

Mọi người đều biết, danh hiệu “Hắc Báo” không phải là hư danh.... “Hắc Báo thật sao?”. Long Nham tự lảm bảm. Khuôn mặt lạnh lùng lộ vẻ chế nhạo.

Các anh em đều biết ý nghĩa thực sự của “Hắc Báo”.

Nhiều năm qua, không hề có trường hợp ngoại lệ. Đứa con thứ hai nhà họ Hắc đào hoa phong lưu, nhưng một khi gặp được người phụ nữ làm anh ta nghiêm túc, thì sau một khắc sẽ nhanh nhẹn như con báo đen, chân chạy nhanh như được bôi dầu.

~~~~~

Hai tháng sau đám cưới đó, Ân Ninh mới đột nhiên phát hiện ra một chuyện kỳ quái. Trước lúc kết hôn, cô không hề chụp ảnh cưới.

Ngồi trên giường, Ân Ninh nhìn chăm chăm trang bìa của tạp chí, gương mặt nở nụ cười “hư hông” của người đàn ông anh tuấn, lảm bảm “Quả nhiên là anh ấy có mưu tính từ trước”.

Cảm thấy mũi cay xè, cô hít mũi, nháy nháy mắt. “Đồ quỷ sứ đáng ghét, bại hoại, tại sao anh là người làm cho người ta ghét như vậy, mà phụ nữ vẫn thích anh?”. Cô chửi mắng người đàn ông trên trang bìa tạp chí, tay trái tay phải đều đang ôm phụ nữ -- vị hôn phu trước của cô, Hắc Diệu Đường.

Trên trang bìa, gương mặt tuấn tú mê chết người không cần đèn mạng, với tài phú của nhà họ Hắc, nhất định có rất nhiều người phụ nữ tự động hiến thân như tre già măng mọc.

Mà trong những người phụ nữ ngọc đó còn có cả cô, Chu Ân Ninh.

Cô bắt đầu chú ý anh từ khi cô biết được hai người có hôn ước.

Thực tế thì, Ân Ninh vẫn lén lút thu thập những thông tin liên quan đến Hắc Diệu Đường. Cho nên cô biết, ngoại trừ thân phận là tổng giám đốc của công ty dầu mỏ nhà họ Hắc ở Mỹ, còn là tay đua nổi tiếng thế giới vô địch giải đua xe F, những mỹ nữ ở bên cạnh anh, dù là vì mục đích gì thì cũng nhiều đến nỗi không đếm được hết.

Mà cô, Chu Ân Ninh, ngoại trừ danh phận “vị hôn thê” hư vô mờ mịt thì thực tế, cô không có bất kỳ quan hệ nào với Hắc Diệu Đường.

Cho đến khi anh hủy hôn, giữa bọn họ, cả mối liên hệ “ngoại miêng” cũng không có... Ân Ninh nhìn chăm chăm vào trang bìa tạp chí, đột nhiên vợ chồng Chu Thanh Bái bước vào phòng ngủ của con gái.

“Ân Ninh?”.

Nghe được tiếng gọi của mẹ, Ân Ninh hốt hoảng cảm gối đè lên quyển tạp chí, “Mẹ, cha, có việc gì thế ạ?”.

Cô quay đầu cười hi hi, không yên tâm còn đặt móng ngồi lên gối, chặn lại khuôn mặt đẹp trai và nụ cười đáng ghét.

“Ân Ninh, anh Giới của con vừa gọi điện nói sẽ đến Đài Loan, hỏi xem con có đến biệt thự của nó ở vài ngày?”. Hạ Vũ Thần ngồi lên giường con gái, cẩn thận hỏi nhỏ.

Mặc dù trong hai tháng nay, ngoài mặt Ân Ninh tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra nhưng mà Hạ Vũ Thần vẫn không yên tâm, bởi vì bà không tin, con gái bà rất nhạy cảm, sẽ không hoàn toàn không quan tâm như ngoài mặt.

“Anh Giới?”. Đôi mắt Ân Ninh tỏa sáng, giả vờ như rất thích thú.

“Đúng vậy, là anh Giới của con mời con đến biệt thự của nó chơi mấy ngày”. Chu Thanh Bái cầm tay của vợ, nhẹ nhàng nói với con gái.

Nhà họ Chu ở Đài Loan có chút danh tiếng ở giới kinh doanh, tài sản có khoảng mười tỷ, cũng được coi là một nhà giàu bậc trung nhưng nếu so với nhà họ Giang, bà con xa ở nước Mỹ thì giống như tiểu vu kiến đại vu [1]

[1] Xem chi tiết: <http://phiem-dam.com/dien271.htm>

“Tại sao anh Giới lại có thời gian rảnh đến Đài Loan chơi vậy?”. Ân Ninh chần chừ hỏi.

Thực ra cô không muốn ra khỏi cửa.

Bởi vì chỉ cần đến biệt thự nhà họ Giang, nhất định cô sẽ nhìn thấy nhiều người quen, Ân Ninh không thích chút nào. Những người đó tự cho mình cao thượng, mình thuộc “xã hội thượng lưu”, thường xuyên bình phẩm, chỉ chỉ chỏ chỏ cô.

“Nghe nói là chuyện mở rộng công ty ở Châu Á, đến Đài Loan xem xét. Mấy năm gần đây, mục tiêu đầu tư của toàn cầu chuyển hướng vào Châu Á, cha của anh Giới của con có một công ty xe lớn như vậy. Từ hơn mười năm trước ông ấy đã rút tiền bạc về Trung Quốc, muốn thâm nhập vào thị trường người Hoa. Con cũng biết từ nhỏ Giang Giới đã rất giỏi, ngoài được cha nó coi trọng thì nó cũng rất được Hội đồng quản trị nể trọng, tương lai cơ hội Giang Giới đến Đài Loan là không thiếu”. Chu Thanh Bái bội phục nói.

Một trong bốn công ty xe lớn nhất nước Mỹ, Chủ tịch đã tìm được người thừa kế, J.K Fort. Anh có một cái tên Trung Quốc, Giang Giới.

J.K tóc vàng, mắt lam có một cái tên khác bằng tiếng Trung vì trong cơ thể anh có một phần mười sáu huyết thống Trung Quốc (*đỏ mỏ hôi* bán đại bác không tới)

“Nhưng mà, cha, con không muốn đi.....”.

“Tại sao không đi?”. Thấy Ân Ninh cau mày, Hạ Vũ Thần thấy khẩn trương. “Đi chơi có gì không tốt. Không phải con thích nhất là anh giới của con sao?”.

“Vâng, nhưng mà bây giờ con không muốn ra ngoài.....”.

“Nhưng mà con nên ra ngoài đi một chút”. Giọng của Hạ Vũ Thần luôn mềm nhẹ, đột nhiên bén nhọn. “Con có biết không, con đã tự nhốt mình trong phòng hai tháng nay rồi!”.

Ân Ninh trợn to hai mắt, trong con mắt có sự kinh hoàng, ngạc nhiên, dường như không biết vì sao đột nhiên mẹ lại trách mắng mình. “Mẹ, không phải con cố ý. Con chỉ cảm thấy mệt mỏi nên mới ở trong phòng cả ngày lẫn đêm, có thể là do thời gian nghỉ ngơi của con hơi dài một chút....”.

“Không phải như vậy! Thật ra trong lòng con đang rất buồn đúng không! Tại sao con không nói ra? Tại sao phải dấu diếm cảm xúc thật trong lòng con với mẹ....”.

“Vũ Thần”.

Chu Thanh Bái lên tiếng ngăn cản vợ, vợ ông khẩn trương không tự chủ được mà ép con gái.

Nhưng ông ngăn cản quá chậm.

Hạ Vũ Thần khó khăn. Trong lúc vô tình bà đã nói với con gái toàn bộ những gì không đành lòng chôn sâu ở đáy lòng.

“Mẹ, thật sự là con không giấu mẹ.....”. Ân Ninh tái mặt, cô mở to đôi mắt, đồng ý: “Mẹ, nếu như mẹ muốn con đi thì con đi cũng được”. Cô vẫn không quên mỉm cười.

Nhìn nụ cười làm đau lòng người của con gái, Chu Thanh Bái chán nản thở dài.

“Ân.... Ân Ninh”. Trong lòng Hạ Vũ Thần còn khổ sở hơn so với ai khác. “Thật ra mẹ....”.

Bà nghẹn ngào, đột nhiên đứng lên, lao ra ngoài.

“Vũ Thần”.

Chu Thanh Bái vội vàng đuổi theo.

Ân Ninh ngồi trên giường ngủ, không nghĩ rằng việc làm thật thường của mình đã làm cho cha mẹ thân ái lo lắng vì mình như vậy.

Nước mắt chọt rơi xuống gương mặt của cô... Không được, cô phải có biểu hiện “bình thường” mới được!

Rút quyển tạp chí để dưới móng, Ân Ninh ném nó đến góc tường xa xa.

“Tớ nhất định sẽ làm được.... Đúng không, tiểu Ái”. Cô quay đầu nhìn bình thủy tinh ở đầu giường, cô lầm bầm nói với con rắn xanh.

Giờ tay lau khô nước mắt trên mặt, cô cười nói với con rắn xanh: “Tiểu Ái, tớ sẽ đến chơi nhà anh Giới, cậu có muốn đi hay không?”.

Con rắn cả người đầy vảy xanh, bất cứ ai nhìn đến sẽ cảm thấy sợ, da gà nổi lên... tiểu Ái khẽ nhúc nhích cái đầu giống như hưởng ứng vấn đề của Ân Ninh... “Quyết định vậy nhé, ngày mai tớ sẽ nói với cha mẹ là tớ muốn đến biệt thự của anh Giới chơi”. Cô cười cười, lầm bầm.

Ân Ninh tin rằng, ngày mai khi mẹ nghe được câu đó, nhất định sẽ vui mừng... chắc chắn thế.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Hắc Báo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Có thể được mời đến dự bữa tiệc của nhà họ Giang là chuyện đáng để khoe nhất trong giới thượng lưu.

Sáng sớm, Chu Ân Ninh cố hết sức xách giỏ trúc đựng tiểu Ái ngồi trên xe riêng của nhà đi đến biệt thự của nhà họ Giang.

“Tiểu Ái, em nặng quá, em nên giảm cân thôi....”.

Nhìn chằm chằm tòa nhà hoa lệ bên ngoài xây bằng đá hoa cương của nhà họ Giang, Ân Ninh nhú mày, lẩm bẩm với “con thú nhỏ” mà cô yêu thích.

“Tiểu thư Ân Ninh?”.

Ân Ninh vừa mới xuống xe thì có một quản gia tầm trung niên đi ra ngoài cửa lớn đón cô. Rõ ràng ông đã theo dõi từ camera của cổng chính, biết được Ân Ninh đã đến.

“Chào ông, quản gia”. Ân Ninh lễ phép cúi người chào.

“Cô khỏe không, tiểu thư Ân Ninh, đã lâu không gặp rồi”. Quản gia Giang cười ha ha.

Sau đó ánh mắt của ông nhìn đến giỏ trúc trên tay Ân Ninh. “A, đây là.... Đã lâu không thấy Tiểu Ái”, khóe miệng ông hơi co quắp.

“Đúng vậy”. Ân Ninh nở nụ cười, “Tiểu Ái, quản gia Giang vẫn còn nhớ đến em! Phải lễ phép, mau ra chào quản gia Giang nào”.

Cô chuẩn bị đưa tay vào trong giỏ trúc, “ôm” Tiểu Ái ra, quản gia Giang đột nhiên giống như bị điện giật, cả người bắn ra cách xa ba mét. “Không, không cần! Ha ha”. Ông không tự chủ được, dùng tay áo lau mồ hôi, vội vàng cười. “Tôi vẫn hiểu trong lòng mà, không làm phiền đến tiểu Ái”.

“Oh”. Ân Ninh cúi đầu cười trộm.

Tất nhiên là cô biết quản gia Giang rất sợ Tiểu Ái.

Không chỉ quản gia Giang, ngoại trừ cha mẹ, mọi người đều có phản ứng như thế khi nhìn thấy Tiểu Ái.

Thật ra thì hẳn là một động vật rất nhát người, sống với thái độ “Người không phạm ta, ta không phạm người”. Ân Ninh thật sự không hiểu tại sao con người lại sợ loại “động vật nhỏ” “thiện lương” này.

“Tiểu thư Ân Ninh, phòng của cô ở tầng hai....”.

“Tôi biết mà, sau khi lên tầng rẽ trái, căn phòng thứ hai từ dưới lên, đúng không?”.

“Đúng vậy! Cô có thể tự lên chứ tiểu thư Ân Ninh?”.

“Có thể”.

“Thật tốt quá, tiểu thư Ân Ninh, cô đúng là một tiểu thư tốt, ha ha”. Quản gia Giang đưa tay lau mồ hôi.

Ân Ninh cố hết sức xách tiểu Ái, chấp nhận đi vào biệt thự rộng lớn của nhà họ Giang, leo lên tầng hai. Tất cả người giúp việc đều rời rít tránh đi.

Không ai nguyện ý giúp cô, và lại, chỉ cần có tiểu Ái ở đây, mọi người đều nghĩ cô là quái thai.

“Đến rồi Tiểu Ái, bây giờ chúng ta là khách, em phải ngoan ngoãn một chút....”.

Ân Ninh mở cửa phòng, còn chưa kịp phản ứng thì bị hình ảnh trước mắt dọa.

“Đáng ghét!”.

Trên giường, một người phụ nữ toàn thân trần trụi hét âm lên. “Tiểu quý ở đâu ra vậy, mau tránh ra!”.

“Cô gái, cô nói chuyện khách khí một chút, tiểu Ái không phải là tiểu quý...” Ân Ninh đứng ở cửa phòng nhíu mày lâu bầu.

“Cái gì ‘Tiểu Ái’! Tôi đang nói cô..., tiểu quý!”. Một người phụ nữ tóc xoăn, kéo cái chăn, thét lên với Ân Ninh...

“Ah?”.

Ân Ninh sững sờ ở cửa, cho đến khi cô nhìn thấy một người đàn ông trần trụi, không quan tâm ngồi trên giường, ánh mắt xem trò vui, nhìn mình chế nhạo... Tim của cô suýt nữa thì ngừng đập.

Ân Ninh cảm giác giở trúc trên tay rơi xuống, cô nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang cười, cảm giác như chân mình sắp nhũn ra.... cô có thể sẽ bất tỉnh.

“A!”.

Đột nhiên người phụ nữ kêu lên, giọng bén nhọn suýt đâm thủng màng nhĩ Ân Ninh.

“Tiểu Ái? Em đi đâu....”.

Ân Ninh yếu ớt, không nhấc chân lên đuổi theo Tiểu Ái được. Với lại, cô không dám bước vào trong phòng..

“Cứu, cứu mạng.... răn.....!”.

Tiểu Ái không coi ai ra gì, một chút ‘nhạc đệm’, nhẹ nhàng trườn vào bên trong gian phòng có sàn nhà đá cẩm thạch, gọn gàng ‘vọt’ vào trong căn phòng hào hạng có, duy nhất một cái giường lớn kingsize. “A.....A.....”.

Người phụ nữ ôm lấy cái chăn, nhếch nhác nhảy ra khỏi giường, sau đó xông ra khỏi cửa... chạy nhanh sau một giây.

Kỳ lạ là, đột nhiên tiểu Ái dừng lại trước mặt người đàn ông.

Hai chân Ân Ninh run lên, trong đầu cô như có một con ruồi đang ong ong vang dội....

“Này, không có ai nói với cô, nhìn chăm chăm người đàn ông trần truồng không phải là hành động đúng à?”.

Tay trái chống đầu, Hắc Diệu Đường nhếch môi, lười biếng nằm trên giường, tay phải vuốt ve “con rắn nhỏ”, tùy ý răn dạy “tiểu quý”.

“Tôi... tôi....”.

Cổ họng Ân Ninh thấy đắng chát, khô ráo, khàn khàn.

“Cô là người giúp việc?”. Hắc Diệu Đường lật người, hỏi.

Anh thấy sau lưng “tiểu quý” không có người giúp việc nên mới đoán như vậy.

“.....”. Ân Ninh như đũa ngọc nhìn anh chăm chăm, trơ mắt nhìn tiểu Ái được anh ta vuốt ve, ngoan ngoan giống như “côn trùng nhỏ”.

Hắc Diệu Đường nhìn cô gái lấp ba lấp bắp, không nhìn được nhướn mày. Cô ấy có làn da tái nhợt, đôi mắt to như mắt thỏ, đeo cái kính đen to xấu xí, tóc buộc thành hai bím đuôi sam, còn trên người là áo sơ mi caro và quần jean. Không những không nhìn ra được số tuổi chứ đừng nói đến vị phụ nữ trên người.

Nói đơn giản, người phụ nữ như thế này, chỉ có thể hình dung bằng bốn chữ. Đó là “Thảm không nở nhìn”.

Thảo nào Nina lại nói cô là “tiểu quý”.

“Này, tôi đói bụng, có gì ăn hay không?”. Anh hỏi.

Cái tên A Giới đúng là không có trình độ. Mời anh đến biệt thự ăn mừng vậy mà cả biệt thự vắng ngắt làm cho anh từ sau khi về nước đều nhàm chán chỉ ngồi ngáp.

“Có, có....”.

Cô nhớ, hình như cô còn đặt hành lý ở tầng dưới, trong rương tích trữ cả một rương mỳ ăn liền.

“Vậy thì mang lên. Nhanh một chút, tôi sắp đói chết rồi!”. Hắc Diệu Đường lật người, bắt được cái đuôi con rắn xanh, nắm hình chữ đại (大).

Tiểu Ái lại khéo léo, quấn quanh cánh tay bên chác của Hắc Diệu Đường.

Ân Ninh đỏ cả mặt, ngơ ngác sững sờ ở cửa, nhìn chăm chăm nửa người dưới của anh.... Người này... Rốt cuộc anh có biết xấu hổ không?

Một giây sau, cô quay người thật nhanh, vọt xuống dưới tầng... suýt nữa thì lăn xuống cầu thang của nhà họ Giang.

Trước khi Ân Ninh đến biệt thự, cô cũng không biết thật ra Giang Giới chưa về đến Đài Loan.

Ngày Ân Ninh đến biệt thự, cô cũng không đi nhầm phòng. Nhưng mà căn phòng ngủ thứ hai từ dưới lên trong trí nhớ của cô đã thông với căn phòng cuối cùng, hiện tại Hắc Diệu Đường đang ở đó.

Nói cách khác, nếu như khi phòng chưa được thông thì căn phòng của cô phải là căn phòng thứ ba.

Mà căn phòng của cô đang ở cách phòng ngủ của Hắc Diệu Đường một cái tường, hai phòng có chung một ban công.

Trước mắt, khách khứa đến ở căn biệt thự này ngoài cô và Hắc Diệu Đường, còn có một đồng oanh oanh yến yến đi lại.

Mỗi buổi tối, Ân Ninh đều có thể nghe giọng nói đùa cợt của những người phụ nữ truyền từ cửa sổ sát đất ở ban công vào trong phòng.

Đến buổi tối ngày thứ ba, rốt cuộc Ân Ninh không nhịn được đi ra ban công, dò xét động tĩnh của phòng anh.

Ân Ninh giống như tiểu tặc, nhẹ nhàng đi ra ban công, núp ở ngoài cửa, dòm ngó người đàn ông và người phụ nữ bê trong rèm cửa... “Kỳ quái, rõ ràng là nghe thấy âm thanh, tại sao lại không thấy người...”. Ân Ninh tự lẩm bẩm.

“Này, cô đang nhìn gì đấy?”. Giọng đàn ông vang lên sau lưng Ân Ninh.

“Đương nhiên là chuyện hay rồi.... A.....a”.

“A, a... Cô thấy quý à?”. Hắc Diệu Đường nhìn cô rất kỳ lạ, ép cô vào góc tường.

Ân Ninh kinh sợ nhìn anh chăm chăm. Tại sao anh lại ở ban công?

“Sao thế? Lười bị mèo ăn à?”. Anh đùa giỡn nói, hai tay dè vào tường, chặn đường lui của cô.

“Anh... Anh... Anh... Không phải anh đang ở trong phòng sao?”.

“Tôi... Tôi... Tôi... Tại sao tôi lại phải ở trong phòng?”. Anh học cô nói cà lăm.

Ân Ninh nhìn anh chăm chăm, một lúc vẫn không nói gì.

“Sao thế, cô bé muốn nhìn trộm cái gì?”. Anh nghiêng người, mặt cúi gần lại, nhìn thẳng vào đôi mắt thỏ.

“Tôi đã hai mươi tuổi lẻ ba tháng”. Cô không phục nói.

“A?”. Anh nhếch môi. “Vậy thì cô có thể làm được chuyện kia rồi phải không?”.

“Chuyện gì?”. Cô ngơ ngác hỏi.

“Chuyện này....”.

Cái miệng của anh gần sát....! Ân Ninh dùng sức quay mặt đi, bởi vì thay đổi góc lớn nên cái trán của cô đập mạnh vào tường.

“Đau quá....”.

Về mặt cô như đưa đám, xoa xoa cái trán đang sưng lên.

“Ngốc!”. Anh cười lớn.

“Tại sao lại mắng tôi ngốc?”. Nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang cười lớn, cô nghĩ thầm Không phải do anh ta à?

“Không phải ngốc thì là cái gì?”. Anh cười cười, vén rèm đi vào trong phòng.

“Người phụ nữ đó đâu?”. Ân Ninh đi vào trong phòng, nhìn xung quanh.

“Người phụ nữ đó?”. Anh rót một ly rượu, liếc mắt nhìn.

“Chính là người phụ nữ vừa rồi trong phòng anh, còn nói rất lớn”. Cô mở phòng tắm, cửa tủ treo quần áo, cẩn thận kiểm tra một lần, giống như là người vạ đi bắt kẻ thông dâm vậy.

“Sao thế? Cô có hứng thú với cô ấy à?”. Anh trêu cô.

Ân Ninh sùng mặt. “Không, tôi chỉ cảm thấy mỗi tối đều rất ồn ào”.

“Ở đây có rất nhiều phòng, cô ở một căn phòng khác là được”.

“Tôi không muốn”. Cô đáp lại rất nhanh.

Anh nhếch mày.

“Bởi vì tôi quen ở đây rồi! Phòng của anh và của tôi vốn là hai phòng tách biệt!”. Cô giải thích.

Anh bĩu môi. “Vậy thì buổi tối cô ngủ với tôi!”. Anh đùa cô.

Ân Ninh quay mặt đi chỗ khác, nói lảng sang chuyện khác. “Có phải anh có thói quen nhất định phải có người ngủ cùng không?”.

“Không phải”. Anh nhìn cô.

Cô nghi ngờ nhìn anh, trên mặt viết: Tôi không tin.

“Phải sửa là, tôi có thói quen có phụ nữ ngủ cùng tôi”. Anh nhếch môi.

“Đây không phải là một loại bệnh à?”. Cô tò mò hỏi anh.

Anh tròn mắt nhìn cô.

“Tôi nói thật, về mặt tâm lý học, đây là một chứng bệnh. ...”.

“Này, tôi muốn ngủ.”. Anh đuổi cô.

“Chờ một chút! Anh đang uống cái gì, tôi cũng muốn uống”.

“Muộn lắm rồi!”. Anh đứng trước mặt cô, khoanh tay trước ngực cảnh cáo.

Hai ngày trước anh mới biết, tiểu quỷ cũng là khách ở đây.

“Vậy thì nói chuyện phiếm với tôi, dù sao anh cũng không ngủ”. Cô đứng ở trong phòng anh, không muốn đi.

Anh nhún nhún vai. “Cô tên là gì? Tôi không thể lúc nào cũng gọi cô “này” được”.

“Tôi... Tôi là Tiểu Ninh”.

Anh không có phản ứng gì, Ân Ninh cố ý hỏi anh. “Vậy còn anh?”.

“Hắc Diệu Đường”. Anh nói đơn giản, ngắn gọn, lười giải thích.

“Vậy tôi có thể gọi anh là A Đường được không?”.

“Tùy cô”.

Cô cười hỏi anh. “A Đường, anh ở đây bao lâu?”.

“Làm gì?”.

“Có người quen ở đây, tôi sẽ không thấy chán”.

“Sau lễ mừng tôi sẽ đi”.

“Lễ mừng gì?”.

“Cô không biết à?”. Anh hỏi.

Ân Ninh lắc đầu.

“Nói chung là đợi mấy ngày nữa A Giới về thì mới chơi”.

“Oh. ...”. Cô nghĩ, cô ở đây nhưng không được mời.

“Có muốn đi hay không?”. Đột nhiên anh hỏi cô.

Ân Ninh do dự một chút. “Tôi có thể đi không?”.

Cúi đầu, tâm cô thấy thấp thỏm. Cái “lễ mừng” đó không biết sẽ có những người nào đến, sẽ có người nhận ra cô.

“Tất nhiên có thể”. Anh nhếch môi cười, nụ cười bí hiểm. “Được rồi, vậy coi như cô là bạn gái của tôi”.

Ân Ninh bỗng nhiên ngẩng đầu, suýt thì bị trật cổ. “Bạn gái?”. Cô nuốt nước miếng một cái, cảm giác khó khăn.

“Ừ, cô có nguyện ý không?”.

“Được, nhưng mà tôi không có y phục nào cả...”. Mặt cô nóng lên, dường như không có cách thờ được.

“Không sao cả, mặc tùy tiện là được rồi”. Anh nói.

“Oh...”.

“Này, tôi đói bụng”. Anh vẫn quen gọi cô “này”.

“Tôi nấu mỳ tôm cho anh ăn”. Ân Ninh trả lời ngay.

“Được. Tôi muốn ăn vị chua”.

“Chờ tôi ba phút là được”.

Cô chạy xuống tầng, thuận tiện mang vài gói đồ ăn vặt từ trong phòng mình.

Lúc ở trong phòng bếp đun nước nóng, Ân Ninh nhìn chằm chằm nồi nước nóng ngẩn người.... Thật ra cô rất muốn hỏi anh, có phải anh chỉ thích người phụ nữ “quanh co khúc khuỷu” hay không?

“Không trách được anh thích nhỏ...”. Cô đập nắp bát mỳ ăn liền.

Không! Cô ở đây rất chán, cô chỉ vui vì có anh ở đây cùng cô... chỉ vậy thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Hắc Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Ân Ninh nghe quản gia Giang nói tối nay anh Giang Giới sẽ đến Đài Loan, lễ chúc mừng mà Hắc Diệu Đường nói sẽ tổ chức vào tối nay.

Trong hành lý của cô chỉ có 101 bộ âu phục, Ân Ninh đứng trước gương nhìn trước nhìn sau vô số lần.

Mặc dù Hắc Diệu Đường nói, cô có thể mặc tùy tiện nhưng Ân Ninh hi vọng không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Ít nhất hôm nay phải tốt, cô không muốn trở thành trò cười trong miệng người khác.

Vì bữa tiệc buổi tối nay, người giúp việc trong biệt thự đã bắt tay vào công việc bố trí cho biệt thự. Mỗi người đều vội vàng công việc của mình nên không ai rảnh để ý đến việc trưa nay cô không hề ăn cơm.

Nhìn chằm chằm người trong gương mặc áo đầm màu xanh dương, buộc tóc đuôi sam hai bên.

Cái đầm xinh đẹp này là quà sinh nhật hai mươi tuổi mẹ mua cho cô, cô chưa dám mặc lần nào.

Ân Ninh cảm mắt kính trên mũi xuống, sau năm giây cô lại đeo mắt kính về, chưa đến năm giây cô lại đưa tay gỡ mắt kính xuống, lại năm giây trôi qua cô quyết định đeo kính lại.... Một động tác như vậy cô làm liên tục trong 30 phút, cuối cùng Ân Ninh quyết định cô đeo kính mới tốt! Không thì bữa tiệc còn chưa bắt đầu cô đã té ở cầu thang, trở thành trò cười của mọi người.

“Hóa ra là cô cũng có chút vốc người à?”. Hắc Diệu Đường đứng ở cửa phòng, huýt sáo chế nhạo cô.

Ân Ninh xoay người, thấy Hắc Diệu Đường đứng ở cửa phòng của cô, cô đưa tay kéo kéo làn váy.

“Anh tới từ lúc nào vậy?”. Cô hỏi.

“Từ lúc cô “chọn” kính, tôi đã đứng ở ngoài”. Anh cười mà như không cười nói.

Khuôn mặt của Ân Ninh khẽ đỏ lên, không ngờ bộ dạng lúc cô đang do dự bị anh nhìn thấy.

“Thật ra thì cô không đeo kính nhìn cũng đẹp mắt”. Anh nói.

“Có thật không...”.

Nghe anh nói như vậy, cô lại muốn bỏ kính xuống.

“Này, cô không xuống tầng à?”. Anh muốn nói, cô đang làm tốn quá nhiều thời gian.

“A, được....”.

Cô vội vàng bỏ kính xuống.

“Anh Giang Giới đã về chưa?”. Cô đứng ở đầu cầu thang hỏi Hắc Diệu Đường.

“Cái tên A Giới đó, chắc đang chết dí ở nước Mỹ rồi”. Anh suy nghĩ rồi nói.

“Ah?”. Ân Ninh đứng ở đầu bậc thang.

Sắc mặt của Hắc Diệu Đường rất khó coi.

Tên kia! Đột nhiên gọi điện cho anh, nói rằng sẽ không đến lễ chúc mừng, còn vui vẻ “cảnh cáo” anh rằng tối anh cậu ta sẽ tặng anh một “quà tặng” đặc biệt!

“Mặc kệ tên kia, đi xuống trước rồi nói!”. Anh bất mãn nói, đi thẳng xuống bậc cầu thang.

Tên A Giới ngu ngốc đó, dạo này rất khả nghi! Đầu tiên là đưa anh đến cái biệt thự chả có gì vui này, sau đó nói sẽ về Đài Loan mà chẳng thấy bóng dáng đâu. Không biết cậu ta đang giờ trò quỷ gì?

Ân Ninh nhìn chằm chằm bóng lưng của anh đang đi xuống cầu thang, cô đứng ở cầu thang tầng hai, do dự không dám bước đi... Ân Ninh đứng trên tầng nhìn xuống, vài bậc cầu thang cũng giống như là cái bẫy với cô! Bây giờ cô rất hối hận vì không mang kính... Đột nhiên Hắc Diệu Đường quay đầu lại. “Cô dừng lại làm gì?”.

“Tôi... tôi....”. Cô không muốn nói thật....

Bởi vì như vậy rất ngu ngốc!

Thấy cô vẫn đứng ở đầu cầu thang, anh nhếch mày, sau đó anh nhấc chân quay lại.

“Đi thôi”.

Anh đưa tay nắm chặt lấy bàn tay của cô.

Lúc này, Ân Ninh nín thở.

Lúc này, cô thấy may mắn vì quyết định không mang kính của mình.

“A Đường”.

Dưới tầng có rất nhiều khách, nhưng hơn một nửa là những người đàn ông và những người phụ nữ xinh đẹp mà cô không biết.

Hắc Diệu Đường vừa kéo Ân Ninh xuống đến tầng một, thì có một giọng nói mềm mại của phụ nữ.

“A Đường, sao anh không đến tìm em?”. Cô gái đến trước mặt Ân Ninh và Hắc Diệu Đường, ánh mắt giận hờn nhìn chằm chằm vào Hắc Diệu Đường.

Người phụ nữ này không những có một vóc người làm người khác phải ghen tỵ mà khuôn mặt được trang điểm tinh xảo cũng hết sức xinh đẹp.

“Tôi đang rất vội”. Bị buộc phải giải thích, Hắc Diệu Đường trả lời qua loa.

“Vậy anh đến Đài Loan sao không nói với em”. Sầm Tĩnh Tĩnh nhìn Ân Ninh một cái, sau khi xác định bộ dạng của Ân Ninh không phải là đối thủ của cô, giọng nói của cô càng thêm kiêu ngạo.

“Vì sao tôi lại phải nói cho cô?”. Anh cười lạnh nói với người phụ nữ chất vấn liên tục.

Sầm Tinh Tinh là người quen được khi đến khách sạn của A Giới hồi còn ở Mỹ, qua một đêm thì quấn chặt lấy anh, bây giờ còn đuổi theo sang cả Đài Loan. Tôi nay A Giới không xuất hiện, rất khả nghi! Anh nghi ngờ Sầm Tinh Tinh chính là quà tặng đặc biệt mà A Giới tặng cho anh. Nếu không làm sao người phụ nữ này biết anh đã đến Đài Loan!

“Steven, anh thật vô tình!”. Cô ta gọi tên của Hắc Diệu Đường ở Mỹ, u oán nổi giận.

“Vậy sao?”. Hắc Diệu Đường bĩu môi. “Vậy thì cô đổi người đàn ông khác là được, đừng đến quấy rối tôi nữa!”.

Hắc Diệu Đường kéo Ân Ninh đang kinh ngạc, xoay người muốn đi, Sầm Tinh Tinh cố ngăn trước mặt bọn họ.. “A Đường, anh thay đổi rồi”. Cô trợn mắt nhìn Ân Ninh một cái, đôi mắt xinh đẹp giận dữ. “Là vì người phụ nữ tầm thường này à? Không thể nào! Anh không cần đưa cô ta ra làm bia đỡ đạn!”.

Đôi mắt Ân Ninh trừng lớn, cô kinh hoàng mở to mắt, cười hi hi. “Làm như vậy không phải là rất tốt à? Dù sao thì anh cũng không thể cam kết với phụ nữ vậy thì để người khác làm thay anh, như vậy thì tất cả mọi việc đều được giải quyết rồi”. Cô nói loạn lên.

Bởi vì không hiểu vì sao trong ngực cô có một cảm giác ê ẩm khổ sở.

Anh cười to hai tiếng, nhìn cô hỏi. “Cô nghĩ như vậy sao?”.

“Đúng vậy....”. Cô nhìn chăm chú vào bầu trời đêm, gật đầu mạnh một cái, nhịp tim đập rất nhanh.

Anh lắc đầu. “Có lẽ vấn đề này tôi không nên nói với cô! Đối với cô thì tất cả đàn ông đều giống nhau”. Anh đùa giỡn nói. “Còn về phần tôi — đối với tôi thì phụ nữ được chia thành nhiều dạng, muốn tôi phải cưới một người phụ nữ mà tôi chưa từng gặp mặt, điều đó rất hoang đường!”.

“Vậy sao?”. Cô dời ánh mắt đi nơi khác, giọng nói làm ra vẻ như không để ý. “Vậy tôi thì sao?”.

“Cô?”.

“Ừ, anh cảm thấy tôi là kiểu phụ nữ nào?”. Cô hỏi hộp hỏi.

Anh nhếch môi cười. “Cô không nằm trong danh sách phân loại”.

“Anh có ý gì?”.

“Ý của tôi là”. Anh dừng một chút, nói tỉnh bơ. “Cô không phải là phụ nữ”.

Mặc dù cô biết rõ đây là suy nghĩ thật trong lòng anh, nhưng nó vẫn làm cô cảm thấy đau đớn.

Ân Ninh nhú mày nói với anh. “Tôi đã hai mươi tuổi lẻ ba tháng rồi, tất nhiên tôi là phụ nữ”.

“Được rồi, cô là phụ nữ —”.

“Nhưng không phải là kiểu phụ nữ mà anh muốn, đúng không?”. Cô tự tiện nói tiếp.

Hắc Diệu Đường dừng lại, quan sát cô. “Này, không phải là cô cũng thích tôi chứ?”.

“Làm sao có thể thế được?”. Cô kêu lên, vội vàng nói. “Tôi với anh giống như là — “huynh đệ” vậy, anh nói xem, làm sao tôi có thể thích người anh em của mình được?”.

“Thật sao?”. Anh héch mảy.

“Tất nhiên rồi, tôi không hề thích anh! Ít nhất thì không phải loại thích đó. Tôi đánh cuộc với anh, cho dù anh hôn tôi ngay chỗ này thì tôi cũng chẳng có chút cảm giác nào”.

“Trước khi chia tay mà cô nói khẳng định thế à?”. Anh nói chậm rãi, rất có khí thế của người cao một mét chín mươi.

“Thật, tôi khẳng định điều đó vì tôi xác định rất rõ”. Cô nhấn mạnh.

“Vậy thì cô đến đây hôn tôi đi!”. Hắc Diệu Đường đột nhiên nói.

Ân Ninh ngăn người.

Một lúc sau, cô ấp úng nói: “Tại sao tôi lại phải hôn anh?”.

“Chỉ làm một thí nghiệm xem cô có yêu tôi không?”. Anh đùa giỡn, nhìn chăm chăm cô và nói.

“Tôi không muốn làm thí nghiệm gì....”.

“Cô đang sợ sao?”.

Cô không hề bị anh kích thích mà ngược lại, cô còn cười hỏi ngược lại anh. “Tại sao anh lại muốn thí nghiệm với tôi? Nếu như tôi yêu anh thì làm sao bây giờ?”.

“Vậy thì chúng ta càng phải thử một lần”. Anh cười nhẹ, không hề lưu tình mà cười cô. “Bây giờ cô không thử thì sau này sẽ ko có cơ hội đâu”.

Dù sao thì anh cũng đã nhận rất nhiều nụ hôn của phụ nữ, thiếu một cái cũng không sao, mà thêm một cái cũng chả việc gì.

“Thử thì thử, tôi mới không sợ anh. Dù sao thì anh cũng chỉ là người anh em của tôi mà thôi”.

Cô nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, chuẩn bị xong động tác “dự bị”.

“Chắc chắn, đây không phải là nụ hôn của xứ nữ chứ?”. Anh cười. “Thật sự là hôn phải không?”.

“Hôn đi!”. Cô mở to mắt. “Dù sao thì tôi cũng sẽ chẳng có cảm giác gì”.

Nhìn thấy khuôn mặt anh gần sát lại, cô nhanh chóng nhắm tịt mắt lại — anh dừng lại, cách môi cô 3 cm.

Đợi sau ba mươi giây, cô vẫn không thấy đối phương hôn lên, Ân Ninh nghi ngờ mở mắt ra — Đột nhiên, môi anh dán vào môi cô... Ân Ninh ngẩn người.

Đang không còn mong đợi thì nụ hôn của anh lại rơi trên môi cô.

Cô chưa kịp nói anh ăn gian thì Ân Ninh cảm thấy trời đất như quay cuồng, hai chân như nhũn ra, không thể hô hấp được....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Hắc Báo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Anh không thể cho thân hình cứng nhắc của cô kịp phản ứng, lập tức tiến thêm một bước, cạy đôi môi của cô ra, bằng cách khẽ gọi để tiến hành chinh phục cô — Anh đã lăn lộn trong tình trường nhiều năm, cho dù hôn một người phụ nữ không phải phụ nữ, anh vẫn có thể bình thường mà “nhập vai”.

Ân Ninh hoàn toàn khác, cô không thể nào khống chế được phản ứng của mình, cô không biết cái mà anh gọi là hôn thử, lại hôn tới trình độ “sâu” như vậy....

“Ừm...”.

Ân Ninh cảm thấy hô hấp của mình bắt đầu gấp gáp. Dần dần, cô từ bị động rồi đuổi theo lưỡi của anh, cuối cùng hai tay của cô vòng ra sau lưng ôm chặt lấy anh. Đột nhiên Hắc Diệu Đường thả cô ra.

Ân Ninh thở hổn hển, ánh mắt phức tạp ngược lên nhìn anh.... “Chúng ta dường như đã quá đà rồi”. Giọng nói của anh rất tỉnh táo, hơi thở của anh cũng bình thường không hề dồn dập thở gấp như cô.

Con người Ân Ninh lóe lên, hơi thở gấp không ổn định vẫn chưa thể bình thường

“Tôi muốn ngủ”.

Đột nhiên anh nói một câu rồi xoay người đi về phòng.

Ân Ninh không thể nào mở miệng ra gọi anh.

Cô chỉ có thể trở mắt nhìn anh đi vào trong phòng, cho đến khi toàn bộ đèn trong phòng anh đã tắt, Ân Ninh vẫn cứ đứng trên ban công.... Dường như sắp sáng rồi, ở phương xa chỉ còn vài ánh sao chớp lóe trên bầu trời, không cam lòng tỏa ra những ánh sáng cuối cùng....

Sau khi trở lại phòng, Ân Ninh vẫn không thể nào ngủ được.

Trần trọc cả một đêm không ngủ, sáng sớm cô lại nghe thấy tiếng cửa phòng sát vách mở ra.

Rón rén đi đến cửa, Ân Ninh nhẹ nhàng mở hờ cửa nhìn xem động tĩnh bên ngoài — cô nhìn thấy quản gia Giang đang chỉ huy người giúp việc mang

hành lý từ trong phòng Hắc Diệu Đường ra ngoài.

Ân Ninh lập tức mở cửa hỏi khi nhìn thấy những hành lý kia: “Quản gia Giang, đây là hành lý của ai vậy? Có người muốn chuyển vào đó ở à?”. Cô hoảng hốt, dù biết rõ nhưng vẫn cố hỏi.

“Không phải, đây là hành lý của cậu A Đường”. Quản gia Giang trả lời. “Cậu A Đường đang ăn sáng ở dưới lầu, sáng nay cậu ấy sẽ có chuyến bay về Mỹ lúc 10h”.

Đáp án như trong dự liệu của cô nhưng càng làm lòng cô đau.

Cô xoay người chạy xuống lầu, chạy thẳng vào trong phòng ăn.

“Chào buổi sáng”.

Thấy Ân Ninh vội vàng chạy xuống, Hắc Diệu Đường vẫn chào hỏi với cô như không có gì, ngày hôm qua coi như không có chuyện gì xảy ra.

“Chào buổi sáng.....”.

Đứng ở cửa phòng ăn khoảng mười giây, Ân Ninh mới từ từ đi vào.

“Anh chuẩn bị phải đi rồi hả?”. Cô lấy dũng khí hỏi anh.

“Ừ”. Anh trả lời.

Mặc dù giọng của anh rất lạnh nhạt nhưng Ân Ninh vẫn làm bộ như không biết, tự động ngồi vào ghế, tiếp tục hỏi anh. “Làm sao mà đột nhiên lại về như vậy? Tối ngày hôm qua sao anh không nói cho tôi biết —”.

“Tự nhiên quyết định muốn đi nên tôi cứ như vậy đi thôi”. Anh nói, cắt đứt câu hỏi của cô.

Sau buổi tối ngày hôm qua cô nhìn thấy thái độ của Hắc Diệu Đường với cô gái xinh đẹp kia, Ân Ninh nhận ra anh không thích bị người ta hỏi.

“Oh, vậy sau này chúng ta có cơ hội gặp lại không?”. Cô nhìn chăm chăm vào bàn ăn, nhìn vào khăn trải bàn cười.

“Có lẽ sẽ gặp những cũng có lẽ sẽ không gặp lại”.

“Đáp án của anh thật sâu sa, tôi nghe chả hiểu gì!”. Cô như người ngốc, cười hi hi.

“Tôi rất vội nên không có thời gian gặp”. Anh nói thẳng.

“Oh”. Ân Ninh vội vàng cúi đầu, “Này, nếu như anh về Mỹ mà có nhớ đến mỳ ăn liền của Đài Loan thì cứ gọi điện cho tôi nhé”.

“Làm gì”. Anh hỏi.

“Tôi có thể gửi một ít cho anh”. Cô nói.

Anh nhếch môi, không nói gì.

“A, anh cười, anh cười kìa! Anh cười lên như vậy có phải là đẹp trai không, làm sao phải học người ta làm mặt lạnh lùng làm gì!”.

“Này!”. Anh đùa cô. “Tôi xin cô, cô có thể ra dáng một người phụ nữ một chút không?”.

“Cái gì? Tôi chính là người như vậy, là do anh nhìn tôi không vừa mắt đấy chứ!”. Cô làm mặt con heo.

“Tôi phục cô”. Hắc Diệu Đường đứng lên, chuẩn bị rời khỏi phòng ăn.

“Anh phải đi à?”. Cô đi theo anh.

“Ừ”. Anh đi ra phòng khách.

Ân Ninh cũng đi ra ngoài. “Nếu tôi muốn gửi mỳ ăn liền cho anh thì gửi về đâu?”.

Anh nhìn cô một cái rồi mới nói. “Cô có thể nhờ quản gia Giang gửi cho tôi”.

“Oh”.

Dường như anh cũng không phản đối.

Cô nhìn quản gia Giang chỉ huy tài xế lái xe đến trước cổng biệt thự, nhìn người giúp việc mang hành lý xuống xe.

Sau đó Hắc Diệu Đường mở cửa xe ngồi vào phía sau.

“Nếu như tôi đến Mĩ, tôi có thể đến tìm anh không?”.

Rốt cuộc trước khi xe sắp lăn bánh, Ân Ninh cũng không nhịn được, đôi tay nắm lấy cửa xe, nói ra khát vọng trong lòng mình.

Hắc Diệu Đường nhìn cô chăm chăm, sau đó thật lâu, lâu đến nỗi Ân Ninh nghĩ anh sẽ từ chối cô.... “Được”. Ánh mắt của anh bình tĩnh, lơ đãng đáp.

“Thật sao, lúc đó tôi sẽ mang một thùng mỳ ăn liền thật lớn đến nước Mĩ tìm anh!”. Không khống chế được, Ân Ninh cười hi hi.

“Tôi phải đi rồi!”. Anh nói, ý muốn bảo cô thả tay ra.

“Ờ”.

Ân Ninh buông tay ra.

Chiếc xe nhanh chóng lăn bánh... Đứng ở đó, Ân Ninh đưa mắt nhìn xe của Hắc Diệu Đường đến khi nó khuất tầm mắt... Cô cũng không biết, khuôn mặt tươi cười của cô còn khó nhìn hơn so với khi khóc.

Sau khi Hắc Diệu Đường rời khỏi biệt thự nhà họ Giang được hai ngày, Ân Ninh cũng xách hành lý của mình chuẩn bị về nhà.

Trước khi về nhà, cô đã cố gắng hỏi quản gia Giang về địa chỉ của Hắc Diệu Đường.

“Địa chỉ của cậu A Đường?”. Quản gia Giang nhìn Ân Ninh, kinh ngạc hỏi.

“Ừ, tôi có ít đồ muốn gửi cho anh ấy, ông có thể nói cho tôi biết địa chỉ của A Đường được không?”. Ân Ninh nhìn ông chờ đợi.

“Chuyện này....”. Quản gia Giang khó khăn nói. “Tiểu thư Ân Ninh, không phải là tôi không nói cho cô, mà thật sự là tôi cũng không biết địa chỉ ở bên Mĩ của cậu A Đường”.

“Ông cũng không biết?”. Ân Ninh ngẩn người. “Nhưng mà rõ ràng anh ấy đã nói với tôi, nếu như tôi muốn gửi cái gì cho anh ấy thì chỉ cần chuyển cho ông là được?”. Cô vội vàng hỏi.

“Nói như vậy cũng không sai, nhưng mà nếu như tôi chuyển thì tôi chỉ có thể chuyển đồ đến văn phòng làm việc Mỹ Tây của cậu A Đường mà thôi”. Quản gia Giang giải thích.

“Phòng làm việc Mỹ Tây?”.

“Đúng vậy, đó là chi nhánh công ty dầu hỏa của nhà họ Hắc ở nước Mĩ”.

Ân Ninh chỉ do dự trong một giây, sau đó hỏi quản gia Giang: “Này, ông có thể cho tôi địa chỉ phòng làm việc Mỹ Tây của A Đường ở Mĩ được không?”.

Quản gia Giang sừng sốt một chút: “Tiểu thư Ân Ninh, cô hỏi địa chỉ phòng làm việc làm gì?”.

“Tôi... Tôi muốn gửi ít đồ”.

“Tôi có thể gửi giúp cô”.

“Nhưng mà, có thể tôi sẽ đến Mĩ tìm A Đường”.

Quản gia Giang lại sừng sốt. “Tiểu thư Ân Ninh, cô đến địa chỉ đó tìm cũng chưa chắc đã thấy được cậu A Đường”.

“Tại sao?”. Lần này là Ân Ninh sừng sốt.

“Bởi vì một năm 365 ngày thì có đến 300 ngày cậu A Đường không ở văn phòng Mỹ Tây”. Quản gia Giang uyển chuyển nói.

“Vậy thì anh ấy ở đâu?”. Ân Ninh kinh ngạc hỏi.

“Ở khắp các quốc gia trên thế giới”.

“Các quốc gia trên thế giới? Anh ấy làm cái gì ở đó?”. Ân Ninh không thể hiểu được.

Quản gia Giang trầm mặc một lúc, sau đó thở dài một cái, nói. “Tiểu thư Ân Ninh, cậu A Đường... Cậu ấy không giống như người mà cô tưởng tượng đâu?”.

“Là sao?”. Cô không hiểu.

“Tiểu thư Ân Ninh, cô có biết giải đua xe F1 nổi tiếng thế giới không?”.

Ân Ninh lắc đầu. “Không biết”.

“Giải đua xe F1 là giải đua xe công thức nổi tiếng toàn thế giới, nói cách khác, những tay đua giỏi nhất trên thế giới sẽ tụ tập về đây, lối sống của bọn họ khác xa với người bình thường”.

Quản gia Giang nhếch môi, cười vui vẻ. “Cậu A Đường là tay đua vô địch giải đấu F1! Cậu ấy đi khắp thế giới tham gia vào các đấu trường F1. Trong giới đua xe của Mỹ và Châu Âu, không ai là không biết đến danh tiếng của cậu ấy!”.

Nghe quản gia Giang nói, Ân Ninh ngẩn người. “Vậy công ty của anh ấy thì làm sao?”.

“Cậu ấy không cần ngồi trong phòng làm việc”. Quản gia Giang cười nói. “Bây giờ khoa học kỹ thuật rất phát triển, cậu ấy có thể chat webcam và bàn bạc công việc”.

Cậu A Đường, thông minh giống hệt cậu A Giới của ông.

Khuôn mặt Ân Ninh như đưa đám. “Quản gia Giang, tôi xin ông đấy, ông cho tôi địa chỉ phòng làm việc Mỹ Tây đi”.

“Chuyện này... Thôi được”. Rốt cuộc, Giang quản gia cũng đồng ý.

Lấy được địa chỉ đó, cuối cùng nụ cười cũng nở trên môi Ân Ninh.

Mặc dù cô biết rõ có thể Hắc Diệu Đường sẽ không ở Mỹ, nhưng mà nếu như bọn họ có duyên phận, cô đến Mỹ nhất định sẽ gặp được anh! Giống như trong phim “Tình duyên nước Mỹ” vậy.....”. Ân Ninh nghĩ thế.

Hạ Vũ Thần không ngờ, sau khi con gái đi chơi một chuyến thì về nhà còn trầm mặc hơn. Đạo này, Ân Ninh làm gì cũng không tập trung.

“Ân Ninh? Ân Ninh?”.

“Vâng, Mẹ — Có chuyện gì sao?”. Trên bàn cơm, Ân Ninh thất thần, mãi mới lấy lại tinh thần.

“Mẹ đang hỏi con các món ăn có ngon không?”. Vũ Thần nhú mày.

“Ăn ngon lắm ạ! Chỉ cần con được ăn món ăn mẹ nấu thì tất cả đều rất ngon!”. Cô cúi đầu và vài miếng cơm.

Hạ Vũ Thần nhìn chồng một cái.

“Ân Ninh, con đến biệt thự nhà họ Giang chơi có vui không?”. Hạ Vũ Thần hỏi.

“Con chơi vui lắm ạ!”. Cô ngập ngừng đáp, sau đó lại thất thần.

Chu Thanh Bái hỏi: “Con có gặp được A Giới không? Cha đang nghĩ không biết có nên mời nó đến nhà mình chơi —”.

“Cha, con có một việc muốn xin cha”. Ân Ninh đột ngột ngắt lời cha cô.

“Con có chuyện gì?”. Chu Thanh Bái ân cần hỏi.

“Con... Con muốn đến nước Mỹ chơi, có được không ạ?”. Cô do dự hỏi.

Dù sao cô đã lớn bằng này, ngoại trừ đi du lịch nước ngoài với cha mẹ, chưa bao giờ tách khỏi cha mẹ, một mình đến một nơi xa như vậy”.

“Nước Mỹ?”. Hạ Vũ Thần là người phản đối đầu tiên. “Con đến nơi xa xôi đó để làm gì? Hơn nữa còn là đi một mình nữa, như vậy sẽ rất nguy hiểm”.

Nếu không phải lần này Ân Ninh đến biệt thự nhà họ Giang ở một tuần thì chắc chắn bà sẽ không để con gái rời mình quá xa.

“Không có việc gì đâu mẹ, con sẽ tự chăm sóc mình mà”. Ân Ninh cố gắng thuyết phục mẹ mình. “Bởi vì con chưa tự lập, một mình đi xa bao giờ cho nên con mới phải tự huấn luyện cho mình!”.

Sau khi về nhà suy nghĩ, Ân Ninh quyết định cho dù không gặp được Hắc Diệu Đường thì cô vẫn muốn đến nước Mỹ tìm anh.

“Mẹ, mẹ không nên kích động như vậy, trước hết mẹ cứ nghe con nói đã”. Ân Ninh kéo cái ghế lại gần mẹ, làm nũng nói. “Từ sau khi con tốt nghiệp, chưa hề đi làm việc, bây giờ con không phải kết hôn nữa, con không thể lúc nào cũng ở trong nhà được. Cho nên con quyết định đến nước Mỹ, tự mình đi một chuyến du lịch, sau khi về nước con sẽ tìm một công việc, rồi tự lực cánh sinh”.

“Nhưng mà.....”.

Chu Thanh Bái nháy mắt với vợ. “Ân Ninh, con có thể đảm bảo với cha mẹ, một mình con ra nước ngoài sẽ tự chăm sóc mình thật tốt hơn nữa phải luôn giữ liên lạc với cha mẹ để bất cứ lúc nào cha mẹ cũng có thể tìm được con. Được chứ?”.

“Thanh Bái!”. Hạ Vũ Thần không thể tin được, nhìn chăm chăm chồng mình.

Bà không hiểu, tại sao chồng bà lại có thể yên tâm để cho đứa con gái duy nhất làm một việc trọng đại như vậy.

“Vũ Thần, để cho con bé đi ra ngoài để biết nhiều thứ cũng không phải là chuyện xấu mà”. Chu Thanh Bái nói.

“Con đảm bảo”. Trông mắt âm đạm của Ân Ninh vụt sáng. “Cha, con có thể đảm bảo với cha, con có thể tự chăm sóc mình thật tốt, tuyệt đối sẽ không để cha và mẹ lo lắng”.

Chu Thanh Bái ngoái đầu nhìn vợ một cái — Từ khi hôn lễ bị hủy bỏ, đột nhiên Ân Ninh trở nên rất trầm mặc, khác hẳn cá tính hoạt bát thường ngày của nó, bây giờ thấy con lại có tinh thần, Hạ Vũ Thần trầm mặc không nói.

“Mẹ, mẹ để con thử một lần được không? Con đảm bảo tuyệt đối sẽ không để mẹ lo lắng đâu”. Ân Ninh giơ tay phải lên, đôi mắt như thỏ con vô tội nhìn mẹ cô.

Lời từ chối không thể nói ra được, Hạ Vũ Thần nhìn về phía chồng, ông khẽ gật đầu với bà.

“Haizz”. Hạ Vũ Thần thở dài. “Mỗi ngày con phải chủ động gọi điện thoại về nhà cho cha mẹ, luôn luôn phải giữ liên lạc, điện thoại luôn luôn phải thông suốt — Nếu con không đồng ý những điều kiện này của mẹ, thì mẹ sẽ không cho phép con tự mình đi ra nước ngoài du lịch!”.

“Con đồng ý”. Ân Ninh cực kỳ vui vẻ. “Con đồng ý, con đồng ý! Chỉ cần mẹ đồng ý cho con ra nước ngoài, cho dù có 100 điều kiện con cũng đồng ý!”.

Cô nhào vào trong ngực mẹ dụi dụi đầu.

“Con ngốc, giống như trẻ con vậy, mãi không trưởng thành, bảo mẹ làm sao có thể không lo cho con”. Hạ Vũ Thần ôm con gái cười nói.

“Con đã trưởng thành đâu, có cha mẹ ở đây, con không bao giờ muốn lớn lên!”. Ân Ninh nổi tính trẻ con nói.

Nhìn thấy cảnh này, Chu Thanh Bái lắc đầu — cô gái đáng yêu như thế này, đứa con thứ hai nhà họ Hắc không lấy Ân Ninh về, coi như cậu ta không có phúc!

~~~~~
Khó khăn lắm Ân Ninh mới được tự do như vậy, rốt cuộc cô cũng được như ý nguyện, một mình lên máy bay đến miền Tây nước Mỹ.

Sau khi máy bay hạ cánh, Ân Ninh đã đến tòa thị chính thành phố, nơi phục vụ dân, hỏi đường đến phòng làm việc Mỹ Tây của nhà họ Hắc.

Cô nghỉ ngơi ở quán trọ một đêm, buổi sáng hôm sau cô bắt xe taxi, đi qua rất nhiều con đường, khoa tay múa chân hỏi rất nhiều người nước ngoài mới có thể đến được phòng làm việc của Hắc Diệu Đường — nói là phòng làm việc thế nhưng thật ra thì đó là một cao ốc tiêu chuẩn hiện đại hóa, nó nằm ngay chỗ tốt nhất đẹp nhất trên con đường buôn bán sầm uất.

Ân Ninh đứng sững bên ngoài, ngược cổ sững sờ nhìn thật lâu.... Vừa rồi có một người nước ngoài rất mập đã nói cho cô biết, cả cao ốc này đều là của nhà họ Hắc.

Hắn nào khi nhà họ Hắc hủy bỏ hôn ước, cha không làm gì được ngoài việc tức giận! Bởi vì nếu lấy tài lực và thế lực của nhà họ Hắc thì nhà họ Chu không thể “so đo”.

Ân ninh đứng rất lâu, sững sờ đứng bên ngoài, không biết phải làm sao để đi vào, cô càng không biết phải nói gì mới có thể thấy được Hắc Diệu Đường, nên cô lựa chọn ngồi trên ghế ở đường dành cho người đi bộ gần người.

Có lẽ cô đến nước Mỹ lần này không thể thấy được hắn!

Nhưng mà ý cô đã quyết, trong thời gian một tháng cô ở Mỹ, ngày nào cô cũng sẽ đến “phòng làm việc” của anh để chờ anh.

Nếu một năm có 365 ngày, 300 ngày anh không ở phòng làm việc vậy sẽ còn lại 65 ngày. Theo lý thuyết thì cô vẫn còn 20% cơ hội có thể gặp được anh.

“Nhưng mà nếu như tháng này nằm trong khoảng thời gian 300 ngày không có nhà, vậy thì không phải mình đến công cốc rồi à?”. Khi cô đã chờ được 20 ngày, hy vọng trong lòng Ân Ninh dường như muốn sụp đổ.

Cô vẫn ngơ ngác ngồi trên ghế dành cho người đi đường, mỗi ngày đều ngồi đó nhìn tòa cao ốc ở đối diện.

Bởi vì cô đã cam kết với mẹ nhất định sẽ về trong vòng một tháng. Cô sẽ đợi thêm mười ngày nữa nếu như cô không thấy được Hắc Diệu Đường, cô sẽ chuẩn bị về Đài Loan.

“Cô gái, có phải cô đang đợi ai không?”.

Lúc Ân Ninh đang ngồi than thở thì bảo vệ tòa nhà đột nhiên đi ra và hỏi Ân Ninh sau 20 ngày đứng nhìn.

“À? Đúng, đúng vậy”. Ân Ninh dùng vốn tiếng Anh ít ỏi nói.

“Cô muốn tìm ai? Tôi có thể giúp gì cho cô?”. Đối phương hỏi.

Ân Ninh cố gắng nghe hiểu người kia đang nói gì, biết được người đó muốn giúp mình thì mừng rỡ. “Tôi... tôi muốn tìm... Tôi muốn tìm Steven!”. Cô chợt nhớ đến đêm tổ chức lễ chúc mừng ở biệt thự nhà họ Giang, người phụ nữ đến tìm Hắc Diệu Đường đã gọi anh như vậy!

“Steven? StevenWilson? Steven Chang? Steven King?.....”. Bảo vệ đọc ra tên của một đồng người.

“No, no, no..... Steven Black?”.

“What?”. Người đó nhíu hai hàng lông mày lại.

Ân Ninh rũ vai, cảm giác đúng là ông nói gà bà nói vịt, tâm trạng như đưa đám.

“Ông trời ơi! Rốt cuộc tôi đang làm gì.....”.

Trên mặt người bảo vệ đó đầy dấu chấm hỏi, sau khi bày tỏ mình không giúp được gì cho cô thì tránh ra. Ân Ninh lại ngồi ra ghế, tự lẩm bầm.

“Black không phải là Hắc à? Hắc không phải là Black sao? Tại sao anh ta lại không hiểu.....”.

“Cô ngồi đây một mình lẩm bầm cái gì vậy?”.

“Tôi đang nghĩ người bảo vệ kia không hiểu được tiếng nước ngoài à —”.

Ân ninh ngậy người. Sau đó cô tròn mắt, bỗng chốc quay đầu lại — “Hắc Diệu Đường?!”.

“Cô làm gì vậy?”. Anh kéo kéo lỗ tai. “Tôi đang đứng trước mặt cô rồi, làm gì mà cô gọi to vậy?”.

“Đúng là anh à?”. Ân Ninh cảm động phát khóc.

“Đương nhiên là tôi rồi”. Anh lắc đầu thờ dãi, xác định đây chính là cô gái điên điên khùng khùng mà anh biết được ở biệt thự nhà họ Giang.

“Tôi cứ nghĩ là — tôi cứ nghĩ là mỳ ăn liền sắp ăn hết rồi mà tôi sẽ không đợi được anh”. Cô khóc.

“Mỳ ăn liền?”.

“Đúng vậy?”. Cô lau nước mắt, vừa khóc vừa cười nói. “Tôi mang một rương lớn mỳ ăn liền, một rương đồ ăn vặt từ Đài Loan mang đến Mỹ, tất cả đều là khẩu vị anh thích ăn đó!”.

Anh nhìn chăm chăm cô một lúc, sau đó anh nói nhẹ nhàng. “Cô ngồi đây chờ bao lâu rồi, cô ngốc?”. Anh thấp giọng hỏi cô.

Giọng nói dịu dàng của anh níu chặt lòng của Ân Ninh.

Trong cổ cô như có gì đó chặn họng, chỉ có thể nghẹn ngào khàn khàn nói. “Cũng không lâu lắm.. Chỉ có hai mươi ngày năm giờ 34 phút mà thôi”.

Anh cười nhẹ. “Vậy mà còn không lâu sao?”.

“Không phải tôi đến đây để tìm phiền toái cho anh”. Cô giải thích. “Tôi... Tôi chỉ muốn đưa món đồ ăn anh thích, đưa tận tay cho anh thôi”.

“Cô đang ở chỗ nào?”.

“Hà?”.

“Tôi hỏi — Trong khoảng thời gian ở nước Mỹ, cô ở đâu?”.

“Tất nhiên là tôi ở trong khách sạn rồi”. Cô ngậy ngốc trả lời.

Cô ở trong một khách sạn gần đó để có thể trước giờ làm việc buổi sáng mỗi ngày cô có thể đến trước cửa tòa cao ốc đợi anh.

“Vậy là hai mươi ngày năm giờ 34 phút cô đều ở trong khách sạn?”. Anh nhếch mày.

“Ừ... Không tính những lúc tôi ngồi đợi anh”. Ân Ninh ngơ ngác đáp.

“Cô định sẽ ở Mỹ bao lâu?”. Anh lại hỏi.

“Mặc dù là tôi muốn chờ anh nhưng mà tôi sẽ chỉ ở mười ngày nữa thôi”. Cô hi vọng mười ngày sắp tới, ngày nào cũng được nhìn thấy anh, coi như là chỉ có mặt thôi cũng được.

“Vậy thì cô đến chỗ tôi ở đi”. Anh đề nghị. “Dù sao thì trong nhà tôi cũng còn rất nhiều phòng trống”.

“.....”.

Một trận trầm mặc.

“Này, cô có nghe hiểu lời tôi nói không vậy?”. Anh hỏi cô gái đang ngẩn người.

“Tôi.....”.

Bởi vì cô rất vui, cổ họng không thể nói được bất cứ tiếng nào, Ân Ninh không thể làm gì khác hơn là gật đầu thật mạnh.

“Rốt cuộc là cô có đi không?”.

“Được.....”. Cô mở to hai mắt, gật đầu.

“Đầu tiên tôi phải nói trước, cô không thể ăn không ở không! Mỗi buổi tối cô phải nấu mỳ tôm cho tôi, chuẩn bị xong cả đồ ăn vặt nữa!”. Anh nói đùa.

Ân Ninh dùng tất cả hơi sức của mình để gật đầu.

Chỉ cần Hắc Diệu Đường cho cô vào ở trong nhà anh — cho dù bảo cô làm người giúp việc, cô cũng đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Hắc Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Đến khi cô vào nhà Hắc Diệu Đường, Ân Ninh mới biết, sự thật khác xa so với những gì cô đã nghĩ — đầu tiên, “Nhà” của anh to không thể nào tả nổi, đó không giống như một căn nhà, mà giống như là một “tòa thành”!

Tiếp theo, mỗi buổi tối ở “nhà” của anh không chỉ có mình cô là “người ngoài”. Có rất nhiều người đàn ông anh tuấn và những người phụ nữ xinh đẹp mà Ân Ninh không hề quen biết, đối phương cũng không chào hỏi cô, họ coi như không nhìn thấy cô vậy.

Nói tiếp, mỗi buổi tối anh đều ở trong “nhà” mở tiệc, trừ ban ngày cô không thấy bóng dáng anh thì đến buổi tối, Ân Ninh càng không tìm được thời gian ở cùng chỗ với anh.

Vào ở trong “nhà” của anh này thứ ba, Ân Ninh bắt đầu cảm thấy nghi ngờ, Hắc Diệu Đường muốn mời cô vào ở trong nhà của anh có phải để cho cô thấy những cái như vậy..... Mặc kệ đó có phải là ý nghĩ trong lòng của Hắc Diệu Đường hay không, nhưng đúng là Ân Ninh đã thấy được — thấy được sự khác biệt giữa hai người bọn họ!

Cô không thể tưởng tượng được cuộc sống của anh chính là — party, công việc, xe, phụ nữ; sau đó lại là party, công việc, xe..... Cô không thể làm cho anh một bát mỳ ăn liền hay chuẩn bị một chút đồ ăn vặt. Bởi vì trong căn nhà này, nếu như cô làm như vậy thật thì, hành động của cô quả thật là gây thẹn đến nỗi có thể cười lớn.

Những người đàn ông và phụ nữ ở đây đều anh tuấn xinh đẹp. Cô ở trong một căn nhà toàn tuấn nam mỹ nữ, giống như vịt con xấu xí vậy.

Đợi đến khi cô hiểu rõ được các sống của Hắc Diệu Đường khác hẳn với cô thì mỗi buổi tối Ân Ninh đều nhốt mình trong phòng. Bởi vì cô cảm giác mình giống như người ngoài hành tinh, không giống với nhân loại trong căn nhà này, cô là một sinh vật đến từ một tinh cầu khác.

Nhưng mà dù sao thì cô cũng đã đến nước Mỹ rồi.

Nếu như cô không có dũng khí thì tại sao cô lại rời khỏi cha mẹ và tiểu Ái, một mình đơn độc chạy đến nơi xa xôi này?

“Tôi không phải là đũa ngọc, tôi sẽ không bị anh hù dọa dễ dàng thế đâu!”. Đến buổi tối ngày thứ tư, Ân Ninh ngồi bên cửa sổ, ngẩng đầu lên nhìn ánh sao sáng trên bầu trời và tự nói với mình.

“Dù tôi có là người ngoài hành tinh cũng được! Nếu như tôi đã đến Trái đất thì tôi cũng sẽ cố gắng làm một con người!”. Cô nhìn chăm chăm sao trên trời, tự động viên mình.

Sau đó cô xúc động đứng lên, ba bước cũng thành hai bước chạy đến trước cái gương ở mép giường, cẩn thận tỉ mỉ nhìn mình trong gương..... “Chu Ân Ninh, thật ra thì bộ dạng của cô cũng không tính là khó nhìn, nếu như có thể giống những cô gái khác, bôi một đồng những màu sắc rực rỡ lên mặt, cho dù không phải thiên nga nhưng ít nhất cô cũng không còn là vịt con xấu xí nữa”.

Lúc cô cầm lấy cái kính, đột nhiên nhớ đến Hắc Diệu Đường từng nói với cô, bộ dạng lúc cô không đeo kính nhìn có vẻ đẹp mắt hơn.

Cô vội vội vàng vàng cởi áo sơ mi ca rô trên người xuống, chỉ mặc áo lót bông trên người, Ân Ninh ngượng ngùng đứng trước gương nhìn bản thân mình.

Mặc dù lúc còn nhỏ cô đã có lúc rất mập nhưng từ khi trưởng thành cô đã cao lên rất nhiều. Bắt đầu từ lúc đó, cô đã không còn là con nhỏ mập nữa rồi. Nhưng mà cô vẫn mặc áo sơ mi che thân hình của mình theo thói quen, dần dà cô không biết cách ăn mặc nữa, quần áo trên người cô vĩnh viễn chỉ có một loại — ngoại trừ áo sơ mi ca rô thì vẫn chỉ có áo sơ mi ca rô mà thôi.

“Mình nên làm cái gì đây, mình không có loại quần áo khác.....”.

Đột nhiên ánh mắt của Ân Ninh liếc vào phòng thay quần áo nhỏ ở góc phòng.

Cô không biết có phải trong “tòa thành” này mỗi căn phòng đều có phòng thay quần áo hay không nhưng ít ra thì trong phòng của cô có phòng thay quần áo.

Ôm tâm tình thử một lần, cô vẫn mặc lại áo sơ mi ca rô của mình vào, sau đó đi đến trước cửa phòng thay quần áo, kéo cánh cửa ra một chút — thiết bị chiếu sáng trong căn phòng hoàn toàn là tự động. Cô chỉ kéo cửa ra một chút mà đèn đã được mở lên.

Lần trước khi cô mở phòng thay quần áo ra không quan sát kỹ, lần này ánh mắt Ân Ninh lướt qua cửa nhỏ ở sau rương hành lý, đi vào sâu bên trong của phòng thay quần áo.

Cô nhìn thấy ở cuối căn phòng này có mấy tủ treo quần áo.

Ân Ninh đứng do dự mấy giây, sau đó cô đi vào, kéo những cánh tủ đó ra, nhưng trong đó không có gì chỉ có một đồng bụi.

“Khụ... khụ.....”.

Ân Ninh bị bụi sặc vào mũi, không thể làm gì khác hơn là chạy về phòng.

“Xin hỏi —”.

Đồ nhiên trong phòng có giọng của một cô gái, Ân Ninh giật mình — “Ah? Cô là ai?”.

“Tôi... phòng của tôi ở đây.....”. Cô gái hoang mang nhìn Ân Ninh.

Cô ấy rất đẹp! Đây là suy nghĩ đầu tiên sau khi Ân Ninh nhìn thấy cô gái này.

“Cô nói là, cô ở trong căn phòng này?”.

“Tôi cũng không biết.....”. Cô gái không chắc nói.

“Nhưng mà tôi đang ở đây mà?”. Ân Ninh nói rất chắc chắn bởi vì cô ở căn phòng này đã ba ngày nay rồi. “Cái nhà này lớn, phòng ốc cũng nhiều, cô có đi nhầm phòng không vậy?”.

Về mặt cô gái tỏ vẻ nghi ngờ.

“Vậy thì thế này đi, nếu như cô không chê thì cứ ở cùng tôi là được rồi”. Ân Ninh rộng rãi nói. “Đúng rồi, tôi lên là — tôi tên là Tiểu Ninh. Tên của cô là gì”. Cô cười hi hi hỏi cô ấy.

“Tôi tên là Tống Doãn Nhi”. Giọng nói của Tống Doãn Nhi rất thanh thúy êm tai.

“Doãn Nhi, đáng người của cô đẹp thật đó! Hơn nữa — cô trang điểm thật là đẹp!”. Ân Ninh mở to mắt nhìn khuôn mặt được trang điểm, than thở trong lòng.

Gương mặt kiều diễm của Tống Doãn Nhi hồng lên, có lẽ cô vui vì có người khen... “A, thực ra thì cô cũng rất đáng yêu mà”.

“Không có chuyện đó đâu”. Cô cười hi hi, cô biết Doãn Nhi chỉ đang an ủi cô mà thôi.

“Cô đáng yêu thật mà, chỉ cần cô ăn mặc khác đi, sẽ xinh đẹp giống như búp bê vậy”. Tống Doãn Nhi nói một cách khẳng định.

“Cô là người nước Mĩ à? Cô ở đây bao lâu rồi? Nhìn cô có vẻ giống người Trung Quốc hơn, hơn nữa cô cũng nói tiếng Trung?”. Ân Ninh đỏ mặt lên vì cô chưa được ai khen cả, hỏi liên tiếp vài vấn đề để lảng sang chuyện khác.

Tống Doãn Nhi sững sờ nhìn cô, không trả lời một câu nào.

“Lần đầu tiên gặp mặt mà hình như tôi hỏi nhiều quá rồi”. Ân Ninh ngượng ngùng vuốt mái tóc.

Tống Doãn Nhi bật cười. “Thật ra thì tôi vừa từ Đài Loan đến”.

“Cô vừa từ Đài Loan đến?”. Ân Ninh mở to mắt, hưng phấn nói.

“Đúng vậy, tôi vừa ở sân bay ra đây đó”. Tống Doãn Nhi nói.

“Tôi cũng đến từ Đài Loan này! Nhưng mà tôi chỉ có thể ở đây vài ngày nữa, tôi sắp phải về Đài Loan rồi. Cô thì sao? Cô đến nước Mĩ chơi à? ....”.

Ân Ninh riu ra riu rít nói, cô trò chuyện với bạn mới, hoàn toàn quên mất chuyện lúc nãy định làm.

“Đúng rồi, vừa nãy cô định tìm cái gì bên trong mà cả người toàn bụi vậy?”. Tống Doãn Nhi tò mò hỏi.

“Tìm quần áo đó!”. Ân Ninh đáp.

“Quần áo? Quần áo gì? Cô không có quần áo à?”.

Ân Ninh lắc đầu. “Tôi đang tìm quần áo dành cho con gái”.

Nghe Ân Ninh trả lời, Tống Doãn Nhi thấy hồ đồ. “Cô không có quần áo con gái à?”.

“Không có á”. Ân Ninh ảo não nói.

“Vậy cô có tìm được không?”.

Ân Ninh chán nản lắc đầu.

“Không sao, tôi có rất nhiều quần áo của con gái, cô có thể cầm mặc được”. Tống Doãn Nhi nháy mắt với Ân Ninh, rộng rãi nói.

Dù sao cô ấy là “bé ngoan”, những bộ quần áo này đều là “người kia” mua cho cô ấy, tất cả đều là đồ đắt giá.

“Thật? Tôi có thể mặc à?”. Ân Ninh ngờ ngác nhìn Tống Doãn Nhi đang lôi một bộ quần áo rất đẹp ra.

“Tất nhiên rồi! Cô là người bạn đầu tiên mà tôi biết khi đến Mĩ, tôi còn có rất nhiều mỹ phẩm, có thể cho cô sử dụng miễn phí”. Tống Doãn Nhi nói.

“Nhưng mà.....”, nhìn những mỹ phẩm kia, Ân Ninh do dự. “Nhưng mà tôi không biết dùng.....”.

“Đến, tôi dạy cho cô”. Nói đến hóa trang thì cô là người chuyên nghiệp đấy!

“Thật sao? Doãn Nhi, cô đúng là thiên sứ”. Ân Ninh cảm động ôm chầm lấy người bạn mới.

Ân Ninh thầm nghĩ, có những “trang phục và đạo cụ” và sự trợ giúp của Doãn Nhi, nhất định cô có thể từ vịt con xấu xí biến thành thiên nga — ít nhất thì cô có thể biến thành thiên nga mà Hắc Diệu Đường thích.

Party vào ban đêm vẫn náo nhiệt như thường ngày nhưng không biết tại sao tối nay Hắc Diệu Đường lại cảm thấy rất phiền não.

Anh ngồi nhìn quầy rượu trước mặt, một ít mỹ nữ đang nháy mắt với anh, đột nhiên anh lại cảm thấy hơi chán ghét họ — quái lại, gần đây “khẩu vị” của anh càng ngày càng nhẹ.

Có lẽ là do anh “vật cực tất phản” (khi một vật đến cực điểm thì nó sẽ đi ngược lại). Gần đây anh lại thích người phụ nữ trang điểm nhạt, mặc quần áo bớt hở một chút.

“Nhưng mà tuyệt đối không thể giống với cô bé đó, không có một chút hương vị của phụ nữ”. Anh uống một hớp rượu, lăm bắm giấu cọt.

Anh đưa cô bé kia về nhà anh, đã được bốn ngày rồi.

Thực ra ngay ngày đầu cô đứng trước cửa công ty thì anh đã nhìn thấy cô.

Anh cứ nghĩ rằng để mấy ngày thì cô sẽ biết khó mà lui, ai ngờ, cô lại chấp nhất như vậy, còn chắc chắn hơn cả băng ở Bắc Cực!

Anh cố ý mời cô vào nhà anh ở chính là muốn cô có thể nhận rõ được sự thật, hai người bọn họ hoàn toàn khác nhau!

Từ sau vụ hôn trên ban công lần đó, anh biết là cô bé đó thích anh. Mặc dù cô không thừa nhận nhưng điều đó mà anh cũng không nhận ra thì Hắc Diệu Đường anh làm sao có thể lẫn lộn trong giới được!

Vì cô bé đó rất ngây thơ nên anh không muốn làm tổn thương cô. Hi vọng sau khi cô biết cuộc sống của anh sẽ hiểu giữa bọn họ không thể có gì được.

Đột nhiên trước nhà xôn xao tung bùng, rất rõ ràng, những người đàn ông đều đang đi về phía đó.

Party mà anh tổ chức, không thiếu những người trong làng giải trí và những thương nhân nổi tiếng, chắc là có một mỹ nữ hấp dẫn đang đến bên bể bơi trình diễn màn thoát y nóng bỏng nhằm làm mọi người xôn xao —— Hắc Diệu Đường cũng không thêm động đậy một xú nào.

Tối hôm nay anh cảm thấy không hứng thú với những trò chơi và party mà từ trước đến giờ anh vẫn rất hăng hái.

“Wey, wey, wey, tôi không nói tiếng Anh, anh đang nói cái gì vậy,..... Tôi không hiểu anh đang nói gì hết!”.

“Này này, anh đừng dựa vào tôi như thế! Tôi không quen gần gũi với đàn ông như vậy ——”.

“Này! Anh đừng có kéo y phục của tôi! Cẩn thận không ngã bây giờ ——”.

Trong lúc vô tình, anh nghe được giọng nói quen thuộc, lắng nghe, càng nghe thì nét mặt Hắc Diệu Đường càng cứng ngắt.

Đột nhiên anh đứng phắt dậy, động tác nhanh nhẹn giống như một con báo —— anh nhìn thấy Ân Ninh đang đứng giữa khu trước và bị một đám đàn ông vây quanh.

Nói chính xác hơn thì Hắc Diệu Đường nhìn thấy một người phụ nữ lớn mật, trang điểm diêm dúa!

“Tôi xin anh, đừng có dựa vào người tôi.....”.

Ân Ninh vội vàng thoát khỏi người đàn ông đang cố ý dựa vào người cô, cô không hiểu tại sao cô vừa đến chỗ này thì những người đàn ông bình thường ở cùng một “tòa thành” vẫn không thêm nhìn cô một lần, đột nhiên vây quanh người cô, làm cô không đi đâu được!

“cô em, em thật là đẹp!”. Một người lai phương Đông dùng tiếng Trung ít ỏi khen cô, hai con mắt gian tà nhìn chằm chằm vào ngực Ân Ninh trong bộ đầm ngắn, chỉ chưa chảy nước miếng mà thôi.

“Tôi không biết anh, tránh ra!”. Ân Ninh nhìn người đàn ông đang nhìn chằm chằm ngực cô, cô chỉ cảm thấy ghê tởm.

Cô bảo thủ, lời áo lên..... Nếu không phải Doãn Nhi bắt cô mặc bộ áo đầm này, còn lâu cô mới mặc bộ y phục “lộ ra ngoài” này.

Cô ở trong đám đàn ông, vội vàng tìm kiếm người ở khắp nơi, khi cô thấy Hắc Diệu Đường đang đứng ở cửa, cô muốn mở miệng gọi anh nhưng lại không thể gọi được .....

“Xem ra “cô bé đáng yêu” của cậu đã lột xác thành “cô bé xinh đẹp” rồi à?”.

Hắc Diệu Đường cứng người cho đến khi cái tên kia “tấn bộ” đến trước mặt anh. “Sao dạo này cậu giống u hồn vậy? Bảo hiện ra là thấy hiện ra luôn”. Hắc Diệu Đường âm trầm nhìn đối phương.

“Sao vậy? Cậu thẹn quá thành giận à?”. Nụ cười của Lợi Nhân Tuyền tỏ vẻ rất vô hại.

“Tớ cảnh cáo cậu, hãy thu lại những lời nói nhảm của cậu đi, cái gì mà “cô bé đáng yêu” của tớ?!” Hắc Diệu Đường khó chịu nhìn khuôn mặt tươi cười của cậu ta, cảnh cáo.

“Cậu nói vậy thì sợ quá!”. Gương mặt tuần tú vẫn mỉm cười, không hề thấy một chút sợ hãi nào. “Nhưng mà cậu đứng đây so đo với tớ, không bằng đi cứu cô bé kia đi, tớ thấy cô bé đó sắp bị đám khách của cậu ăn tươi nuốt sống rồi!”.

Khuôn mặt Hắc Diệu Đường không thay đổi, nhìn chằm chằm vào Ân Ninh đang bị đám đàn ông vây quanh.

Mái tóc đuôi sam của cô thả ra, làm thành mái tóc dài xoắn mê người, làn da trắng như tuyết làm nổi bật đôi môi đỏ mọng xinh đẹp, vai áo đầm màu hồng lộ ra vóc người tuyệt đẹp, đôi gò tuyết như ẩn như hiện trên cổ áo, quả thật bộ dạng này của cô dù đồ đạc sắc quý kia sở sảng!

“Cô ta ngu ngốc à?”. Anh không tự chủ nắm chặt quả đấm nguyên rửa.

“Chắc chắn, cậu còn lừa gạt cô bé đó đến chỗ này, cậu thật không thông minh rồi A Đường! Mà việc này không giống tác phong của cậu!”. Lợi Nhân Tuyền nói kháy.

Hắc Diệu Đường lạnh lùng liếc cậu ta một cái.

“Thợ săn là người luôn nghĩ mình thông minh, thường bắt tri bắt giác bước vào ngay cái bẫy mà mình đã tỉ mỉ bố trí”. Lợi Nhân Tuyền không sợ hãi ánh

sáng lạnh đó mà vẫn nói tiếp.

“Cậu không thấy phiền vì đang nói quá nhiều à?”. Giọng nói Hắc Diệu Đường trầm xuống.

Lợi Nhân Tuyền nhếch môi, ánh mắt trầm xuống, “A Đường, đừng trách tớ không cảnh báo trước cho cậu.....”.

Anh ta dừng một chút, Hắc Diệu Đường cũng mặc kệ cậu ta, ánh mắt đang nhìn chăm chăm một người đàn ông da trắng không có ý tốt đang cầm cánh tay của Ân Ninh.

“Thật ra thì A Giới muốn tớ đến nhận cho cậu”. Lợi Nhân Tuyền cười cười nói.

Hắc Diệu Đường nhíu mày. “Cút ngay. Cậu đừng nhắc cái tên ngu ngốc đó trước mặt tớ”.

Lợi Nhân Tuyền ngửa đầu cười to.

“Bây giờ tớ mà ‘cút’ thì tớ sợ rằng cậu sẽ hối hận đó”. Lợi Nhân Tuyền cười nhạo báng bạn thân.

“Không muốn cút cũng được, vậy cậu cầm miệng đi”.

Hắc Diệu Đường cũng không nhịn được, sai chân bước đến đám người, “Đủ rồi”. Anh lướt qua mọi người, kéo Ân Ninh ra khỏi những người nước ngoài.

“A Đường”. Ân Ninh sắp khóc.

Thấy Hắc Diệu Đường đi đến, cô như nhìn thấy cứu tinh vậy.

Hắc Diệu Đường không nói lời nào bắt lấy cánh tay cậu cô, lôi đi.

Ân Ninh không kháng cự đi theo anh, mặc dù cô không quen đi trên giày cao gót, dọc đường đi suýt nữa thì cô bị trật chân nhưng cô vẫn nhắm mắt đi theo tốc độ của anh..... Đến khi cô vào đến trong phòng, anh ném cô vào ghế salon. “Cô là người ngốc à?”.

Anh lạnh lùng, lăm bằm nguyên rửa người phụ nữ phiền toái này!

Ân Ninh ngã trên ghế sofa, kinh ngạc nhìn anh. Cô không hiểu, tại sao anh nhìn thấy cô mà câu đầu tiên anh nói ra lại là anh đang nể cô.

Cô cứ tưởng rằng..... Cô cứ nghĩ rằng anh sẽ khen cô vì bề ngoài thay đổi.

“Cô lại còn mặc bộ y phục này, mặt thì vẽ như diễn viên hí khúc — cô nghĩ rằng biến mình thành một người như kĩ nữ thì có thể thay đổi được cái gì?!”. Anh phê phán không hề lưu tình.

Ân Ninh sững sờ nhìn chăm chăm vào anh, không biết vì sao đột nhiên cô không nói được lời nào..... “Tôi cứ nghĩ rằng cô sẽ biết khó mà lui không ngờ, tôi nghĩ lại chắc là không thể nào được rồi!”.

Âm thanh của anh lạnh nhạt, nhạt đến nỗi Ân Ninh cảm thấy đau lòng.

“Tôi.....”. Âm thanh kẹt ở cổ họng, cho dù cô muốn nói nhưng không thể nói được một chữ.....

“Chẳng lẽ cô nghĩ rằng cô thay đổi bề ngoài là tôi sẽ cho cô vài phần kính trọng?”. Hắc Diệu Đường cười lạnh một tiếng. “Cô không biết là quá ngây thơ cũng làm cho người ta chán ghét à?”.

“Tôi không có.....”. Ân Ninh hốt hoảng thì thầm. “Tôi chỉ muốn thay đổi tạo hình của bản thân mà thôi, nếu như anh không thích, tôi đổi lại là được.....”.

“Tôi đối với cô căn bản không phải là thích hay không thích”. Mặt anh không thay đổi, phá sự mộng tưởng của cô. “Đàn ông thích phụ nữ là một loại trực giác. Không thích người phụ nữ đó thì là không có cảm giác, cho dù bề ngoài có thay đổi như thế nào thì cô cũng không biến thành người phụ nữ mà tôi thích được!”.

“Anh hiểu lầm rồi”. Ân Ninh kinh ngạc nói, khuôn mặt trang điểm đậm che đi khuôn mặt tái nhợt của cô. “Tôi không hề nghĩ như vậy, không hề.....”.

“Cô không cần nói dối”. Đôi mắt anh ánh lên sự thâm trầm. “Muốn nghe lời nói thẳng thì tôi sẽ nói cho cô biết. Cô không phải là người phụ nữ mà tôi hứng thú”. Anh tàn nhẫn nói.

Bên trong căn phòng rơi vào yên lặng. “Tôi biết rõ.....”. Một lát sau, Ân Ninh mới nhỏ giọng nói. “Thật sự thì tôi không thích anh..... Thật, tôi không có chút cảm giác nào với anh cả.....”.

“Tại sao cô vẫn không hiểu?”. Anh cười lạnh, lắc đầu. “Làm sao cô có thể hiểu được? Nếu như cô không muốn hiểu thì vĩnh viễn cô sẽ không hiểu được”.

Tránh ánh mắt lạnh lùng của anh, Ân Ninh co người lại, cô như con mèo nhỏ cuộn mình trên ghế sofa. “Không phải như vậy, tôi hiểu, tôi hiểu mà.....”. Cô lẩm bẩm nói.

Nhìn cô gái co người trên sofa, sắc mặt tái nhợt, đột nhiên trong lòng cảm thấy phiền não — anh đẹp tâm tình kỳ lạ kia qua một bên, anh nói. “Nếu như sau khi đi ra khỏi gian phòng này, tự cô không giữ được trong sạch thì tôi cũng mặc kệ cô”.

Nói xong, anh mở cửa đi ra ngoài, không đợi cô trả lời.

Ân Ninh cuộn người trên ghế salon, nhìn chăm chăm vào gương, nhìn vào người trong kính không giống mình.... Cô thay đổi vì anh, cô cứ tưởng anh sẽ thích như thế..... Nhưng vì sao? Tại sao anh không cho cô một chút hi vọng? Tại sao anh cố tình phủ nhận cả một chút “có thể”..... Bởi vì cô vĩnh viễn là con vịt xấu xí à?

Nước mắt rơi xuống khuôn mặt tái nhợt của Ân Ninh. “Chu Ân Ninh, người là đồ ngốc”.

Cô nhìn vào cô gái mặc quần áo lộ ra ngoài, mặt đầy son phấn trong gương, cô lại lẩm bẩm.

Vịt con xấu xí vĩnh viễn không thể nào biến thành thiên nga..... Bởi vì vịt con xấu xí không phải là thiên nga, tất cả những kết thúc tốt đẹp chỉ có trong truyện cổ ngày xưa mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Hắc Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Sáng hôm sau, nhân lúc tất cả mọi người trong “tòa thành” vẫn còn chìm trong giấc ngủ sau đêm vui điên cuồng ngày hôm qua, Ân Ninh xách một rương lớn hành lý muốn rời khỏi đây.

Hôm qua sau khi cô về phòng thì cô đã chẳng còn thấy bóng dáng của Doãn Nhi đâu, giống như lúc cô ấy đột nhiên xuất hiện vậy. Thậm chí Ân Ninh còn chưa kịp nói hẹn gặp lại với người bạn duy nhất mà cô làm quen được khi đến nước Mi thì đã phải rời đi.

Cô lựa chọn thời gian rời khỏi đây sớm như vậy để không chạm mặt Hắc Diệu Đường. Nhưng Ân Ninh không ngờ tới sáng sớm xe của nhà họ Hắc đã dừng ở cổng, trên xe cũng chất hành lý.

Cô thấy Hắc Diệu Đường đang chuẩn bị lên xe, hiển nhiên là anh cũng đang muốn rời khỏi đây.

Trước khi anh lên xe thì quay đầu lại nhìn, không ngờ lại nhìn thấy Ân Ninh đang xách hành lý. Anh cứng người ở trước cửa xe.

Ân Ninh quay mặt đi, cúi đầu vội bước qua anh — “Chờ một chút”.

Cô đứng lại. Khi cô quay đầu lại thì cô nhìn anh và nở nụ cười.

“Cô phải đi à?”. Anh hỏi, nghiên cứu nét mặt của cô.

“Đúng vậy.....”. Cô cười gật đầu một cái.

“Tôi cứ nghĩ là cô sẽ ở đây một tuần”. Giọng của anh rất nhạt, không biết là đang vui hay buồn.

“Ừm, đầu tiên tôi cũng định như vậy....., nhưng mà tôi rất nhớ cha mẹ và tiểu Ái nên tôi quyết định trở về trước thời gian đã định”. Cô nhẹ nhàng trả lời, nghe giọng nói dường như cô rất vui vẻ.

“Dù sao thì tôi cũng phải đi rồi, cô cứ ở lại”. Hắc Diệu Đường lạnh nhạt nói.

“Không cần đâu, cảm ơn anh đã cho tôi ở lại”. Cô lắc mạnh đầu giống như đứa ngốc. “anh yên tâm, sau này tôi sẽ không quấn lấy anh nữa, tôi nói thật đó”.

Cô cười vẫy tay với anh, xoay người đi về hướng lúc này cô đã đi, nụ cười cứng nhắc nhanh chóng biến mất trên khuôn mặt cô.

“Này”. Anh gọi cô.

Ân Ninh coi như không nghe thấy, cô tiếp tục đi về phía trước.... Cô sợ rằng nếu mình dừng lại thì toàn bộ dũng khí của cô sẽ biến mất.

Cho đến khi cô ra khỏi “tòa thành”, Hắc Diệu Đường cũng không gọi cô nữa.

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Ân Ninh thần thờ nhìn chăm chăm cảnh vật mơ hồ phía trước. Cô không đưa tay lau nước mắt trên má mà mặc cho nước mắt rơi đầy mặt.

“Không sao cả..... Không quan trọng..... Sau này sẽ không khó để vượt qua chuyện này....”. Cô tự lẩm bẩm... Bởi vì tới hôm qua cô đã tự nói với mình. Bây giờ cô rời đi, sau này, vĩnh viễn cô sẽ không bao giờ rơi lệ vì bất cứ một người đàn ông nào nữa.

~~“Cậu không nên để cô ấy một mình xách hàng lý đi bộ rời khỏi đây”.

Lợi Nhân Tuyền đã đứng ở cửa từ lâu, một màn đỏ anh ta đã xem cả rồi sau đó thông thả đi đến bên cạnh Hắc Diệu Đường.

“Cô ấy muốn đi, tớ không có quyền cản cô ấy”. Hắc Diệu Đường nhún vai, lạnh nhạt nói.

“Nếu như cậu nói thì cô ấy sẽ ở lại”. Lợi Nhân Tuyền nói.

Hắc Diệu Đường cười. “A Tuyền, tớ thấy cậu dạo này có vẻ như là ăn no không có việc gì làm”.

Anh mở cửa xe chuẩn bị bước vào.

“A Giới muốn tớ nhắn cho cậu biết”. Ánh mắt Lợi Nhân Tuyền thâm trầm.

Hắc Diệu Đường cười lạnh. “Những lời mà cậu ta bảo cậu nhắn lại cho tớ, chắc chắn là không có chuyện tốt ——”.

“Cô gái kia họ Chu, tên đầy đủ là Chu Ân Ninh”.

Hắc Diệu Đường sững sốt, “Cậu nói cái gì?”. Một lúc sau mặt anh không biến sắc hỏi.

“Đó là cô con gái của nhà họ Chu cũng là cô gái đã bị cậu vứt bỏ trong hôn lễ bốn tháng trước”.

Hắc Diệu Đường nhìn chăm chăm vào bạn thân, cho đến khi anh xác định cậu ta không nói đùa.

Anh quay đầu lại nhìn, đã không còn bóng người nào trong tầm mắt. Mặt Hắc Diệu Đường bình tĩnh nhìn chăm chăm vào cánh cổng trống rỗng.

~~Ân Ninh về nhà đã được 2 tuần rồi.

Hạ Vũ Thần thấy con gái ngày ngày đều giam mình trong phòng, không hề bước chân ra khỏi nhà. Bà thấy lo lắng khi con gái còn tự bế hơn cả trước khi đi Mỹ.

Bà đang định tìm thời điểm nói chuyện với con gái thì trong bữa ăn tối Ân Ninh lại nói cho cha mẹ biết cô chuẩn bị tìm việc.

“Tại sao? Con vừa mới về nước không lâu, cần gì phải tìm việc gấp như vậy!”. Hạ Vũ Thần không tán thành.

“Mẹ, con muốn tìm việc làm vì con sợ mình cả ngày ở nhà không có việc gì làm”. Ân Ninh nở nụ cười nhợt nhạt.

Không chỉ Hạ Vũ Thần mà ngay cả Chu Thanh Bái cũng phát hiện ra gần đây Ân Ninh gầy đi rất nhiều.

“Ân Ninh, con định tìm công việc như thế nào?”. Chu Thanh Bái hỏi.

Ân Ninh lắc đầu, “Con cũng chưa biết.... ..”.

“Ngay cả tìm việc gì cũng chưa biết thì có thể tìm được việc làm gì tốt?”. Hạ Vũ Thần không ủng hộ.

Ân Ninh trầm mặc không nói.

Thấy phản ứng của con gái quá khác thường. Đến bây giờ, ngay cả Chu Thanh Bái cũng cảm thấy lo lắng!

“Ân Ninh, nếu vậy con đến công ty cha ——”.

Ân Ninh lắc đầu không để cho cha nói hết lời, “Cha, con muốn tự mình tìm việc làm”.

“Ân Ninh, đến công ty cha con làm có gì không tốt? Làm sao con nhất định phải tự mình tìm việc?”. Hạ Vũ Thần nhíu mày.

Ân Ninh ngơ ngác nhìn chăm chăm sàn nhà thật lâu. Đột nhiên cô nói nhẹ. “Cha, mẹ, con cảm thấy hơi mệt, con về phòng ngủ trước”.

Hạ Vũ Thần kinh ngạc. Bà và chồng liếc nhìn nhau một cái, nhìn chăm chăm bóng lưng của con gái đang lên tầng, bà lẩm bẩm. “Tôi chưa bao giờ thấy bộ dạng này của Ân Ninh.... ..”.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”. Chu Thanh Bái cũng ngây người.

“Không được rồi, tôi thấy từ sau chuyện kia con bé vẫn chịu kích thích lớn, không có cách nào bình phục được”. Hạ Vũ Thần suy đoán nói.

“Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?”. Chu Thanh Bái hỏi.

“Cái này còn không phải do ông à? Tự nhiên ông lại đồng ý cho Ân Ninh đến Mỹ, sau khi trở về nó thay đổi hoàn toàn thành người tự bế”. Hạ Vũ Thần mắng chồng mình.

Chu Thanh Bái vô tội nói. “Chuyện này.... sao lại trách tôi? Chính bà cũng đồng ý cho con bé đi mà”.

“Thôi, việc quan trọng nhất bây giờ là làm sao cho Ân Ninh quên được việc trước kia — bây giờ tôi sẽ không so đo với ông”. Hạ Vũ Thần cau mày, bắt đầu suy tư.

Chu Thanh Bái nhìn vợ, không nghĩ được gì.

“Xem ra, tâm bệnh thì cần có tâm được chữa rồi”.

“Ý của bà là gì?”.

Hạ Vũ Thần thần bí nhìn chồng một cái.... .... Trong lòng bà đã có cách.

Khi vợ chồng Chu Thanh Bái nói với con gái, bọn họ muốn giúp cô tìm đối tượng mai mối thì phản ứng của Ân Ninh lại hoàn toàn ngoài dự đoán của hai người.

“Được ạ”. Ân Ninh bình tĩnh cười trả lời.

Hai vợ chồng Chu Thanh Bái cứ tưởng rằng cô sẽ phản đối khi hai ông bà tự tiện làm vậy. Hạ Vũ Thần cũng đã chuẩn bị rất nhiều lời thoái để thuyết phục Ân Ninh, không ngờ con bé lại không suy nghĩ gì mà đồng ý ngay!

Hôm đầu tiên đi xem mắt, Hạ Vũ Thần phát hiện con gái khác hẳn với mấy tháng trước, Ân Ninh rất khéo léo và thuận theo sự định đoạt của Hạ Vũ Thần và thợ trang điểm, biến nàng thành một công chúa nhỏ dịu dàng trang nhã.

“Ăn mặc cẩn thận không chỉ là lễ phép mà con còn có thể gây ấn tượng tốt với đối phương, con có hiểu không, Ân Ninh?”. Hạ Vũ Thần ra ám hiệu với con gái.

“Vâng”. Ân Ninh ngoan ngoãn gật đầu, không bày tỏ ý kiến gì.

Mặc dù Hạ Vũ Thần kinh ngạc nhưng bà nghĩ con gái thay đổi như vậy thì có gì mà không được!

Sau khi thấy Ân Ninh ăn mặc xong xuôi, Hạ Vũ Thần cảm thấy rất hài lòng.

Bà bảo con gái nhìn người trong gương cho kỹ rồi nói. “Con nhìn xem, chưng diện lên sẽ đẹp hơn bao nhiêu? Ngày trước con không nghe lời mẹ nói mà ăn mặc khác đi, tính trẻ con!”.

Ân Ninh nhìn chằm chằm vào cô gái thanh tú, đồ trang sức trang nhã trong gương nhưng cô không có chút cảm giác nào.

“Đi thôi! Chúng ta nên đi không thì đến sẽ trễ”. Hạ Vũ Thần vui vẻ thúc giục con gái.

Ân Ninh không nói gì theo mẹ lên xe, cô giống như cọc gỗ trên mặt luôn là nụ cười cứng nhắc, chỉ vì cô muốn mẹ yên tâm.... ... Bởi vì cô hiểu, vì chuyện của cô mà cha mẹ đã bạc không biết bao nhiêu sợi tóc.

Nếu như cô có thể đi xem mắt, làm cho cha mẹ không lo lắng cho cô nữa vậy thì có gì không tốt?

Dù sao thì..... bây giờ với cô thế nào cũng được.

Địa điểm xem mắt là một khách sạn 5 sao, tại một phòng ăn kiểu Trung Quốc trên tầng hai.

Bên nhà trai đã đến trước, khi đối phương nhìn thấy Ân Ninh thì cảm thấy rất vừa lòng.

“Đây chính là thiên kim nhà bà sao?”. Người mẹ bên nhà trai tròn to hai mắt, hình như không thể tin được.

Trước khi xem mắt bà có nghe nói bề ngoài của cô con gái nhà họ Chu rất bình thường, ra ngoài thường bị người ta chê cười.

Lúc trước nếu không phải do thủ đoạn kiếm tiền của Chu Thanh Bái cao hơn chồng bà một chút thì bà còn lâu mới đồng ý cho con trai bà đi xem mắt cô con gái nhà họ Chu.

Nhưng mà bà không ngờ khi bà gặp được cô bé đó thì Chu Ân Ninh này lại hoàn toàn khác trong truyền thuyết!

“Đúng vậy, đây chính là Ân Ninh nhà chúng tôi, đã để bà chê cười rồi”. Hạ Vũ Thần ưu nhã nói. Trong giờ khắc này, lần đầu tiên trong hai mươi năm

qua bà cảm thấy kiều ngạo vì con gái mình.

Từ lâu bà đã biết Ân Ninh là một khối ngọc thô chưa được mài dũa, ngày trước con gái bà không biết ăn mặc nên vẻ đẹp bị giấu đi, mọi người không thể nào phát hiện!

“Đâu có! Con gái bà thật là, dịu dàng đáng yêu, ha ha!”.

“Nào có, con trai bà mới đúng là nhân tài, tài trí hơn người!”. Hạ Vũ Thần khách sáo cười.

Ân Ninh thần thờ ngồi trên ghế, đầu cúi thấp, cô hòng cảm thấy chua xót..... Tận đến khi “đại hội xem mắt” này kết thúc, từ đầu đến cuối, Ân Ninh vẫn không hề ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn người đàn ông kia một lần nào, cô cũng không biết người đó lớn lên tròn hay dẹp!

Trên đường về nhà, mẹ hỏi cô. “Ân Ninh, con cảm thấy cậu Trương Trạch này thế nào?”.

“A? Cái gì thế nào ạ?”. Ân Ninh hạ mí mắt hỏi.

“Đừng có giả ngu với mẹ!”. Hạ Vũ Thần liếc con gái một cái. “Mẹ cảm thấy cậu đó cũng không tệ. Con người rất thực tế, vừa anh tuấn lại có trình độ học vấn cao, bối cảnh tốt. Con hãy tin tưởng ánh mắt của mẹ, trước khi xem mắt mẹ đã sàng lọc cả trăm thí sinh thay con, cuối cùng mẹ mới chọn được cậu Trương Trạch này! Ánh mắt của mẹ tuyệt đối sẽ không sai!”.

Ân Ninh im lặng.

Thì ra mẹ đã quyết định người tốt cho cô, thật ra “đại hội xem mắt này” chỉ là một buổi hình thức, cô lại không thể có quyền lựa chọn đối tượng cả đời.

~~Mặc dù mẹ cô không đồng ý cho cô đi tìm việc làm nhưng Ân Ninh vẫn cố tình ra ngoài tìm một công việc ỉnh.

Mọi người không biết vì sao cô kiên trì như vậy, chỉ vì cô hi vọng trong đời có một việc cô có thể tự mình làm chủ.

Hôm nay cô đang muốn đến nơi phỏng vấn thì có một người đàn ông đột nhiên đi đến trước mặt cô.

“Xin chào, cô Chu!”. Người đàn ông mỉm cười với Ân Ninh.

“Anh là.... ..”. Ân Ninh nghi ngờ nhìn chằm chằm đối phương.

“Chúng ta đã gặp nhau một lần rồi, cô quên rồi sao?”.

Ân Ninh nghĩ mãi nhưng cô thật sự không nghĩ ra được cô đã gặp anh ta ở đâu!

“Ngày hôm qua ở phòng ăn tầng hai của khách sạn, chúng ta ——”. Người đàn ông gãi gãi đầu, hiển nhiên là anh ta cũng hơi ngượng ngùng. “Hôm qua chúng ta xem mắt nên chúng ta đã gặp nhau một lần rồi”.

Ân Ninh ngây ngời, lúng túng đỏ mặt. “Vâng, chào anh”.

Cô không biết nên làm gì cho phải, cúi đầu thấp xuống.

“Chào cô!”. Trương Trạch nói. “Tôi tên là Trương Trạch, không biết cô còn nhớ không?”.

“Tôi.... ..”.

Ân Ninh cười với anh ta một cái. Thật ra thì tối qua cô cúi đầu suốt cả buổi, không hề ngẩng đầu lên nhìn đối phương một cái cho nên cô không biết anh ta, bây giờ ngay cả tên của anh ta là gì cô cũng không nhớ!”.

“Không sao, dù sao bây giờ chúng ta làm quen lại một lần nữa cũng được”. Trương Trạch lạc quan nói.

Ân Ninh rừ mắt xuống, “Xin hỏi, anh gọi tôi có vấn đề gì không?”. Cô ấp úng hỏi.

“A, tôi muốn hỏi cô, không biết tối nay cô có rảnh không? Tôi muốn mời cô ăn bữa cơm tối!”. Trương Trạch còn chưa nói xong nhưng mặt anh đã đỏ hết lên.

Ân Ninh ngơ ngác nhìn chằm chằm anh ta. “Tại sao?”. Cô ngây ngốc hỏi.

Hình như Trương Trạch sững sốt khi bị Ân Ninh hỏi như vậy. “Cái gì tại sao?”. Anh lúng túng cười gượng.

“Tại sao anh lại muốn mời tôi ăn cơm?”.

Trong suy nghĩ của Ân Ninh, cô không phải là cô gái mà người đàn ông có hứng thú, huống chi hôm nay cô mặc trên người bộ quần jean áo sơ mi ca rô, buộc mái tóc đuôi sam. Cô không hiểu tại sao Trương Trạch lại mời cô ăn cơm?

Trương Trạch bật cười. “Cô hỏi một vấn đề thật đáng yêu.... ..”.

Sau khi anh ta thấy về mặt Ân Ninh rất nghiêm túc thì anh ta ho một tiếng, nghiêm túc nói. “Tôi thành tâm thành ý mời cô đi ăn cơm, cô có vui lòng cùng tôi ăn một bữa cơm không?”.

“Anh vẫn chưa trả lời tôi, tại sao?”. Ân Ninh cố chấp hỏi.

“Nam mời nữ ăn cơm cũng cần lý do sao?”. Trương Trạch nháy mắt, cười nói với cô.

Nam và nữ?

Ân Ninh ngây dại.... .. Từ trước đến nay chưa bao giờ có người nói với cô như vậy.

Cô vẫn còn nhớ rõ trước đây không lâu, có một người đàn ông đã từng nói với cô — cô không phải là phụ nữ!

“Cô có vui lòng?”. Trương Trạch lại hỏi lại lần nữa, hình như anh đang lo rằng cô sẽ từ chối.

“Nếu như.....”. Cô nhìn Trương Trạch, hỏi. “Nếu như tôi ăn mặc xấu xí như hôm nay đi ra ngoài ăn cơm với anh, anh có cảm thấy mất mặt không?”.

Trương Trạch lại sững sờ.

Nhưng lần này, anh ta trả lời rất nhanh. “Tất nhiên là không rồi! Thực ra tôi cảm thấy cô như thế này rất đáng yêu!”. Anh cười lộ ra hai hàm răng trắng.

Ân Ninh rũ mắt xuống, cô cũng cười. “Cũng được, dù sao cũng chỉ là ăn cơm!”.

Cô đáp bình tĩnh nhưng trong lòng lại cảm thấy đau.... ... Rốt cuộc cô đang muốn chứng minh cái gì?

Cho dù là khẳng định hay không thì đã không còn quan trọng nữa rồi.

Ân Ninh ăn cơm cùng Trương Trạch liên tục trong vòng một tháng dường như đã thành thói quen.

Mỗi tối anh ta đều đến tìm Ân Ninh, có khi sau khi ăn cơm xong sẽ mời cô đi xem phim hoặc đi dạo phố.

Mỗi buổi sáng, trên bàn ăn gia đình, mẹ Ân Ninh sẽ cười và hỏi tối hôm qua hai người đã “hẹn hò” ở những đâu?

Căn bản thì Ân Ninh cũng không suy nghĩ nhiều, cô chỉ thuận theo sự mong đợi của cha mẹ.

Tối hôm đó, Trương Trạch đưa Ân Ninh về nhà như thường ngày, khi xe dừng ở cửa nhà họ Chu, Ân Ninh đang muốn mở cửa xuống xe thì anh ta lại đưa tay cản cô lại — “Ân Ninh, chờ một chút, anh có lời muốn nói với em”. Anh ta kéo tay của Ân Ninh.

Cô hơi rụt tay về, cười hỏi anh. “Có chuyện gì thế? Cũng đã khuya lắm rồi, có chuyện gì anh không để đến mai hãy nói được à?”.

“Chuyện này rất quan trọng, anh cảm thấy nhất định phải nói với em vào tối ngày hôm nay”. Anh lấy ra một hộp nhưng từ trong túi quần.

Ân Ninh nhìn thấy hộp nhưng trên tay Trương Trạch thì mặt hơi tái.

“Chúng ta hẹn hò cũng đã hơn một tháng, mặc dù thế này thì hơi nhanh nhưng anh cảm thấy thời gian không phải là vấn đề, anh cảm thấy đã đến lúc rồi!”.

Anh mở nắp hộp ra, Ân Ninh thấy bên trong là một chiếc nhẫn kim cương.

Trương Trạch nhìn sâu vào mắt cô gái ngồi bên cạnh, chân thành nói. “Ân Ninh, em gả cho anh nhé”.

Ân Ninh ngây người.

“Cái này — nhanh quá!”. Sau khi lấy lại tinh thần, cô mở to mắt, gấp rút nói.

“Mặc dù anh hi vọng rằng em sẽ đồng ý ngay bây giờ nhưng anh biết, chuyện này quá bất ngờ đối với em. Cho nên anh nguyện ý sẽ chờ em suy nghĩ về lời cầu hôn của anh. Nhưng mà anh hi vọng trước tiên em sẽ nhận lấy chiếc nhẫn này”. Anh ta nói năng rất lịch sự cũng rất kiên nhẫn.

Ân Ninh cúi đầu, trầm mặc không nói gì.

“Đừng từ chối anh, chiếc nhẫn này thể hiện cho thành ý của anh, mặc kệ kết quả như thế nào nhưng trước hết em cứ nhận lấy nó, có được không?”.

Anh nói với giọng rất thành khẩn làm Ân Ninh cảm thấy rất cảm động, làm cho cô không thể nào nói lời từ chối anh. Ít nhất thì vào giờ phút này cô không thể từ chối anh.

Cô chần chờ trong chốc lát, rốt cuộc cô vẫn đưa tay nhận lấy cái hộp nhưng đó.

“Em sẽ tạm thời bảo quản nó giúp anh”. Ân Ninh nói.

Sau khi cô xuống xe, cô đứng ở cửa nhà nhìn Trương Trạch lái xe đi.

Cô ngơ ngác đứng ở đó, trong tay cô vẫn nắm chặt hộp nhưng.

“Cũng không tệ lắm! Mới về Đài Loan một tháng mà cô đã thu hoạch lớn như vậy?”.

Ân Ninh nghe thấy giọng nói quen thuộc thì quay đầu lại, cô nhìn thấy Hắc Diệu Đường đang đứng ở ngõ gần đó.

Trong lúc nhất thời, Ân Ninh còn cho rằng mình đang nhìn thấy ảo giác.

“Người đàn ông này cô mới quen? Hay là đã quen từ trước khi sang Mỹ?”. Anh hỏi, giọng điệu rất nhạt.

“Anh..... Tại sao anh lại ở đây?”. Cô ngạc nhiên hỏi anh.

Đầu ngõ có một người đàn ông đang ngồi trên xe, dường như anh ta đang đợi Hắc Diệu Đường.

Đột nhiên nhìn thấy Hắc Diệu Đường khiến cho Ân Ninh cảm thấy không giống thật cho đến khi anh đến gần ngay trước mắt cô, cô mới xác định không phải là cô đang nằm mơ.

Hắc Diệu Đường liếc mắt nhìn ngôi nhà sau lưng Ân Ninh. “Cô không nói với tôi, cô là người nhà họ Chu”. Ánh mắt nhìn vào mắt cô.

“A, điều đó không quan trọng!”. Ân Ninh ngẩng mặt lên cười, gương mặt cô trong gió đường như hơi tái nhợt.

Anh nhìn chăm chăm vào cô, vẻ mặt thâm trầm.

Ân Ninh đưa tay cầm túm tóc đuôi sam của mình, cười nói. “Thật không hay khi để anh nhìn thấy một màn vừa rồi!”.

“Điều kiện của anh ta không tệ lắm”. Anh nhìn chăm chăm ánh mắt của cô nói.

“Đúng, đúng vậy.....”. Cô nở một nụ cười vui vẻ.

“Nếu thế thì cô nên nắm chắc cơ hội”.

“Tôi biết mà”. Cô thấy hơi nhói ở ngực. “Tôi sẽ cố gắng giữ lấy, lần này tôi đảm bảo sẽ không để cho chú rẽ chạy nữa đâu!”. Cô tự nhạo báng mình.

Anh nhíu mày.

Ân Ninh mở tay, bên trong là một hộp nhưng. “Anh xem này, anh ấy vừa cầu hôn với tôi!”. Cô hưng phấn nói.

Hắc Diệu Đường nhìn chăm chăm vào hộp đó, cho đến khi Ân Ninh mở hộp ra, bên trong hộp lóe lên ánh của nhẫn kim cương. “Vừa rồi tôi đã đồng ý với anh ấy”. Cô tuyên bố, đeo nhẫn kim cương vào ngón áp út của mình.

Sắc mặt Hắc Diệu Đường không thay đổi, nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn trên ngón tay cô.

“Lần này, nhất định tôi sẽ hạnh phúc”. Ân Ninh nói một cách khẳng định, giọng nói dồn dập như đang tự thuyết phục mình.

“Này, A Đường, chúng ta phải đi rồi”. Người đàn ông đi cùng Hắc Diệu Đường nhỏ giọng nói.

Bọn họ chỉ lái xe đi ngang qua đây, hai mươi phút sau bọn họ có một cuộc “Đàm phán” rất quan trọng. Long Nham không hiểu A Đường đột nhiên phát điên cái gì, bắt anh ta phải dừng xe lại, đứng ở đây đợi người hơn một tiếng đồng hồ!

“Cô chắc chắn chứ?”. Hắc Diệu Đường nhìn chăm chăm vào cô.

“Đúng vậy! Chúng ta là bạn bè phải không? Anh là bạn tôi thì anh phải chúc phúc cho tôi đó!”. Ân Ninh mỉm cười nhìn thẳng vào mắt anh.

“A Đường!”. Long Nham từ trước đến nay luôn rất kiên nhẫn cũng đã không nhịn được. Cuộc đàm phán này rất quan trọng, có liên quan đến việc vận chuyển và thể lực ở Thanh Long, dù thành hay bại cũng không thể xem thường được.

“Bạn của anh đang đợi anh đó!”. Cô nhẹ nhàng nhắc nhở anh.

“Vậy thì”. Hắc Diệu Đường đi về phía chiếc xe, Long Nham đã khởi động xe. “Chúc cô hạnh phúc”.

“Cảm ơn”. Cô nghe được giọng nói mình khẽ run rẩy trong trời gió lạnh.

Ân Ninh không nhìn anh lên xe đi mà cô quay người đi vào trong nhà..... Tiếng động cơ vang lên sau lưng cô, một giây sau chiếc xe chở Hắc Diệu Đường đã rời khỏi.

Cho đến khi về đến phòng ngủ của mình, Ân Ninh mới phát hiện cô đúng là người không có tiền đồ, nước mắt đã rơi đầy mặt cô..... Một buổi tối rất lạnh, trên trời không có sao, lòng cô tan nát.... .. Cô chui trong chăn khóc lớn lên, trái tim đau nhức.... Cô biết, lần này, tất cả đã kết thúc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Hắc Báo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Ba năm sau.

“Đúng là chỗ này rồi”.

Cửa hàng vật nuôi đáng yêu.

Thương Nghênh Hi nhìn chăm chăm vào biển hiệu màu hồng, hưng phấn lôi kéo ống tay áo của người đàn ông đứng bên cạnh.

“Tại sao em nhất định phải chọn cái cửa hàng này?”. Hắc Diệu Tư ảo não nhìn chăm chăm vào vợ yêu, liếc nhìn đồng hồ đeo tay theo bản năng.

“Bởi vì ở đây có ‘động vật nhỏ đáng yêu’ mà!”. Thương Nghênh Hi nhảy mắt với chồng, nói một cách thần bí.

Trên gương mặt tuần tú của Hắc Diệu Tư toát ra ba đường vạch đen.... Vợ yêu của anh biết rõ công ty anh có một hội nghị rất quan trọng nhưng mà cô lại dắt anh đến đây chỉ vì cô muốn nhìn động vật nhỏ đáng yêu?!

“Anh không có hứng thú với động vật nhỏ đáng yêu”. Hắc Diệu Tư lên tiếng.

“Anh là người không thú vị gì cả!”. Thương Nghênh Hi quát ông chồng đẹp trai lãnh khốc của mình. “Cũng chỉ có anh là người kì quái, tất cả mọi người đều thích những động vật đáng yêu, tại sao anh lại cứ muốn nói đùa nhỉ?”.

Hắc Diệu Tư trợn mắt, im lặng hỏi ông trời.

Có lẽ trên đời này chỉ có vợ yêu của anh mới nói anh “nói đùa”! Trên thương trường, từ kẻ địch đến bạn, đều nói anh với một từ “lãnh huyết”!

Mặc dù Hắc Diệu Tư 200% không tự nguyện nhưng vẫn bị Thương Nghênh Hi bắt vào trong cửa hàng vật nuôi.

“Anh phải nói trước, chỉ mười phút thôi nhé, mười phút sau nhất định anh phải về công ty họp ——”.

Hắc Diệu Tư còn chưa nói xong thì đột nhiên có một cảm giác “tê dại” dọc theo ống quần lên trên, cảm giác lạnh lạnh rồi quần lên cổ tay của anh. Anh trợn to hai mắt, cứng người đứng tại chỗ, gương mặt tuần tú vụn vẹo....

“Oa, thật đáng yêu, là rắn xanh đó!”. Thương Nghênh Hi thấy một con rắn toàn thân có màu xanh lá cây thì vui vẻ.

Đáng yêu?! Hắc Diệu Tư suýt chút nữa thì trở mặt với vợ ngay tại chỗ.

Trời sinh anh ghét nhất chính là cái con “Rắn” này.

“A Tư, hình như nó rất thích anh thì phải?”. Thương Nghênh Hi không sợ chết mà nhạo báng chồng yêu của cô cho dù gương mặt tuần tú của Hắc Diệu Tư đã hoàn toàn biến hình.

“Có phải tiểu Ái rất đáng yêu không? Khách hàng đến đây đều rất yêu thích nó!”. Ân Ninh đi ra từ nhà tắm vật nuôi của cửa hàng, cười vui vẻ với nữ khách hàng xinh đẹp.

“Nó tên là tiểu Ái à?”. Thương Nghênh Hi quay đầu lại thấy một nhân viên trong cửa hàng với mái tóc đuôi sam, nụ cười còn đáng yêu hơn cả động vật.

Từ lâu cô đã nghe mọi người đồn trong cửa hàng này có một con vật rất đáng yêu là một con rắn xanh. Đây cũng là nguyên nhân mà cô muốn kéo chồng đến cửa hàng vật nuôi này.

“Đúng vậy ——”.

Ân Ninh thấy người đàn ông đứng bên cạnh cô gái thì ngây người.

Nàng kinh ngạc nhìn chăm chăm vào khuôn mặt quen thuộc, về mặt người đàn ông cứng nhắc, vụn vẹo nhưng lại làm cho cô mê đắm.... .. “A Tư, anh nhìn xem, tiểu Ái đang chào hỏi anh đấy!”. Thương Nghênh Hi cười nói với chồng.

Tiểu Ái đang cuốn trên cánh tay của Hắc Diệu Tư, cuốn vào đầu và thè lưỡi rần.

Hắc Diệu Đường đánh mặt lại, cảm giác tê dại từ chân lên đỉnh đầu.... Ai cũng có thể thấy người đàn ông này đã đổi sắc mặt!

Ân Ninh vội vàng chạy đến bên cạnh khách.

“Xin lỗi, tiểu Ái luôn nhiệt tình với những khách mới đến”. Cô cười giải thích, quấn tiểu Ái lên cánh tay của mình.

Cô lén nhìn người đàn ông còn chưa hết sợ, cô xác định... Đó không phải là “anh” mà cô biết.

“Đỡ”. Sau đó Hắc Diệu Tư không nói hai lời, kéo vợ xoay người bỏ đi

“A, anh định đi đâu vậy?”.

“Về nhà!”. Hắc Diệu Tư xanh mặt rống lên, không còn tâm tình đi họp nữa.

“Nhưng mà”. Thương Nghênh Hi bị kéo ra ngoài không thể làm gì hơn là nói với Ân Ninh. “Bái bai, lần sau chúng tôi sẽ trở lại”.

“Tĩnh tang”.

Cửa tiệm được đóng lại, chuông gió treo trên cửa vang lên tiếng kêu thanh thúy.

Có khả năng sao? Ân Ninh tự hỏi mình.

Cô lắc đầu một cái rồi tự giễu. “Đó chắc chắn không phải là anh ấy, chỉ là một người đàn ông có khuôn mặt giống anh mà thôi”. Cô tự lẩm bẫm nói nhỏ.

“Ân Ninh? Vừa rồi có khách hả?”. Trương Trạch thò đầu ra từ trong nhà tắm.

“Ừm, nhưng mà khách vừa đi luôn rồi”. Ân Ninh nhẹ nhàng trả lời.

Kể từ ba năm trước đây, sau khi cô từ chối lời cầu hôn của Trương Trạch, hai người cũng trở thành bạn tốt. Sau đó Ân Ninh mới biết, Trương Trạch là một vị bác sĩ thú y mà Ân Ninh cũng rất thích những động vật nhỏ nên Trương Trạch đề nghị hai người hợp tác mở cửa hàng vật nuôi này.

Như vậy rốt cuộc Ân Ninh cũng có việc.

Hơn nữa đây là một công việc mà cô rất yêu thích! Thời gian vui vẻ nhất trong ngày là được làm bạn với những động vật nhỏ. Mà “những động vật nhỏ” này bao gồm chuột túi, chồn tuyết, con dơi, tắc kè hoa, mèo nhật bản..... Cùng với các loại bò sát “đáng yêu” đủ kiểu loại.

Mỗi vị khách đến đây đều sẽ bị những động vật kỳ lạ dọa sợ nhưng sau đó họ sẽ yêu thích những động vật đáng yêu này.

“Ân Ninh, em vào giúp anh một chút được không?”. Trương Trạch nhếch nhác cầu cứu.

“Sao vậy?”.

“Con mèo này không nghe lời.....”. Trương Trạch lúng túng nhìn vấy vết cào trên bàn tay.

Mặc dù anh mới là bác sĩ thú y chính cống nhưng đối với động vật thì sức quyến rũ của anh kém Ân Ninh rất nhiều.

“Vậy thì để em làm”. Ân Ninh cười đi vào nhà tắm, cô đón lấy con mèo và tắm cho nó.

“Khụ, Ân Ninh....”.

“Chuyện gì thế?”. Cô vội vàng chăm sóc cho con vật nhỏ, không quay đầu lại nói vọng ra.

Nhìn cô nhanh nhẹn tắm cho con mèo, Trương Trạch muốn nói rồi lại thôi. Sau khi do dự rất lâu, anh mới nói.

“Ân Ninh, tối nay em có rảnh không? Có thể đi xem phim với anh được không?”. Anh đi đến bên cạnh Ân Ninh, nhìn chăm chăm một bên gò má của cô.

“Tối hôm nay à?”. Cô do dự một chút rồi mỉm cười lắc đầu. “Rất xin lỗi, hôm nay em phải đi xem mắt”.

“Oh.....”. Trương Trạch gãi đầu. “Không sao đâu, hôm khác cũng được”.

“Được!”. Cô nhẹ nhàng đáp

Sau khi Trương Trạch ra khỏi nhà tắm, cô ngẩn người.

“Chu Ân Ninh, cô thật ngu ngốc.....”. Cô tự lẩm bẫm, lại làm tiếp công việc.

Ba năm nay cô không ngừng đi xem mắt, mù quáng tìm kiếm một “ông chồng”.

Vậy mà Trương Trạch là thí sinh tốt nhất vẫn luôn bị cô “gạt” ở một bên.

Mặc dù cô vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Trương Trạch nhưng cũng bởi vì cô rất quý Trương Trạch nên cô không muốn lừa anh.

Ân Ninh tắm rửa sạch sẽ cho con mèo, cố gắng tập trung vào công việc, không suy nghĩ lung tung. Chuyện vừa rồi trong cửa hàng bị cô ném ra sau. Cô tin rằng qua ba năm, cho dù gặp lại “người đàn ông kia” thì cô vẫn có thể miễn dịch.

Bởi vì bây giờ, cô đã không còn là một người ngốc nữa.

Chín giờ tối, Ân Ninh mới về đến nhà. Cô lái xe trực tiếp từ nơi ăn về nhà.

Từ trong kính chiếu hậu cô nhìn thấy mái tóc công chúa gọn gàng lúc ra ngoài hơi bị rối, bộ áo đầm tím trên người cũng hơi nhàu.

Cô mệt mỏi mở cửa xe bước xuống, lấy chìa khóa trong ví da, mở phòng trọ của mình ra.

Mặc dù cô đã rời nhà, sống một mình bên ngoài hai năm nhưng mẹ cô vẫn không ngừng sắp xếp mai mối cho cô.

Cho nên cuộc sống của cô cũng khá là bận rộn, ngoại trừ ở chung với những động vật nhỏ cô còn vội vàng đến những bữa ăn mà mẹ cô đã sắp xếp, thường không có thời gian ỉn.

Ba năm nay, vì phải mở cửa hàng, bản thân phải tiếp xúc với cuộc sống bên ngoài, gặp con người và sự việc khác nhau nên Ân Ninh đã học được cách độc lập và cô cũng thay đổi không ít.

Cô lấy mì sợi và rau cải trong tủ lạnh ra, nấu một nồi mì rau đơn giản.

Đã lâu rồi cô không ăn mì ăn liền. Sau khi chuyển ra ngoài sống, cô học được cách nấu một số món ăn đơn giản, có lúc còn có thể làm bento cho những con vật nhỏ, đút cho bọn chúng ăn một số “món ăn gia đình” dinh dưỡng.

“A? Tối nay em về sớm vậy?”.

Hình Bình Tư ôm đứa con trai Tiểu Nham hai tuổi, đi từ trong phòng ra.

“Vâng, người đàn ông hôm nay nhảm chán đến nỗi em rất muốn ngáp”. Ân Ninh bưng nồi mì lên, oán trách.

Thực ra, Ân Ninh học được nấu ăn bởi vì bạn cùng phòng, Hình Bình Tư.

“Uất ức vậy sao, chị thấy em đút khoát gả cho Trương Trạch là được rồi”. Hình Bình Tư che miệng cười duyên.

Bình Tư nhìn rất xinh đẹp, ai nhìn thấy cô cũng không nghĩ cô đã là mẹ của một đứa trẻ.

“Cảm ơn chị! Nếu như em lấy anh ấy thì chỉ còn mình chị và Tiểu Nham, đến lúc đó tiền thuê nhà tăng lên rồi chị làm sao?”. Ân Ninh nói đùa.

“Không sao, chị có thể tìm một người bạn cùng phòng khác, việc gả em đi quan trọng hơn!”. Bình Tư ôm con, cười hi hi.

“Không có lương tâm”. Ân Ninh hơi dẫu môi, đùa với đứa trẻ. “Tiểu Nham ngoan, sau này con lớn không được giống mẹ con không có lương tâm, nếu không mẹ nuôi sẽ mặc kệ con”.

“Này, em đừng có dạy hư con chị!”. Bình Tư kháng nghị, lấy ỉn và con trai một bát.

“Em đang dạy dỗ bé hộ chị”. Ân Ninh cãi chính.

“Nói thật, nếu như em đi thì chị cũng không nỡ”. Bình Tư cười đút cho con trai một miếng.

“Em thấy là chị không bỏ được nồi mì rau cải của em thì có”. Ân Ninh hoài nghi nhìn nàng.

“Ha ha, biết thì cũng đừng có nói”. Bình Tư nở một nụ cười xinh đẹp vô hại, cười run rẩy cả người.

Ân Ninh cúi đầu ăn mì, không nhận được mím cười.

Một năm trước khi cô đến đây xem phòng, cô vẫn không biết Bình Tư, cô gái này không hề giống với bề ngoài của cô ấy một chút nào!

Cô ấy là một người có ngoại hình xinh đẹp kêu gọi, ai cũng nghĩ rằng cô ấy là người “ngực bự thì phải ngực nghếch”, đúng là một “bình hoa”! Nhưng mà thực tế thì cô ấy là người khôn khéo từ trong xương. Sau khi Ân Ninh vào ở ba tháng mới phát hiện ra cô bị “lừa gạt”!

Lúc đó cô bị bề ngoài của Bình Tư mê hoặc, đến lúc thuê phòng rồi cô mới phát hiện mình lên nhầm thuyền gặc. Cô ấy có một cậu con trai rất khả ái,

Ân Ninh ngậm ngốc làm việc nhà ba tháng, phụ trách quét dọn, nấu cơm, giặt quần áo, coi nhà.... Sau ba tháng, rốt cuộc Hinh đại tiểu thư mới có lương tâm, chủ động giúp Ân Ninh một tay. Đến lúc này Ân Ninh mới biết thì ra cô ấy lừa cô, rất nhiều việc mà cô không làm được thì Hinh đại tiểu thư chỉ cần 3 giờ là giải quyết hết tất cả! Thế mà cô ấy còn hành hạ cô một mội như vậy..... Nhưng mà, thật ra Ân Ninh rất cam tâm tình nguyện bị lừa.

Bởi vì cô rất thích hai mẹ con luôn biết cách làm cô vui vẻ.

Với lại, Ân Ninh cũng hiểu lúc đó Bình Tư vừa sinh hạ Tiểu Nham, bởi vì một mình cô ấy sinh nở nên cô ấy không thể ở cữ thật tốt, sau khi sinh xong cô ấy rất yếu, cô ấy cũng không cố ý để cho cô “khó dịch”.

Nhưng mà Ân Ninh đã ở đây một năm rưỡi, Bình Tư cũng chưa từng nói đến cha của Tiểu Nham.

Ân Ninh hiểu, mỗi người sẽ có một đoạn thời gian phải trải qua, nếu Bình Tư không muốn đề cập đến thì cô cũng không hỏi.

Sau khi ăn cơm xong, Ân Ninh đi vào phòng ngủ, chuẩn bị tắm rửa nghỉ ngơi.

Cô ở trong một gian phòng nhỏ hơn năm bình (1 bình= 36 thước vuông), cô bố trí căn phòng sao cho ấm áp nhất, trên bàn trang điểm sẽ thường xuyên thay một bình hoa tươi.

Cô ngồi trước gương trang điểm, chuẩn bị tháo trang sức. Cô nhìn thấy trong gương là một cô gái gương mặt thanh lệ, trang điểm nhàn nhạt, làm nổi bật ngũ quan ngọt ngào, phong cách hài hòa.

Cô soi gương và khẽ mỉm cười, cô bắt đầu tháo những trang sức thanh nhã trên người.

Trừ những lúc phải đi xem mắt ra, bình thường cô cũng không trang điểm, vì vậy làn da của cô được giữ gìn rất tỉ mỉ, tàn nhang trên gương mặt cô đã biến mất hoàn toàn.

Nhìn chằm chằm mình trong gương, cô giống như trở về thời gian ba năm trước đây..... Thật là nhanh!

Thời gian vô tình, đảo mắt đã qua ba năm..... Cô bây giờ không phải là cô gái năm đó, cô đã lột xác thành một cô gái thành thực rồi.

Hắc Diệu Đường vừa xuống máy bay, kính đeo trên mặt còn chưa lấy xuống, một cô gái ăn mặc hợp thời đã đi đến, ôm lấy anh — “A Đường, hoan nghênh anh đã đến Đài Loan”. Lâm Vi vui mừng ôm lấy người đàn ông anh tuần trước mắt.

“Chúng ta mới không gặp có nửa tháng, “lẽ ra mắt” này có phải nhiệt tình quá hay không?”. Hắc Diệu Đường đưa tay ôm cô gái, gương mặt tuần tú nở một nụ cười nhạt.

“Dĩ nhiên, dù sao cũng đã ba năm anh không về Đài Loan rồi. Thế mà em vừa về Đài Loan anh cũng về luôn — A Đường, em thật sự rất vui”. Cô ta nói âm hậu.

Hai người quen nhau đã một năm nhưng Hắc Diệu Đường không hề có ý sẽ bày tỏ với cô ta, Lâm Vi cảm thấy rất thất vọng. Nửa tháng trước cô ta quyết định về Đài Loan, không ngờ anh lại về ngay sau đó — Lâm Vi tin tưởng rằng Hắc Diệu Đường về Đài Loan là vì cô ta.

Đối với ám hiệu câu Lâm Vi, Hắc Diệu Đường không nói gì.

Ba năm nay, anh ít đi đưa xe, cũng không mở party nữa, cũng không hề đòi bạn giưòng liên tục — ba năm nay anh thay đổi rất nhiều, ngay cả anh cũng không thể tưởng tượng được.

Còn về phần Lâm Vi, cô là bạn gái thứ năm của anh trong ba năm nay, cũng là người có thời gian quen với anh dài nhất.

“Ở Đài Loan có chuyện cần xử lý nên anh phải về nước”. Anh nói.

Lâm Vi sững sốt một chút, tỏ ra không quan tâm “Anh định ở Đài Loan bao lâu? Trong thời gian này anh sẽ ở đâu?”. Cô hỏi.

“Anh nghĩ rằng anh sẽ về nhà”. Hắc Diệu Đường nói.

“Có nên hay không?”. Mặt Lâm Vi đỏ lên, nở một nụ cười mập mờ. “Em nghe nói sau khi Hắc Diệu Tư cưới, anh ấy coi vợ như mạng, anh về đó ở không sợ làm phiền vợ chồng son nhà người ta sao?”.

“Ý của em là?”. Hắc Diệu Đường xoay mặt nhìn Lâm Vi, biết rõ nhưng vẫn hỏi.

“Anh có thể đến ở cùng em”. Cô trêu đùa nói.

Mặt Hắc Diệu Đường không thay đổi, anh nhếch môi cười.

“Không cần”. Anh lạnh nhạt cự tuyệt.

Lâm Vi cứng người, không khí nhất thời trở nên lúng túng.

“Nếu như không phải anh đến Đài Loan tìm em thì tại sao lại bảo thư ký của anh báo cho em biết anh đến Đài Loan?”. Lâm Vi cảm thấy giận vì bị cự tuyệt ngay như vậy.

Hắc Diệu Đường ngây người.

Một lúc sau, anh lạnh nhạt nói. “Thành thật mà nói thì anh cũng chẳng biết tại sao”.

Có lẽ do anh nhất thời nhầm lẫn, hoặc chỉ do thói quen — tóm lại, anh phân phó thư ký báo cho Lâm Vi cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Lâm Mị nhăn mi, giống như là châm chọc cho câu trả lời của anh.

“Thôi, chúng ta đừng đoán nhiều nữa, không cần phải đoán đáp án là gì rồi”. Trên thực tế, Lâm Vi nghĩ thông suốt rồi! Khuôn mặt điềm lệ của cô lại nở nụ cười.

Cô ta đoán rằng người đàn ông này đã yêu mình rồi, nhưng lại không chịu thừa nhận — đây là bệnh chung của tất cả những người đàn ông độc thân hoàng kim.

Tất nhiên là cô ta hiểu được.

“Anh vừa mới xuống máy bay chắc là rất mệt, để em lái xe đưa anh về!”. Cô ta khéo léo, mỉm cười nói.

Hắc Diệu Đường không từ chối.

Trước khi đến Đài Loan anh cũng không thông báo cho A Tư.

Vì vậy không có ai đến sân bay đón anh, trừ Lâm Vi.

“Đi thôi”.

Lâm Vi khoác tay người đàn ông, cô ta nở một nụ cười tự tin.

Cô ta có thể chắc rằng một thời gian nữa, chờ khi Hắc Diệu Đường hiểu được ý nghĩa của cô ta với anh — nhất định anh sẽ cầu hôn với cô ta!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Hắc Báo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Thương Nghênh Hi định gọi chồng lái xe đưa cô đi đến cửa hàng vật nuôi đáng yêu.

Nhưng chồng cô thà chết cũng không theo nên cô đành phải nhờ Hắc Diệu Đường lái xe đưa cô đến cửa hàng vật nuôi, xem những “động vật nhỏ khá ái đáng yêu” trong suy nghĩ của cô.

Vừa nghĩ đến nét mặt của A Tư khi thấy tiểu Ái, Thương Nghênh Hi lại không nhịn cười được.

Không ngờ chồng cô người gặp người sợ vậy mà cũng có lúc cảm thấy “sợ”.

“A.... ....”. Nghĩ đến phản ứng của chồng, Thương Nghênh Hi lại cười trộm.

Hắc Diệu Đường liếc mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh, làm bộ như không thấy.

Dọc theo đường đi, “chị dâu” của anh toàn không ngừng cười khúc khích, làm cho người ta cảm thấy lo lắng vì trạng thái tinh thần của cô.

“A Đường, chị hỏi em một câu này!”. Sau khi Thương Nghênh Hi tự mình cười trộm, đột nhiên quay sang hỏi “em chồng” cô.

“Hả?”. Hắc Diệu Đường nhún mày.

“Em có biết A Tư sợ cái gì nhất không?”.

“Cái con người âm trầm đó, không sợ trời không sợ đất. Cho dù có ma thì với trình độ âm trầm của anh ấy thì quỷ cũng phải sợ”. Hắc Diệu Đường nói.

Thương Nghênh Hi nháy mắt, “Có vẻ là vậy.... ....”.

Cô lại lên cười một lúc rồi tuyên bố. “Nhưng mà bây giờ chỉ có mình chị biết rõ, A Tư sợ cái gì nhất”.

Hắc Diệu Đường cười, đùa giỡn nói. “Chẳng lẽ lại sợ chị?”.

“Tại sao lại là chị?”. Thương Nghênh Hi kháng nghị. “Nhìn chị trông đáng sợ thế sao?”.

Một người tự ngồi cười một mình nửa tiếng thì rất đáng sợ. Hắc Diệu Đường nghĩ thầm.

“Nhưng mà, chị sẽ nói cho em biết, đây chính là bí mật mình chị biết thôi đấy”. Thương Nghênh Hi hả hê nói.

Hắc Diệu Đường ngáp một cái. Anh cũng đâu muốn hỏi.

Sáng sớm đã bị lôi ra ngoài làm tài xế, tâm tình của anh thật sự không khá chút nào.

“Nói thật, A Đường, đã ba năm không thấy, chị cảm thấy hình như em khác trước!”. Thương Nghênh Hi nheo mắt nghiêm túc nhìn chăm chăm người đàn ông bên cạnh.

Cô có cảm giác lần này gặp lại Hắc Diệu Đường, cậu ta đã thay đổi không ít! So với bộ dạng phách lối của ba năm trước đây thì có vẻ như cậu ta đã thu liễm lại rất nhiều.

“Thật sao?”. Hắc Diệu Đường vẫn trả lời rất ngắn gọn.

“Kỳ quái, có phải em bị chuyện gì kích thích —— a ——”.

Thương Nghênh Hi còn chưa nói hết, đột nhiên Hắc Diệu Đường phanh xe đột ngột —— kéttttt —— bánh xe ma sát với mặt đường phát ra tiếng vang chói tai.

“Đến nơi rồi”. Anh làm như không có việc gì, ra mở cửa xe thể thao.

“Cho dù là tay đua xe thì cũng không cần giỡn chơi như vậy chứ? Như vậy nữa thì sẽ dọa người ta đau tim đấy”. Thương Nghênh Hi vỗ vỗ ngực vì chưa hết sợ hãi, vội vàng xuống xe.

Mặt Hắc Diệu Đường vẫn không thay đổi liếc nhìn cô một cái.

Thương Nghênh Hi lười phải so đo với cậu ta —— cái vẻ mặt này cô đã nhìn thấy nhiều ở trên mặt của chồng cô trước khi cưới, cô cũng sẽ không thấy sợ!

Đại khái là những người đàn ông nhà họ Hắc trước khi được “gả” ra ngoài thì thường thích tỏ ra lạnh lùng.

“Đến rồi, đây chính là cửa hàng vật nuôi đáng yêu”. Tâm tình của cô không hề bị ảnh hưởng chút nào, vui vẻ đẩy cửa chính của cửa hàng.

Đẩy cửa vào trong, cửa hàng nho nhỏ nhìn rất ấm áp.

“Cửa hàng vật nuôi đáng yêu?”. Hắc Diệu Đường đứng ở cửa, nhìn tấm biển quảng cáo.

Bên trong cửa hàng đều là một số con doi, thằn lằn, một ít bò sát các loại... Vậy mà còn gọi là “Cửa hàng vật nuôi đáng yêu”?

“Đúng vậy, em không cảm thấy những con vật này rất đáng yêu sao?”. Thương Nghênh Hi hưng phấn, một chút lại trêu đùa con mèo, một lúc lại đùa với con rắn nhỏ.

Ánh mắt của Hắc Diệu Đường rơi trên một con rắn xanh.

Con rắn xanh đó như có linh tính, biết ánh mắt của người đàn ông đang nhìn mình. Thân thể màu xanh lá bóng loáng trườn đến bên chân Hắc Diệu Đường.

Mặt anh không biến sắc, chờ đợi con rắn leo lên cánh tay của mình..... “A? Chẳng lẽ A Đường cũng sợ rắn sao?”. Thương Nghênh Hi không cẩn thận tiết lộ mất bí mật của chồng.

Hắc Diệu Đường bỏ qua một bên, lấy hành động thay thế cho câu trả lời. Anh giơ cao tay trái, đem con rắn đến trước mặt, trực tiếp đối mặt với con rắn.

“Oa, giỏi quá!”. Thương Nghênh Hi sùng bái, vỗ tay khen ngợi.

“Quái lạ....”. Hắc Diệu Đường nháu mày lắm bả, nhìn con rắn này giống như con rắn nhỏ mà anh từng biết.

“Chuyện gì?”. Thương Nghênh Hi tiến lên trước.

“Không có việc gì”. Anh rũ tay trái xuống, mặc cho con rắn quấn quanh.

Có lẽ những con rắn trên đời này đều có cùng một bộ dạng.

“Nhìn có vẻ như tiểu Ái cũng rất thích em”. Thương Nghênh Hi cười nói.

Nghe thấy “nhũ danh” của con rắn này, Hắc Diệu Đường giật mình, sau đó có một bóng người bước ra từ sau tấm rèm, trong nháy mắt bóng người đó chiếm lấy ánh mắt của anh.

“Xin chào, cô lại đến thăm tiểu Ái sao?”.

Ân Ninh vừa đi từ trong nhà tắm ra, ánh mắt vô ý nhìn qua người đàn ông đang ôm tiểu Ái.... Trong chốc lát cô đã nghĩ rằng người này cũng là người lần trước nhưng ánh mắt quý dị của anh làm tim cô run rẩy.

“Chào”.

Hắc Diệu Đường lười biếng lên tiếng chào hỏi, giọng nói khàn khàn khác thường.

Có lẽ Ân Ninh đã xác định 100%, người đàn ông này là người mà cô quen biết 3 năm trước đây.

“A? Hai người biết nhau sao?”. Thương Nghênh Hi hỏi.

Thời gian như dừng lại, nhưng một khắc sau Ân Ninh đã mở mắt ra. “Đúng vậy, trước kia chúng tôi có gặp nhau mấy lần”. Cô nói như không có việc gì.

Hắc Diệu Đường nhú mày, trầm mặc đưa mắt nhìn cô.

“Thật sao? Thật là đúng lúc, A Đường đã ba năm không về Đài Loan rồi, vừa về đã gặp được bạn cũ!”. Thương Nghênh Hi cười nói.

Bạn cũ? Ân Ninh nghĩ từ này dùng rất chính xác.

Hắc Diệu Đường không nói câu nào, ánh mắt thâm thúy nhìn thẳng vào Ân Ninh/

“Hôm nay cô đến đây để thăm tiểu Ái sao?”. Cô khò người khách nữ, trên mặt vẫn giữ nụ cười, giọng nói vẫn bình thường không nghe ra sự khác thường.

“Đúng vậy”.

“Vậy cô cứu từ từ mà xem”. Ân Ninh hoàn toàn không để ý đến người đàn ông nào đó, cô cười nói với Thương Nghênh Hi. “Trong phòng còn đang bận, tôi vào trước —”.

“Ba năm không thấy, hình như em đã thay đổi rất nhiều”. Hắc Diệu Đường đột nhiên đi tới chen giữa hai người phụ nữ, tham gia cuộc nói chuyện.

Ân Ninh cứng người, không khí ngột ngạt len lỏi giữa hai người.

“Thời gian qua đi, con người sẽ luôn thay đổi”. Cô bình tĩnh trở lại, thái độ từ tốn.

“Thật sao?”. Hắc Diệu Đường nhìn Ân Ninh, gương mặt thâm trầm không có nụ cười.

“Thật xin lỗi, tôi còn có việc bận —”.

“Đã lâu không gặp”. Hắc Diệu Đường không tránh ra. “Chẳng lẽ em không nghĩ là chúng ta nên ôn chuyện với nhau sao?”.

“Xin lỗi, tôi đang đi làm, không tiện lắm”.

“Vậy thì tối nay, anh chờ em tan ca”. Anh quyết định.

Ân Ninh sững sốt, sau đó nói. “Tối nay tôi cũng rất bận”. Giọng điệu hơi cứng nhắc.

“Ý của em là, muốn gặp em còn phải hẹn trước?”. Anh cười lạnh.

Thương Nghênh Hi bị gạt qua một bên, nghi ngờ nhìn qua nhìn lại hai người đang đối chọi gay gắt.... Hình như không khí giữa hai người này có chút quý dị!

“Hắc tiên sinh, đã ba năm không gặp, hình như anh vẫn chưa hiểu được cách tôn trọng phái nữ?”. Cô nhìn thẳng vào mắt anh, lạnh nhạt cười.

Hắc Diệu Đường nhếch mày, nhìn chằm chằm nụ cười lạnh nhạt của cô, nhếch môi nói. “Xem ra ba năm nay em thay đổi không ít?”.

“Thật sao?”. Cô chỉ mỉm cười. “Ba năm rồi, tôi cũng không thể không có tiến bộ được, anh nghĩ sao?”.

Anh đùa giỡn. “Để anh đoán một chút xem, em bị kích thích gì hay là bị cái gì đã kích?”.

Cô nở nụ cười rục rờ hơn với câu nói chế giễu của anh. “Cho dù là cái gì nhưng hình như cũng không liên quan đến anh”.

Hắc Diệu Đường giận tái mặt.

“Khụ, xin lỗi vì tôi phải cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người”. Thương Nghênh Hi không sợ chết lẫn vào trong khu lửa đạn, cười hỏi. “Tôi quyết định mua một con mèo Nhật Bản, tôi muốn biết phương pháp nuôi —”.

“Anh nhớ là lần cuối gặp em đã nói là em sẽ kết hôn?”. Ánh mắt Hắc Diệu Đường chuyển sang ngón tay không đeo gì của cô.

“Câu hỏi” của Thương Nghênh Hi trực tiếp bị bỏ qua.

Ân Ninh khẽ cứng người.

“Kết hôn rồi mà nhẫn cưới cũng không đeo?”. Anh đùa cợt nói. “Hay là không đến ba năm em phát hiện ra mình gả cho người không tốt?”. Anh nói lời ác.

“Nhẫn kết hôn rất quý, bởi vì nó đại biểu cho ý nghĩa ‘Đặc biệt’! Tôi rất quý trọng nhẫn kết hôn cho nên bình thường tôi không đeo trên tay. Giải thích như vậy Hắc tiên sinh có cảm thấy hài lòng không?”. Cô đáp lễ.

Giọng nói của cô bình tĩnh, ổn định đến nỗi chính cô cũng không tin được.

“Thật sao?”. Hắc Diệu Đường cười. “Anh nhớ rằng từ trước đến giờ em luôn thích tự lừa mình dối người —”.

“Ân Ninh! Em vào đây, anh sắp không trụ được rồi, con mèo lần trước nó lại không nghe lời”. Trương Trạch đi từ trong phòng tắm ra, cả người nhếch nhác cầu cứu Ân Ninh.

Hắc Diệu Đường nhìn thấy người đàn ông kia, cả người cứng đờ.

Ân Ninh ra về không có việc gì, nở một nụ cười. “Xin lỗi, tôi phải đi rồi, tôi rất bận”.

Sắc mặt Hắc Diệu Đường rất khó coi.

“Không sao, cô bận thì cứ đi đi”. Thương Nghênh Hi cười vẫy vẫy tay.

Ân Ninh khẽ gật đầu, xoay người đi vào trong, nụ cười tự tin có đủ mười phần phụ nữ.

Lần đầu gặp lại sau ba năm, cô thắng một trận rất đẹp!

Hôm nay cô đã đeo đồ trang sức và trang điểm trang nhã vì chiều nay phải đi xem mắt. Ân Ninh biết hôm nay cô đã khác với ba năm trước, cô không còn là vệt con xấu xí, ngoài đẹp ra cô còn có một sự tự tin.

Ba năm nay, Ân Ninh không ngừng tưởng tượng trong đầu nếu như có một ngày bọn họ gặp lại nhau thì bọn họ sẽ dùng cách nào, đề tài nào để nói chuyện với nhau?

Cô suy nghĩ nhiều và đáp án làm cô hài lòng nhất chính là, gió thổi mây bay, chỉ là người xa lạ. Vì vậy sáng sớm hôm nay tâm tình của cô mới.... “Chu tiểu thư? Chu tiểu thư?”.

Ân Ninh ngẩng đầu lên, phát hiện người đàn ông ngồi đối diện đang không ngừng gọi tên mình.

“Hi.... ..”. Cô nở một nụ cười hoàn mỹ.

“Chu tiểu thư, hình như tối nay cô không được yên lòng?”. Người nhà trai lời nói trực tiếp mà sắc bén.

“Oh? Tôi hơi mệt mỏi, xin lỗi”. Ân Ninh cười. Cô không hy vọng, mỗi đối tượng xem mắt đều giống như Trương Trạch, cô đều từ chối tất cả.

Đối phương hơi nhíu mày. “Nếu như vậy thì Chu tiểu thư không nên cậy mạnh —”.

“Anh nói rất đúng”. Cô đứng lên, cầm ví da, đẩy ghế ra, “Tôi nên trở về nghỉ ngơi, không nên lãng phí thời gian của nhau”.

Cô nhắc chân xoay người rồi đi dưới ánh mắt sững sờ của người đàn ông.

Không biết vì sao tối nay cô không muốn miễn cưỡng mình nữa, không muốn lặp lại trò chơi xã giao nhàm chán 3 năm nay!

Vừa mới ra đến bên ngoài cửa hàng, cô nghĩ nhất định là cô điên rồi!

Cô cau mày nghĩ.... Từ buổi sáng hôm nay, cô vẫn không khống chế được tâm tình.

Cô từ từ thở ra một hơi, xoay người đi về phía bãi đậu xe, không ngờ cô vừa đi được ba bước thì một chiếc xe thể thao đỏ dừng ngay trước mặt cô.

“Không ngờ nhanh như vậy chúng ta lại gặp nhau”. Hắc Diệu Đường mở cửa xuống xe, vẻ mặt như không có việc gì.

Ân Ninh quả thật không thể tin được vận số ngày hôm nay của mình!

“Hi!”.

Cô nở một nụ cười tiêu chuẩn, bị động bắt đầu vỗ trang cho bản thân.

Hắc Diệu Đường héch mảy lên, khoanh tay, miễn cưỡng nói. “Quái thật, rõ ràng là người quen nhưng sao anh lại cảm thấy mình giống như mới quen một người xa lạ”.

Nhìn thấy bên cạnh ghế tay lái có một cô gái xinh đẹp đang ngồi, cô ta đang nhìn mình, Ân Ninh ngoài cười nhưng trong không cười nói. “Xin lỗi, tôi không rảnh để cùng anh nói chuyện tào lao”.

Hắc Diệu Đường không đợi cô đi vòng qua chiếc xe, anh bắt lấy cánh tay cô. “Em sợ cái gì? Tại sao mỗi lần thấy anh thì vội vàng muốn chạy trốn?”.

“Hắc tiên sinh, ngày đẹp trời, mỹ nhân bên cạnh, tôi sợ lãng phí thời gian quý báu của anh”. Gương mặt cô không thay đổi nói với anh.

“Nhanh nôm nhanh miệng như thế này không giống em”. Hắc nhếch môi.

“Thật sao? Vậy thì tôi nên như thế nào?”. Cô cười một tiếng. “Đáng thương? Mềm yếu? Ngu ngốc? Là một con nhóc? Hay là — một người phụ nữ không giống phụ nữ?”.

Không đợi anh trả lời, cô đã nói lại. “Anh thấy thế nào cũng không sao quan trọng là “bạn” trong xe của anh nghĩ như thế nào?”.

Hắc Diệu Đường nhếch mảy lên, nhìn cô chăm chăm.

Cô gái trước mặt can đảm trả lời một cái mĩa mai, tuyệt đối không phải là một con nhóc nữa!

Đồ trang sức trang nhã, da thịt trắng như tuyết, ngũ quan sáng rõ, cùng vóc người đầy đặn dưới bộ đồ mùa hè mỏng, đâu đâu cũng để lộ hương vị của một người phụ nữ hấp dẫn. Toàn thân tỏa ra mùi thuốc súng cũng không làm cho cô trở nên đáng ghét mà ngược lại làm người ta kinh ngạc. Hôm nay cô có đủ tiền vốn để hấp dẫn bất kỳ một người đàn ông nào!

Anh nghi ngờ rằng cô có ý ăn mặc như vậy, buổi chiều một thân một mình đi trên ngã tư đường, chính là có ý muốn quyến rũ đàn ông.

Nghĩ đến đây, đột nhiên anh cảm thấy buồn bực trong lòng.

“A Đường”, Lâm Vi không kiềm chế được mở cửa xuống xe, nũng nịu hỏi. “Anh không muốn đi ăn cơm à? Sao không lên xe vậy?”.

Lâm Vi chỉ nói chuyện với một mình Hắc Diệu Đường, đối với cô gái đứng bên cạnh anh coi như không thấy — cho dù cảm thấy cực kỳ bất mãn nhưng Lâm Vi thông minh chỉ chú ý đến người đàn ông, muốn đoạt lại ánh mắt của Hắc Diệu Đường.

Ân Ninh rút tay cô ra, xoay người định muốn tránh thì đột nhiên đối tượng hẹn hò tối nay lại đuổi theo từ trong phòng ăn — “Chu tiểu thư! Chu tiểu thư!”.

Ân Ninh ngẩn người, đột nhiên tăng nhanh bước chân, coi như không nghe thấy.

“Chu tiểu thư!”.

Người đàn ông chạy đến trước mặt Ân Ninh, thở hồng hộc.

“Chu tiểu thư, có phải vừa rồi tôi nói cái gì không vừa ý cô làm cô mất hứng không?”. Rốt cuộc anh ta cũng biết sửa thái độ, hiểu được phải lễ phép.

“Không phải”. Nét mặt của cô thản thờ, cô chỉ muốn thoát khỏi người đàn ông mới gặp lại hai lần này.

“Vậy thì tại sao cô lại đột nhiên đứng dậy? Rõ ràng bữa tối chúng ta ăn rất ngon. ....”.

“Đột nhiên tôi muốn về nhà, chỉ vậy thôi”.

“Nhưng không phải chúng ta đã bàn tối sau khi ăn cơm xong còn đi xem phim sao?”

“Xin lỗi, tôi hơi mệt nên không có tâm tình xem phim” cô nói rồi bỏ đi vội vã.

Tim của cô đập mạnh nhanh khác thường.

Sau khi lên xe cô nhanh chóng lái xe về nhà trọ cho đến khi xe dừng lại tại bãi giữ xe công cộng cô mới dừng lại thở một hơi.

Ân Ninh ngồi trên xe ngẩn người... Đột nhiên cô cảm thấy lo lắng, ngực cảm thấy căng thẳng.

Trong một ngày thôi mà cô đã gặp người đàn ông kia những hai lần, số lần gặp nhiều đến nỗi cô phải nhú mày.

“không sao cả, dù sao thì anh ấy cũng sẽ không ở Đài Loan quá lâu.” cô tin rằng, đây chỉ là việc ngoài ý muốn, không ngờ một ngày...

không ngờ một ngày.

cô một mình mở cửa xuống xe, đang muốn đến trước cổng để mở khóa thì ở đầu ngõ có ánh đèn pha ô tô vụt sáng, chiếu thẳng vào người cô.

“Ai...” cô lắp bắp hỏi, để phòng nhìn về phía đầu ngõ, nhìn xem ai đến.

một lúc sau đèn xe đột nhiên tắt đi, một bóng người mở xe đi vào trong ngõ, từ chiều cao của đối phương có thể đoán được đó là một người đàn ông rất cao lớn.

Ân Ninh tựa vào xe của mình, cả người cứng ngắc.

Ngõ này rất vắng, bình thường có rất ít người qua lại... Người đàn ông đó đi thẳng về phía này, rõ ràng mục tiêu chính là Ân Ninh, thừa lúc đối phương còn cách mình vài mét, Ân Ninh có gắng chạy, bóng đen cũng chạy theo cô, một lúc sau người đàn ông đó đã đuổi kịp cô, “Dừng tay.”

Cổ tay Ân Ninh bị tóm lại, cô ngã xuống đất, đôi chân bị người đàn ông chặn được, hoàn toàn không thể động đậy.

“Em thua rồi.” Giọng nói trầm thấp của Hắc Diệu Đường vang lên bên tai cô. Tai Ân Ninh ớn gong lên... “Biến thái.” cô giận dữ mắng mỏ.

“Anh nghĩ rằng em thích chơi như thế này.” Anh cười lạnh.

“thật buồn cười, trò chơi biến thái này là sở trường của anh, tôi đâu có dám!” cô trả lời lại.

Hắc Diệu Đường nhìn cô. “thật à, thế thì hai bên bằng nhau rồi.”

“Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?” cô đẩy người đàn ông đang đè trên người mình ra, cố gắng đứng dậy.

Anh nói, “không phải những người phụ nữ đều thích chơi trò chơi đêm khuya, không phải đều rất kích thích à?”

cô hất tay hất ra, “Cái tên điên này.” cô nói. “Tôi chỉ là người bình thường, ngày mai tôi còn phải đi làm, không có sức để chơi đùa với anh đâu.”

nói xong cô xoa người rồi đi.

Hắc Diệu Đường bắt lấy tay cô. “Sao thế nữ thần ban đêm, cần gì phải tự mình thanh cao?” Anh đùa cợt nói.

“Buông ra, tại sao anh lại vũ nhục tôi?” Ân Ninh phản nộ.

Lần này anh nắm tay cô rất chặt, cho dù cô giãy giụa thế nào cũng không được. Anh dùng sức nắm chặt cổ tay cô làm cổ tay cô tím bầm.

“Tôi đang nghi ngờ không biết tại sao chồng em lại có thể dễ dàng tha thứ cho vợ mình giữa đêm khuya ăn mặc hoa lệ như thế ra ngoài quấy rối đang ông thế?” Anh châm chọc.

“Miệng của anh nói cẩn thận một chút.”

cô giận dữ đưa tay đánh ngực anh.

“cô gái điên này.”

Anh lại giữ một tay khác của cô đè cô lên tường, lắp bắp mắng, cô giãy dụa này giờ vẫn yên lặng, đột nhiên cô kêu lên. “Buông tôi ra, buông tôi ra.”

“Câm miệng!”

Anh bắt chéo hai tay cô ra phía sau, cúi đầu chặn lại tiếng kêu... “Ồ...”

Lòng ngực cứng rắn của anh áp vào lòng ngực đang phập phồng của cô. Đột nhiên cô há mồm cắn môi anh.

“Đáng chết.” Anh nguyên rủa.

Anh buông tay ra, Ân Ninh đụng vào góc tường, mặc dù sau lưng đau đầu nhưng cô bất chấp tất cả chạy về nhà trọ. Sắc mặt Hắc Diệu Đường âm trầm nhìn chăm chăm bóng lưng của cô.

“Ha ha ha!”

một phút sau, từ đầu ngõ vang lên tiếng cười của một người đàn ông.

“Chắc chắc chắc, thật là không dễ dàng! Đại Tình thánh ‘Hắc báo của chúng ta vậy mà lại đá trúng cửa sắt rồi.’”

Từ trong bóng tối, hai người đàn ông đi ra.

“A Đường, tớ nghĩ cậu nên đổi tên thành Hắc Trư đi, có vẻ tốt đấy.” Giọng người đàn ông giáp đùa cợt.

“Hắc Trư? Có ý gì?” Người Ất kia giả bộ không biết, cố ý hỏi kỹ.

“Họ Hắc đầu heo.” Người đàn ông Giáp nói.

Người đàn ông Ất cất tiếng cười ồm ồm. “Long Nham, cậu điên rồi.”

Hai người đàn ông nói qua nói lại như đang hát song ca vậy.

“Đủ rồi, im đi.” Hắc Diệu Đường ảo não, giận dữ, mắng.

Long Nham nhìn chăm chăm bạn tốt, nói. “đã hẹn là gặp nhau ở đó rồi mà cậu còn thay đổi địa điểm, cậu làm thế là không đúng, A Đường.”

“Này, A Đường, cậu nằm Lâm Vi ở giữa đường để đến đây đá cái cửa sắt này à?” Lợi Nhân Tuyền nhún mày hỏi.

“A Nham, tớ muốn cậu giúp tớ một chuyện.” Hắc Diệu Đường trầm mặt, không thêm so đo với bọn họ.

Long Nham nhếch mày, “Cậu nói đi.”

“Tớ muốn biết tất cả mọi chuyện liên quan đến Chu Ân Ninh trong ba năm này.”

“Tớ đã nghĩ 89% là chuyện này mà.” Long Nham nói.

Lợi Nhân Tuyền nhếch môi, nghiên cứu nét mặt Hắc Diệu Đường. “A Đường, lần này cậu nghiêm túc à?”

Hắc Diệu Đường nhìn chăm chăm nhà trọ của Ân Ninh, gần cửa sổ tầng mười hai đột nhiên có một chiếc đèn nhỏ sáng lên. “Nghiêm túc.” Anh khẳng định nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Hắc Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Cô hận anh!

Hận anh vì bỗng dưng lại nhục nhã cô, hơn nữa bỗng dưng anh xuất hiện làm loạn cuộc sống yên tĩnh của cô.

“Ân Ninh, em làm sao vậy? Không khỏe à?”. Trương Trạch do dự đến trưa, rốt cuộc cũng đi đến hỏi cô.

“Em không sao”. Ân Ninh lắc đầu.

“Gần đây thời tiết hay thay đổi, anh thấy em cả buổi sáng vẫn thường cau mày, anh cứ nghĩ rằng em ngã bệnh”.

“Em không sao”. Ân Ninh nói, miễn cưỡng nở nụ cười.

“Không sao thì tốt....”. Trương Trạch gãi gãi đầu, dừng một chút mới hỏi. “Gần đây bác gái vẫn thu xếp để em xem mắt sao?”.

Ân Ninh sững sốt một chút. “Vâng”.

“Nói thật thì”. Trương Trạch ngồi xuống cạnh Ân Ninh. “Ân Ninh, anh vẫn muốn hỏi em, em nghĩ cứ kết hôn như vậy sao?”.

Không khi trầm xuống, “Nhưng mà mẹ em vẫn hy vọng em kết hôn”. Ân Ninh thành thật trả lời.

“Vậy em thì sao?”.

“Em?”. Cô bất đắc dĩ mỉm cười. “Không kết hôn cũng được, nếu như có thể tìm được đối tượng thích hợp để kết hôn thì không gì không thể”.

Đã ba năm qua, đây là quan niệm mà cô vẫn ôm chặt.

“Anh không hiểu, Ân Ninh, ‘đối tượng thích hợp’ mà em nói có tiêu chuẩn như thế nào?”.

Cô ngây người trong chốc lát. “Anh hỏi vậy thì, thật ra thì cũng chẳng có tiêu chuẩn gì cả! Chỉ cần hai người thấy đối phương thuận mắt, đối phương nguyện ý lấy em là được”. Cô cười ha hả.

“Nếu như vậy, tại sao em không nghĩ đến anh?”. Trương Trạch lấy dũng khí hỏi cô.

Ân Ninh nín thở. “A, chúng ta làm bạn bè không phải rất tốt sao?”. Cô cười trả lời.

Trương Trạch trầm mặc nhìn chăm chăm xuống sàn nhà. “Nếu như vậy thì anh tình nguyện không làm bạn bè của em”. Sau đó anh nói.

Ân Ninh hít sâu một hơi, nói lâng lâng truyện khác. “Trương Trạch chúng ta không nên nói về cái này.....”.

“Đình đang”. Tiếng chuông gió ngoài cửa vang lên, đến khi Ân Ninh nhìn thấy người đi vào là ai thì sắc mặt của cô hoàn toàn thay đổi.

“Anh đến đây làm gì?”. Cô đứng phắt dậy, tư thế phòng bị, hơi kích động. Cô không thể quên được tối qua, Hắc Diệu Đường đã nói những câu nhục nhã cô như thế nào.

Hắc Diệu Đường đi thẳng vào trong cửa hàng, cười hỏi. “Em mở cửa hàng mà không chào đón khách đến sao?”.

“Tiệm này của chúng tôi không chào đón anh”. Cô nhìn chăm chăm gương mặt cột nhà của anh.

Anh lại dám ra vẻ như không có việc gì, tối hôm qua đáng ra cô nên đến đồn cảnh sát.

“Ân Ninh, ai đây?”. Trương Trạch hỏi.

Trương Trạch bị tình trạng này làm hồ đồ, anh chưa bao giờ gặp Ân Ninh kích động như vậy.

Ân Ninh còn chưa kịp mở miệng trả lời thì Hắc Diệu Đường nói. “Tôi là vị hôn phu của tiểu Ninh”.

Trương Trạch ngây ra.

“Hắc Diệu Đường!”. Ân Ninh thật không thể tin được, người đàn ông này da mặt dày như thế. “Mời anh lập tức đi ra ngoài”. Cô giận dữ mắng.

Nhưng anh không những không đi mà còn tùy tiện ngồi xuống, phách lối đuổi thẳng chân. “Dù sao anh cũng đã đến đây rồi, vừa đúng lúc, em hãy giới thiệu một chút ‘chồng’ em với ‘vị hôn phu’ của em đi chứ”. Anh chế nhạo nói.

“Ân Ninh, rốt cuộc anh ta đang nói gì vậy?”. Trên mặt Trương Trạch lộ vẻ kinh ngạc sững sờ.

Mặt Ân Ninh đỏ bừng.

Cô tức giận đến bên cạnh anh. “Rốt cuộc là anh có đi hay không?”.

“Làm sao?”. Anh nhếch môi cười vô lại. “Em sợ hai người đàn ông sẽ đánh nhau?”. Anh đùa cợt nói.

“Hắc Diệu Đường, anh đúng là người làm người ta chán ghét đến cực điểm”. Cô cắn răng nói.

Anh cười ta tiếng. “Thật sao? Như vậy cũng không tệ! Dù sao thì anh cũng chưa từng bị người phụ nữ nào ‘ghét’, anh cũng muốn thử xem nó có tư vị như thế nào”.

Cô tức giận nhìn chăm chăm vào hán.

“Ân Ninh?”. Trương Trạch nghi ngờ nói. “Em chưa bao giờ nói cho anh biết là em đã có vị hôn phu? Nếu như vậy tại sao em lại chấp nhận bác gái sắp xếp xem mắt —”.

“Trương Trạch!”. Cô vội vàng ngắt lời anh. “Em đi ra ngoài một chút”.

Không đợi Trương Trạch trả lời, cô kéo Hắc Diệu Đường đi, kiên quyết lôi hán ra ngoài”.

“Rốt cuộc thì anh muốn thế nào?”. Cô tức giận kéo anh đến một công viên nhỏ, chất vấn.

Anh không hề lo lắng mà nhìn cô gái đang tức giận, “Một người phụ nữ đã kết hôn mà vẫn cần xem mắt? Lại nói, chồng của em đúng là người hào phóng, biết rõ rằng trong ba năm em vẫn không ngừng xem mắt mà vẫn dễ dàng tha thứ cho em?”.

“Đủ rồi”. Cô tái mặt nói. “Anh còn muốn châm chọc tôi đến khi nào?”.

“Ai là người nói láo trước?”. Anh thu hồi khuôn mặt tươi cười bất cần đời.

“Vậy thì làm sao? Tôi thích tùy tiện nói một chút, đâu có ai bắt anh phải tin là thật”. Cô lạnh nhạt nói.

Anh nhếch môi cười lạnh. “Chẳng lẽ em chưa từng nghe nói — lời nói dối sẽ phải trả giá thật lớn?”.

“Nếu như không phải anh lại xuất hiện, quấy rầy cuộc sống của tôi thì tôi cũng đâu có nói láo”. Cô xoay người muốn đi về cửa hàng vật nuôi.

Hắc Diệu Đường kéo tay cô lại.

“Thật kỳ lạ”. Anh cười nhẹ. “Càng ngày anh càng cảm thấy sự khiêu chiến của em càng thú vị hơn so với bất kỳ trò chơi nào”.

Ân Ninh tái mặt sùng sốt.

Sau đó cô thoát được tay anh, không quay đầu mà chạy thẳng về cửa hàng vật nuôi.

~Buổi chiều hôm sau, Ân Ninh đang chuẩn bị công việc ở cửa hàng vật nuôi thì cô nhận được điện thoại của mẹ gọi đến — “Ân Ninh, con đang qua lại với tên họ Hắc à?” Giọng nói Hạ Vũ Thần có vẻ rất hoang mang.

Đột nhiên có một dự cảm không lành bao phủ trong lòng Ân Ninh, sắc mặt cô tái nhợt, cô hỏi “Mẹ, con không hiểu ý của mẹ”.

“Hắc Diệu Đường vừa gọi điện cho cha con, yêu cầu nhà chúng ta khôi phục lại hôn ước ba năm trước, nếu như cha con không làm thì cậu ta sẽ cướp đi mối khách hàng quan trọng của công ty”. Hạ Vũ Thần lo lắng nói.

Nghe mẹ nói như vậy, Ân Ninh không thể tin được. “Anh ta bị điên rồi”.

“Ân Ninh?”. Hạ Vũ Thần sùng sốt.

“Mẹ, hôm khác con sẽ gọi lại ẹ”.

Ân Ninh cúp điện thoại, ngay cả đồng phục làm việc cũng không kịp cởi xuống, cô chỉ quay đầu báo với Trương Trạch một tiếng, sau đó cầm ví lên — cô biết đi đâu để tìm Hắc Diệu Đường bây giờ!

Chỉ cần đến tập đoàn Hắc thị, sẽ tìm được người!

“Cô muốn tìm A Đường?”. Hắc Diệu Tư hếch mày nhìn chăm chăm cô gái, coi thường sự nổi giận của cô.

“Anh ta đang ở đâu?”. Ân Ninh không sợ, nhìn chăm chăm vào anh cả nhà họ Hắc, người máu lạnh trong truyền thuyết.

“Cô không nhận lầm tôi với A Đường, cũng rất thú vị đấy chứ”. Hắc Diệu Tư thông thả ung dung nói.

Ân Ninh lạnh nhạt nói. “Tôi không có thời gian để đứng đây lãng phí với anh, anh hãy dứt khoát nói cho tôi biết anh ta ở đâu”.

Hắc Diệu Tư nhếch môi. “Không biết tiểu thư họ gì?”.

“Việc này không quan trọng”. Ân Ninh nhìn thẳng vào đối phương.

Hắc Diệu Tư nhìn lại, đột nhiên nhớ tới hình như anh ta đã nhìn thấy cô gái này ở đâu rồi.

Anh rút một tờ giấy trắng ghi một địa chỉ lên. “Cô đến địa chỉ phía trên sẽ tìm được A Đường”. Anh giao tờ giấy cho cô gái.

Mặc dù Ân Ninh hơi nghi ngờ vì quá trình lấy rất dễ dàng nhưng cô không do dự nhận lấy, tùy ý liếc mắt nhìn địa chỉ trên tờ giấy. “Nếu như không tìm được người thì tôi sẽ lại đến tìm anh”.

“Xin cứ tự nhiên”. Hắc Diệu Tư nhún vai.

Ân Ninh cầm tờ giấy rời khỏi phòng làm việc của Hắc Diệu Tư.

“Em đoán không sai mà, cá tính xúc động của cô ấy ba năm rồi vẫn không đổi”. Một người đàn ông có dung mạo giống hệt Hắc Diệu Tư đi ra từ đằng sau cánh cửa ngầm của văn phòng.

“Lừa cô ấy đến đó thì có ích gì cho em?”. Hắc Diệu Tư hỏi.

“Em chỉ muốn ôn chuyện cũ mà thôi”. Hắc Diệu Đường trả lời.

Hắc lão đại hếch mày.

Lần này ngay cả anh cũng không đoán được A Đường đang nói đùa hay là nghiêm túc. Con gái nhà họ Chu, rõ ràng chính là người mà nó đã không cần, trừ phi —— A Đường thay đổi tâm ý?!

“Tùy em, đừng đùa quá trớn là tốt rồi”. Hắc Diệu Tư cười như không cười nói.

Ngay cả bảo vệ của tòa nhà cũng không ngăn được cô gái đó thì anh vẫn không đắc tội là tốt nhất.

Cục diện rối rắm này cứ để người tạo ra dọn dẹp là được.

Ân Ninh không ngờ địa chỉ mà Hắc Diệu Tư đưa cho cô lại chính là biệt thự nhà họ Giang.

“Hắc Diệu Tư đang đùa cái gì vậy?”. Ân Ninh lăm băm nhìn cửa chính của biệt thự.

“Tiểu thư Ân Ninh?”. Quản gia Giang đã đứng ở cửa chính từ lâu.

Quản gia Giang nghi ngờ trợn mắt nhìn cô gái thành thực rực rỡ trước mắt đã không giống cô nhóc trong trí nhớ của ông.

“Quả nhiên nữ đến 18 là thay đổi, tiểu thư Ân Ninh, cô đã thay đổi rồi, thật sự là kinh người”. Quản gia Giang sợ hãi than.

“Cảm ơn”. Ân Ninh không quan tâm đây là lời khen hay chê. “Có phải Hắc Diệu Đường ở đây không?”. Cô hỏi thẳng vào vấn đề.

“thiếu gia A Đường sao?”. Quản gia Giang cười khê. “Xin tiểu thư Ân Ninh vào bên trong chờ một chút”.

“Anh ta không ở đây sao?”. Cô hỏi.

“Một lúc nữa thiếu gia A Đường mới đến”.

“Một lúc nữa?”.

“Đúng vậy, thiếu gia A Đường phân phó cho tôi đứng trước cửa chờ cô, cậu ấy sẽ đến ngay lập tức”.

Nghe được câu trả lời của quản gia Giang, Ân Ninh cảm thấy phần nộ. Xem ra hai anh em nhà họ Hắc liên hợp lừa cô.

Cô không nói thêm lời nào, xoay người đi về.

Quản gia Giang còn chưa kịp mở miệng gọi nàng thì một chiếc xe thể thao màu đỏ dừng lại trước mặt Ân Ninh.

“Sao một chút kiên nhẫn em cũng không có vậy, không giống như hồi đó em từng chờ anh hai mươi ngày năm tiếng và 34 phút”. Anh mở cửa xuống xe.

Ân Ninh tức giận, nhìn chằm chằm người đàn ông. “Anh đừng nhắc lại những ‘chuyện đã qua’ nữa!”.

Anh khiêu khích. “Em sợ sao?”.

Ân Ninh nhú mày, một giây sau cô nhếch môi, quét mắt qua cỗ xe thể thao. “Tôi chỉ cảm thấy một người đàn ông mà muốn mưu sát một người phụ nữ thì không cần dùng tốc độ để đùa giỡn”.

“oh?”. Anh cười nhìn đáng vẻ giận dữ của cô, tiến tới gần người cô. “Vậy thì theo em nên dùng cách nào? Một cái hôn chẳng?”.

Cô nhìn anh chằm chằm. “Tôi không muốn nói nhảm với anh”. Cô cũng quyết định ngả bài với anh ta, ngay trước mặt quản gia Giang. “Tôi cảnh cáo anh, có chuyện gì thì cứ nhắm vào tôi, đừng có uy hiếp cha tôi!”.

“Anh uy hiếp bác trai chính là nhắm về em”. Anh cười nói. “Em sẽ giống ba năm trước đây, giả bộ ngu chứ?”.

Chân mày Ân Ninh náu thật sâu, cô thật sự hối tiếc về những hành vi ngu xuẩn của ba năm trước đây.

“Hắc Diệu Đường, tôi thật sự không hiểu, rốt cuộc anh muốn thế nào?”. Cô giả vờ như không hiểu ám chỉ của anh, nói thẳng vào đề, “Nói một cách thẳng thừng, ba năm trước là do anh hủy bỏ hôn ước, bây giờ không nói gì đột nhiên muốn nói hôn ước. Anh cho rằng lấy danh hiệu của nhà họ Hắc thì muốn làm gì thì làm, thích làm gì cứ làm há?”.

“Cái gì anh cần cứ lấy sao? Đó là một chủ ý không tồi”. Anh cười nhẹ.

“Hắc Diệu Đường!”.

“Này”. Hắc Diệu Đường ngoáy lỗ tai coi như không nghe thấy, “Trên xe anh có mỳ ăn liền và đồ ăn vặt, cùng nhau mang ra đi”.

Anh nói xong thì đi qua mở cửa xe. Ân Ninh ngờ ngác nhìn chằm chằm bên trong xe. Quả nhiên trong đó có mấy thùng đồ ăn vặt và mỳ ăn liền.

“Em còn chần chờ cái gì hả? Mau qua đây giúp anh một tay”. Anh quay đầu lại nói với cô.

“Anh muốn làm gì?”. Cô đứng bất động tại chỗ, hai chân giống như mọc rễ, nghi ngờ nhìn anh chăm chăm.

“thiếu gia A Đường, để tôi giúp cậu”. Quản gia Giang tốt bụng nói.

“Này, đừng có tái phát bệnh con gái, em không thấy là lão Giang cũng đến giúp sao?”. Anh đùa cợt cô.

Nhiều mây, trợn mắt nhìn anh một lúc lâu. ... Sau đó cô cũng đến bên xe nhận lấy một thùng đồ ăn vặt, quyết định xem anh ta sẽ giờ trò gì?

“Đồ ăn vặt thì mang lên tầng hai, biết không? Đến gian phòng thứ hai gần cuối ở bên trái”. Anh chỉ huy.

“Đó là căn phòng của tôi!”. Cô nhiều mây, nhìn thùng giấy ôm trên tay.

“Đúng vậy, đồ ăn vặt dành cho em mà”.

Cô cứng người. “Rốt cuộc anh có ý gì?”. Cô cố sức ôm thùng đồ chạy theo Hắc Diệu Đường chân dài.

Anh quay lại nhìn cô. “Anh có thể bỏ qua cho công ty của cha em”.

Cô nhìn anh, không tiếp lời.

“Điều kiện là em phải ở đây với anh trong vòng một tuần”. Anh nói.

Ân Ninh mở to mắt nhìn.

“Đừng hiểu lầm”. Anh cười. “Anh không có hứng thú với ‘người phụ nữ không giống phụ nữ’”.

Ân Ninh tức giận đứng bất động tại chỗ.

Anh quay đầu lại hô khi thấy cô không theo kịp. “Mau lên, nếu không anh không đảm bảo được bây giờ sẽ gọi một cuộc điện thoại về công ty hay không đâu”. Anh uy hiếp rất phách lối.

Người đàn ông này!

Ân Ninh nghiêng răng, trừng mắt nhìn bóng lưng cao lớn của anh — cô thề, nếu có cơ hội cô sẽ hạ thạch tín vào trong bát mỳ ăn liền của anh ta!

Mười hai giờ đêm, một mình Ân Ninh ngồi ngẩn người trong phòng nhìn chăm chăm thùng mỳ ăn liền.

Vừa rồi cô đã gọi điện cho Trương Trạch, nói anh hãy chăm sóc tốt cho cửa hàng.

Sau đó cô gọi một cuộc điện thoại khác cho Bình Tư định nói cho cô ấy biết mấy ngày nay cô sẽ không về nhà trọ, để cho cô ấy không phải lo lắng, nào ngờ gọi điện cả buổi tối cũng không có ai nghe máy.

Cô không hiểu Hắc Diệu Đường đang làm trò quỷ gì, ngoại trừ phần nộ cô còn cảm thấy mê muội.

“Gần đây mình sao thế.....”. Cô ngo ngắc ngồi trên giường, lẩm bẫm tự hỏi.

Cốc cốc.

Đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên ở cửa sổ sát mặt đất chỗ ban công.

“Này, nếu như em chưa ngủ thì ra đây nói chuyện với anh”. Hắc Diệu Đường đứng trên ban công gọi cô.

Ân Ninh giả bộ như không nghe thấy.

Thấy lâu không có động tĩnh, Hắc Diệu Đường mở cửa sổ sát đất, ác bá uy hiếp cô. “Này, mau ra ngoài nhanh lên, nếu không đừng trách anh gọi một cuộc điện thoại —”.

“Anh mở miệng, ngậm miệng chỉ biết uy hiếp phụ nữ thôi à?”. Cô tức giận nhìn chăm chăm anh.

Ân Ninh dùng ánh mắt lạnh tri đối phương — thật may là trong tay cô không có súng nếu không nhất định anh ta sẽ bị càn quét dưới họng súng của cô.

Hắc Diệu Đường cười lớn rời khỏi cửa sổ đi ra bên ngoài ban công, anh cười nhưng trong lòng không cười, anh “hạ lệnh” cho cô — “Anh cho em ba mươi giây để ra ngoài”.

Ân Ninh muốn hét lên nhưng chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo “quy định”, trong vòng ba mươi giây chạy ra khỏi ban công.

“Rốt cuộc là anh đang làm cái quỷ gì vậy? Có thể làm phiền anh tiết lộ một chút quỷ kế của anh, rốt cuộc anh có mục đích âm hiểm gì?”. Nàng nhú mày, tự nói với mình phải cố gắng tỉnh táo.

Anh huyết sao. “Khá lắm! Kỹ thuật mắng người của em đã đạt tới tầm cao trong vòng ba năm!”.

“Cũng nhờ có anh!”. Cô học về ngoài cười nhưng trong không cười của anh, làm bộ nói. “Nếu như không phải đối thủ quá ác liệt thì làm sao có thể kích thích được tiềm năng bẩm sinh”.

Hắc Diệu Đường nhếch mày buồn cười. “Này, không phải anh tìm em để đùa”.

“Ai đang nói đùa?”. Cô ảo não nói.

Rõ ràng là cô càng tức giận thì anh lại càng hài lòng.

Cô thật là ngốc! Tại sao ba năm trước cô không nhận ra người đàn ông này là một người quái thai?!

“OK”. Anh xua tay, cười nhưng không cười, đưa mắt nhìn đôi mắt sáng ngời đang phẫn nộ của cô. “Thôi nào, coi như là bạn bè cũ, em ở đây mấy ngày với anh không phải là đau khổ như thế chứ?”.

“Không phải tự nguyện cho nên không đau khổ không được!”. Cô quật cường nói.

“Vậy rút từ bảy ngày xuống còn ba ngày, cuộc buôn bán này có lời chứ?”. Hắc Diệu Đường nói.

Cô nghi ngờ nhìn thành ý của anh, nhìn chằm chằm vào anh.

“Chỉ cần trong ba ngày ở anh, em đừng đối chọi gay gắt với anh”. Anh nói.

“Tại sao?”. Cô đột nhiên hỏi.

“Hà?”. Anh cúi đầu.

“Rốt cuộc thì tại sao anh lại đưa tôi đến đây?”. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm.

“Nếu như anh nói, là anh muốn nhớ lại tình hữu nghị giữa chúng ta, em có tin không?”.

“Tuyệt đối không tin”.

“Vậy thì cũng đừng hỏi anh tại sao”. Anh cười nhẹ. “Tiểu thư, đây là một câu hỏi rất ngốc”.

Mặt Ân Ninh ửng đỏ. Cô nhìn chằm chằm lên bầu trời, im lặng không nhiều lời nữa.

“Em thì sao? Tại sao không kết hôn?”. Đột nhiên anh lên tiếng hỏi cô.

“Cái gì?”. Cô giả bộ không hiểu.

“Chẳng lẽ em không nhớ? Ba năm trước, lúc tôi nhìn thấy em lần cuối ở Đài Loan, lúc ấy em nói với tôi là em đã đồng ý lời cầu hôn của vị bác sĩ thú y kia”. Anh rất vui vẻ nhắc lại cho cô nhớ.

“Đó là việc của tôi, không nhất thiết phải báo cáo với anh”. Cô mở mắt ra, không có ý định trả lời anh.

“Trong một tuần, số lần xem mắt khoảng năm lần, nếu như em gấp gáp gả mình đi như vậy, nếu như có cơ hội tốt thì không có lý nào lại không nắm bắt”. Anh nói.

“Anh điều tra tôi?”.

Anh nhếch môi, như không có chuyện gì xảy ra. “Nếu như anh đã nói nổi lại hôn ước, đương nhiên phải rõ ràng tình huống của vị hôn thê rồi”.

“Muốn nói lại hôn ước không phải mình anh đơn phương là được, nói không là không, nói muốn nói là nói à?”. Cô cố gắng giữ lạnh lùng.

“Đúng vậy, đây là hôn ước hơn mười năm trước được cam kết bởi người lớn của hai nhà, cho dù bội ước thì vẫn có thể nói lại được”.

“Anh —”.

“Huống chi”. Anh trầm giọng nói. “Trên thực tế, em cũng chưa lập gia đình. Nếu hai chúng ta đều chưa cưới gả thì việc nói lại hôn ước là điều hiển nhiên”.

“Đây chẳng qua là một hôn ước trò đùa!”. Cô không hề tránh ánh mắt của anh nữa. “Anh cũng đồng ý không phải sao? Chẳng lẽ ba năm nay anh không thấy vui vẻ hơn, tự do hơn như anh mong muốn? Nếu không thì anh cần gì trong ngày hôn lễ đó bỏ cô dâu ở lại?”. Cô không đổi sắc mặt trần thuật lại.

“Em hận anh?”.

“Sau ba năm, từ hận đã không còn ý nghĩa gì nữa”. Cô mở mắt ra.

Đột nhiên ánh mắt Hắc Diệu Đường trở nên âm trầm “Bỏ hôn ước qua một bên, nếu như anh nói, anh chỉ muốn đoạt cô gái chỉ thích mỳ ăn liền và đồ ăn vặt?”.

Trong lòng Ân Ninh quặn lại. “Cô gái đó, đã cai mỳ ăn liền và đồ ăn vặt rồi”. Cô hững hờ nói.

Anh trầm mặc trong chốc lát rồi nói. “Vậy thì em hãy coi anh như đối tượng xem mắt”.

“Không thể nào”.

“Tại sao?”. Anh nhếch mày. “Dù sao mục đích của em cũng chỉ là muốn kết hôn”.

Cô nhìn chăm chăm vào anh, ngực khẽ phập phồng. “Vậy mục đích của anh là gì? Nếu như tôi nhớ không lầm thì vị tiểu thư trong xe anh hôm trước sẽ rất vui lòng trở thành “vợ” chính thức của anh. Hoặc là đó cũng chỉ là những người bạn giưòng của anh?”. Cô rất nhanh đã đề xuống tâm tình của mình.

“Em đang nói đến Lâm Vi?”. Anh nhìn cô. “Anh không phủ nhận, một năm nay cô ấy là bạn gái anh, hiện tại cũng thế”.

“Cho nên thế nào? Cho dù sau khi cưới anh vẫn muốn có vô số “bạn gái”, còn “vợ” chỉ là một danh từ không hề có ý nghĩa gì?”. Cô lắc đầu bật cười. “Hắc Diệu Đường, tôi thật sự không hiểu, anh nghĩ sao về quan hệ giữa nam và nữ? Đúng, tôi muốn kết hôn, vì mẹ tôi, tôi thật sự rất cần một ông chồng, nhưng tôi cũng không đánh mất lý trí đến nỗi dựa vào một hôn ước mờ nhạt mà không quan tâm đến chính bản thân mình”. Cô nói với giọng lạnh nhạt, giống như người vô can đang trần thuật lại sự việc.

Anh nheo mắt nghiên cứu cô đang tỉnh táo quá mức. “Anh nói thật cho em bởi vì anh không muốn phủ nhận sự thật, chỉ thế thôi”.

“Rất tốt, tôi cũng hiểu rồi”. Ân Ninh nở nụ cười công thức, vỗ trang cho bản thân. “Cho nên chúng ta không có gì để nói cả, chỉ lãng phí thời gian mà thôi. Anh có thể tiếp tục dạo chơi nhân gian, còn tôi tiếp tục với việc hôn nhân của tôi”.

Cô rời khỏi ban công, quay đầu nói. “Tôi đồng ý với anh, ba ngày này tôi sẽ bình tĩnh vượt qua, chỉ cần anh đừng làm phiền cha tôi nữa”.

Sau đó cô xoay người đi vào.

Hắc Diệu Đường nhìn cô kéo rèm cửa sổ, gương mặt tuấn tú lộ về âm trầm

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Hắc Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Hôm sau Ân Ninh ngủ đến gần trưa mới tỉnh lại, có lẽ do cảm đêm cô lăn lộn khó ngủ, khi tỉnh lại, cô cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra.

Sau khi uống thuốc, cô lại nằm trên giường nghỉ ngơi, bất tri bất giác đã qua thời gian ăn cơm, cô cũng cảm thấy ăn không ngon cho đến buổi chiều khi dạ dày bắt đầu đau cô mới miễn cưỡng xuống lầu tìm thức ăn.

Trên bàn ăn ngay cả một chút đồ ăn cũng không có, cô nhớ là Hắc Diệu Đường có để một thùng mỳ tôm ở phòng bếp. Đi vào nơi trước kia cô đã từng vào nhiều lần, cô tìm được một thùng mỳ ăn liền trên đất, chuẩn bị nấu một bữa ăn đầu tiên ỉn.

“Tôi đã nói rồi, tôi muốn tìm A Đường! Rõ ràng anh ấy đang ở đây, tại sao ông lại ngăn cản tôi đi tìm anh ấy”. Giọng nói bén nhọn của một cô gái truyền vào.

“Tiểu thư, cậu A Đường không có ở đây, sáng sớm hôm nay cậu ấy đã đi ra ngoài rồi”. Quản gia Giang tỉnh táo giải thích.

Ân Ninh nghe thấy tiếng cãi vã thì đi ra khỏi phòng bếp, cô nhìn thấy Lâm Vi đang đứng ở cổng — cô nhớ buổi tối hôm đó cô gặp Hắc Diệu Đường ở bãi đỗ xe của nhà hàng đã nghe thấy tên cô gái này.

“Tôi không tin, trừ khi tôi tận mắt thấy không có ai ở nơi này!”.

Lâm Vi ngó vào bên trong, đúng lúc gặp Ân Ninh đi ra.

“Là cô!”. Lâm Vi nheo mắt nhìn chăm chăm Ân Ninh.

Quản gia Giang có ý tốt nên lên tiếng cảnh cáo. “Tiểu thư Ân Ninh, cô hãy về phòng.....”.

“Đúng là tôi chưa từng thấy qua người phụ nữ nào ngốc hơn cô!”. Lâm Vi lên tiếng giễu cợt Ân Ninh.

Không chỉ quản gia Giang ngậy người mà Ân Ninh cũng sững sờ nhìn cô gái đang mắng mình.

“Buổi tối hôm đó sau khi gặp tôi đã điều tra qua, thì ra là cô và A Đường còn có hôn ước?”. Lâm Vi bữu môi chê cười, cố ý lắc đầu với Ân Ninh. “Nhưng mà tôi thật sự không ngờ trên đời này lại có một nữ nhân mặt dày mày dạn như cô”.

Ân Ninh không nói gì, cô chỉ đứng nhìn cô ta. Sắc mặt cô tái nhợt, đôi môi mím chặt lại.

Quản gia Giang đứng trước mặt Lâm Vi. “Tiểu thư Ân Ninh, cô hãy nghe lời tôi, cô hãy lên phòng đi..”.

“Tại sao không để cho tôi nói hết lời?”. Lâm Vi trách cứ ông quản gia. “Tôi nói rõ ràng chỉ có tốt với cô ấy thôi”. Cô ta nói.

Lần đầu tiên quản gia Giang lộ vẻ khó chịu với khách. “Vị tiểu thư này, cô đến tìm thiếu gia A Đường, không hề có liên quan gì đến tiểu thư Ân Ninh”.

“Không sao”. Rốt cuộc Ân Ninh cũng mở miệng nói chuyện. “Để cho cô ta nói, tôi muốn nghe”. Cô tái mặt, đứng vững nói.

“Nếu như cô muốn nghe thì tôi sẽ nói cho cô biết”. Lâm Vi cười cười nhìn chằm chằm gương mặt trắng thuần của Ân Ninh. “Ba năm trước đây cô là chuyện cười của xã hội thượng lưu, lúc ấy ngay cả lễ đường A Đường cũng không bước vào, tôi nghĩ rằng ý của anh ấy đã rất rõ ràng — cô không phải là người phụ nữ mà A Đường muốn!”. Lâm Vi cười xem thường.

“Thật sao?”. Giọng điệu của cô càng lúc càng bình thản, không hề có dấu hiệu bị chọc giận. “Vậy cô nghĩ rằng, anh ấy muốn cái gì?”.

Lâm Vi khinh miệt cười lạnh. “Đàn ông muốn cái gì? Đương nhiên là một nữ nhân thứ thiệt rồi!”. Cô ta nhìn qua toàn thân Ân Ninh. “Trong giới thượng lưu, chỉ cần tùy tiện hỏi thăm cũng biết, mỗi người đều cười nhạo cô không biết lượng sức mình, vọng tưởng muốn với cao tới nhà họ Hắc”.

“Có lẽ cô nói đúng!”. Từ đầu đến cuối Ân Ninh vẫn rất bình tĩnh. “Hôn ước từng làm cho tôi cảm thấy rất khó chịu, nhưng mà vì vụ hôn ước này cho nên đến bây giờ tôi vẫn là vợ chưa cưới của Hắc Diệu Đường”.

Lâm Vi nheo mày, nói ra lời ác độc hơn nữa. “Đúng là nực cười, đến bây giờ cô vẫn còn đang nằm mơ giữa ban ngày ! Nói cô đàn, cô vẫn rất đàn! Cho đến bây giờ cô vẫn không hiểu được, một mối hôn ước không thể buộc được lòng của một người đàn ông! Nhưng mà người phụ nữ như cô, tôi thấy cho dù cô có tồn tại cả thời gian cả đời cũng không hiểu được tại sao lúc đó người đàn ông của cô lại bỏ cô, làm cô mất mặt trước mặt mọi người!”.

Sắc mặt của Ân Ninh rất tệ, quản gia Giang lo lắng nhìn cô.

“Tôi nghĩ rằng cô đã hiểu làm gì đó”. Cô vẫn rất kiên cường, thậm chí còn nở nụ cười. “Trên thực tế, mấy ngày trước A Đường đã cầu hôn với tôi”.

Lâm Vi kinh ngạc tròn to mắt, sau đó lộ vẻ khinh thường. “Không thể nào! Phụ nữ giống cô có đầy đường, làm sao A Đường có thể cầu hôn với cô được”. Cô ta cười nhạo.

“Nếu thật sự là như vậy?”. Ân Ninh mỉm cười tự tin. “A Đường đang ở cùng với tôi, đây chính là minh chứng tốt nhất, nếu như cô còn không tin thì có thể hỏi anh ấy”.

Khuôn mặt Lâm vi cứng đờ. “Cô đừng tự lừa mình dối người, cô chỉ đang phô trương thanh thế mà thôi”. Cô ta nheo mắt.

“Vậy thì cô cứ chờ đi. Bây giờ một là cô lựa chọn rời khỏi đây hoặc là cô ở lại đây và tự rước lấy nhục, chẳng qua là tôi sợ đến lúc A Đường về thì cô sẽ càng xấu hổ”. Ân Ninh nhàn nhạt nói.

Sau đó cô cũng không thèm xem đối phương có phản ứng gì đi thẳng lên lầu.

“Mời cô trở về”.

“Tại sao? Tôi sẽ đợi A Đường trở lại, vạch trần lời nói dối không biết xấu hổ của cô ta”. Lâm Vi cười lạnh nói.

“Nhưng —”.

“Cô không nên tới đây”. Hắc Diệu Đường tựa vào cánh cửa nói.

Anh đã đứng đây được một lúc, nói cách khác, vừa rồi anh đã nghe hết tất cả.

“A Đường!”. Lâm Vi vui mừng tiến đến chỗ anh, nhưng sắc mặt của Hắc Diệu Đường làm cô ta dừng lại. “A Đường, em đứng ở dưới lầu tập đoàn Hắc thị thật lâu mới đợi được Hắc Diệu Tư, chính anh ấy nói cho em biết anh đang ở đây. Em cũng định chờ anh về rồi mới nói nhưng mà đã hai ngày em không được gặp anh rồi, em rất nhớ anh, cho nên mới chạy đến đây tìm anh”. Cô ta lấy lòng nói.

Hắc Diệu Đường đã sớm đoán được, chắc chắn A Tư sẽ không để anh thoải mái mà.

“Nếu bây giờ cô lập tức rời khỏi đây thì tôi sẽ không so đo với cô”. Anh trầm giọng nói.

Khuôn mặt Lâm Vi cứng đờ. “A Đường, anh làm sao vậy? Em tới đây tìm anh —”.

“Không phải vừa rồi cô tự xưng là một nữ nhân thành thực sao?”. Gương mặt tuấn tú của anh lạnh lùng. “Chúng ta đã kết thúc, cô phải rõ ràng hơn ai hết chứ”.

Lâm Vi sùng sốt. “A Đường, anh đang nói đùa đúng không?”. Cô không tin cô lại không bằng người phụ nữ kia!

“Tôi chưa bao giờ nói đùa với phụ nữ”. Anh lạnh nhạt nói.

“Nhưng mà rõ ràng anh về nước vì em”.

“Về nước vì cô?”. Anh cười ra tiếng. “Rõ ràng cô biết rõ, Hắc Diệu Đường tôi muốn một phụ nữ chứ không cần trò chơi”.

Lâm Vi tròn to hai mắt.

“Biến, tôi không muốn nghe bất kỳ một lời nói độc ác, cố gắng ra về thương hại người phụ nữ của tôi”. Anh bỏ lại câu đó rồi đi vào trong, trong lời nói rõ ràng đang uy hiếp.

Khuôn mặt Lâm Vi biến sắc. Trong lời nói của Hắc Diệu Đường đã xác minh chuyện lúc này.

Không đếm xỉa đến vẻ mặt của Lâm Vi, anh nói với quản gia Giang. “Lão Giang, tiễn khách, nếu cô ta còn không đi thì kêu A Nham tới bắt cô ta đi”. Anh không lưu tình nói.

Quản gia Giang toét miệng cười. “Vâng, thiếu gia A Đường, tôi sẽ lập tức làm theo”. Nhất định ông sẽ làm theo, đuổi người phụ nữ đáng ghét này đi!

Ân Ninh không thể tin được, tại sao ngay cả một người xa lạ cũng có thể chạy tới mà nhục nhã cười nhạo quá khứ của cô?

Cả ngày Ân Ninh rúc trên giường, chịu đựng cơn đau dạ dày cả buổi chiều.

Cô định xuống lầu kiểm chút đồ ăn nhưng bây giờ ngay cả mỳ ăn liền cũng không ăn được, bởi vì cô bụng rỗng cả ngày nên cơn đau lại tăng lên.

Sau khi trở lại phòng cô định lên giường nằm nhưng cửa phòng lại mở ra. Cô thấy Hắc Diệu Đường thì sùng sốt một chút.

“Có chuyện gì sao?”. Cô rất nhanh đã trấn tĩnh trở lại.

Cô không ngờ anh lại trở về sớm như vậy.

“Vừa rồi chính em đã thừa nhận em là vợ chưa cưới của anh?”. Anh nhếch môi hỏi cô.

Ân Ninh mở to mắt. “Bây giờ tôi rất mệt, có chuyện gì thì ngày mai hãy nói”. Cô không ngờ hẳn lại nghe được hết.

Anh túm lấy tay cô. “Bây giờ em không nói dối thì lại trốn tránh. Cái trò chơi này em còn định chơi bao lâu?”.

Cô hất tay anh ra. “Vấn đề này tôi nên hỏi anh mới phải! Lúc anh biến mất trước mặt tôi, tôi không cần miễn cưỡng mình ứng phó với anh”.

Anh vỗ vỗ tay. “Chắc chắn, hỏa lực công kích càng ngày càng mạnh, ngay cả Lâm Vi cũng không phải đối thủ của em”.

“nhìn thấy tôi bị nhục nhã anh cảm thấy rất vui về sao?”. Cô hỏi.

“Anh chỉ muốn biết em sẽ ứng phó như thế nào”.

“Thật sao?”. Cô cười lạnh. “Giống như ba năm trước đây, chủ rể bỏ tôi lại trong hôn lễ để cho tôi bị mọi người nhạo báng! Để cho người nhà tôi không thể ngóc đầu lên được. Sau đó anh xem tôi ứng phó như thế nào?”.

Sắc mặt Hắc Diệu Đường chợt trầm xuống.

“Rất xin lỗi anh, sau ba năm tôi đã không còn là đóa hoa yếu ớt trong nhà kính nữa rồi! Anh muốn nhìn thấy bộ dạng đáng thương của tôi? Để anh thất vọng rồi, bởi vì anh tuyệt đối không thể thấy được kết quả mà anh mong muốn!”. Cô giống như con nhím xù lông. “Loại tổn thương này không đáng kể chút nào, quan trọng là không thể dẫm lên vết xe đổ!”. Cô kiên cường nói.

Những đau bụng làm cho Ân Ninh cau mày. Hơi gấp eo lại, cô che giấu sự khổ sở, làm như không có việc gì lên giường.

Thế nhưng anh lại nhìn ra sắc mặt cô tái nhợt.

“Em ốm à?”. Anh nheo mắt.

“Không phải chuyện của anh.....”. Cô lật người.

Những một giây sau, cô rút làm cô cuộn cả người lại. Thấy khuôn mặt cô đột nhiên trắng bệch, về mặt Hắc Diệu Đường biến đổi.

Anh tiến lên một bước, không quan tâm cô đang giãy giụa mà mạnh mẽ ôm lấy cô.

“Không có việc gì, tôi nghỉ ngơi một chút là tốt rồi”. Cô quát cường nói, lại không nhìn được rên lên... Hắc Diệu Đường thấy cô đang ôm chặt bụng thì hỏi. “Em đã ăn cơm chưa?”. Anh trầm trọng.

Dạ dày quặn đau làm cô không thể chống lại. Cô lắc đầu một cái, nhúu chặt mày, khổ sở nhắm mắt lại.

“Dạ dày không thoải mái sao?”. Giọng của anh mềm lại, đặt tay lên bụng cô.

“Ừ.....”. Cô xấu hổ nghiêng người sang, vẫn muốn cự tuyệt anh.

Hắc Diệu Đường kéo cái tay cổ chấp của cô ra, đặt bàn tay mình lên chỗ dạ dày cô.

“Lão Giang!”. Anh gọi.

Quả gia Giang bước vào. “Thiếu gia A Đường, có chuyện gì sao?”.

“Trong nhà có thuốc dạ dày không?”. Anh hỏi.

“Có, trong tủ thuốc vẫn có”. Quả gia Giang trả lời.

“Ông mang lên đây, tiện thể bụng một chén cơm trắng và vài món ăn để tiêu hóa nữa”. Anh nhanh chóng phân phó.

“Vâng”. Quả gia Giang lập tức xuống lầu làm theo.

“Tôi muốn ăn cháo.....”. Ân Ninh cau mày yêu cầu. “Không được, đau bụng tuyệt đối không thể ăn cháo”. Anh bá đạo nói.

Bụng cô rỗng cả ngày, vừa nghĩ đến nhai cơm khô là cô đã nuốt không trôi rồi. “Nhưng.....”.

“Nghe lời”. Anh dụ dỗ, giọng nói nhẹ nhàng. “Em đừng như trẻ con”.

Mặt Ân Ninh đỏ lên.

Cô quay mặt đi làm mặt tức. Mấy ngày nay biểu hiện thành thực kiên cường của cô lại bị phá vỡ lộ chút tùy hứng trẻ con trước mặt anh.

“Chờ đến lúc dạ dày em không đau nữa thì em muốn ăn gì anh cũng không cản”. Anh nói.

Sau khi quả gia Giang đem thuốc dạ dày lên, anh tính dứt thuốc cho cô uống.

“Đề tự tôi uống là được rồi”. Cô uống thuốc, từ chối sự giúp đỡ của anh.

Anh cũng không nói thêm. Sau khi cô uống xong thuốc đột nhiên anh ôm lấy hông cô.

“Anh làm cái gì đấy?”. Cô phòng bị hỏi.

“Anh xoa bóp cho em một lúc để chút nữa em ăn cơm”.

“Không cần ——”.

Anh không để ý đến lời từ chối của cô, từ đằng sau ôm lấy hông cô, bắt đầu xoa bóp phía trên dạ dày.

Mặc dù bàn tay anh xoa bóp rất dịu dàng, thoải mái đến nỗi cô thở dài một tiếng... Thế nhưng bàn tay anh đã vài lần chạm vào nơi mẫn cảm của cô, làm toàn thân cô cứng ngắc.

“Tôi tốt hơn nhiều rồi”. Khuôn mặt Ân Ninh đỏ lên. Thì ra anh cũng là người rất biết chăm sóc người khác.

“Từ từ, thêm một chút nữa, đến lúc cả người em thả lỏng thì tôi sẽ buông ra”. Anh thấp giọng nói.

Â Ninh không hiểu tại sao giọng anh nghe lại có vẻ khàn khàn. Cô đỏ mặt, chỉ có thể im lặng để mặc anh tiếp xúc xoa nắn trên bụng cô.... Một lát sau, cơn đau cũng đỡ dần... cô nhắm mắt lại, toàn thân dần buông lỏng.....

“Khá hơn một chút rồi hả?”.

Giọng nói trầm thấp của hắn vang lên bên tai.

Đột nhiên Ân Ninh mở mắt ra. “Tốt hơn nhiều rồi”. Cô vội vàng uốn éo rời khỏi ngực anh.

Cô lại để mặc mình say mê trong đó!

Đúng lúc quản gia Giang bung thức ăn đi vào, cô mở to mắt nhìn chăm chăm những đĩa thức ăn phong phú.

“Mau ăn cơm đi, nếu không khi thuốc hết tác dụng thì sẽ lại đau bụng đấy”. Anh thấp giọng nói.

Ân Ninh trầm mặc bung chén cơm lên ăn, khéo mắt nhìn theo bóng anh đi ra ban công, chỉ còn mình cô ngồi trong phòng.

Sau khi ăn cơm sau, cơn đau bụng cấp tính của Ân Ninh cũng đã đỡ hơn.

Nhìn anh đang đứng trên ban công, cô do dự một chút rồi mới quyết định ra ngoài.

“Cảm ơn anh vừa rồi đã làm tắt cả vì tôi”. Cô đứng sau lưng anh nói.

Cô tự nói với mình, cô chỉ đi ra nói một tiếng cảm ơn vì cô không muốn nợ anh cái gì.

“Em đã khá hơn rồi hả?”. Anh xoay người, ánh mắt thâm trầm.

“Ừ”.

Hai người đột nhiên trầm mặc.

Cô tránh né ánh mắt của anh, định xoay người đi về phòng ngủ. Đột nhiên anh rời khỏi chỗ đang đứng, nhanh chóng bắt lấy tay của cô, trong lúc Ân Ninh còn chưa kịp phản ứng thì anh kéo thân thể mảnh khảnh của cô vào trong lòng.

Cô kinh ngạc, chống vào lồng ngực của anh, “Anh muốn làm gì?”.

“Anh đã bỏ ra quá nhiều thời gian”. Anh thấp giọng nói, đè cô bên tường của ban công.

Sắc mặt của cô chợt biến đổi, “Buông tôi ra!”. Lời nói của anh làm cô tức giận, “Anh có nghe không? Bây giờ tôi muốn rời khỏi nơi này!”.

Hắc Diệu Đường cười, ánh mắt thâm trầm, “Bây giờ em muốn đi sao? Đã quá muộn rồi”.

Cô chợt cảm thấy lạnh cả sống lưng.

“Ba năm trước đây, tại nơi này em đã tới gần anh, nhưng vẫn giấu diếm chuyện chúng ta có hôn ước, cố gắng lợi dụng sự trẻ trung, trêu chọc một người đàn ông thành thực, đó là em có tội với anh”. Anh lên án cô.

Cô tròn to hai mắt, “Anh điên rồi”.

“Đó là thả lưới, tiểu Ninh”. Anh không những không dừng lại mà còn nói tiếp. “Em đã từng thả lưới, bây giờ muốn thu tay lại, sợ là không còn kịp nữa rồi”.

“Anh muốn thế nào?”. Cô nhìn chăm chăm vào anh, giọng hơi run.

Khoảng cách gần đến nỗi cô có thể nhìn rõ ràng từng nét trên làn da anh, bàn tay của anh không thể tránh né đặt trên lồng ngực nóng bỏng của anh.

“Anh sẽ không buông tay”, anh trầm giọng nói nhỏ, “cho đến bây giờ anh đã hiểu, anh đã vướng sâu vào lưới của em như thế nào”.

“Cái người này.....”. Cô lẩm bẩm nói, hít thở không thông, không chịu được sức nặng mà anh dần dần áp lên người cô.

“Thật sao?”. Anh cười nhẹ. “Thật là kỳ quái, trên đời này có nhiều phụ nữ như vậy, anh lại bị một người phụ nữ không giống phụ nữ mê hoặc”.

Mặt Ân Ninh đỏ lên. Sau một khắc, môi anh đặt lên môi cô, “Ừm.....”.

Cô kinh ngạc, cắn môi anh, máu cũng không ngăn cản được sự tiến công của anh, ngược lại làm cho lưới anh có cơ hội tiến vào bên trong, trực tiếp đánh vào bờ môi cô, đảo khuấy trong miệng cô..... Cô đánh mạnh vào lồng ngực anh, vẫn không thể ngăn cản anh xâm nhập. Đột nhiên anh nắm lấy hai móng tay của cô, đem nửa người dưới của cô áp chặt vào nửa người dưới của anh. Ân Ninh thở dốc vì kinh ngạc, cô dùng hết sức tránh nụ hôn của anh. “Buông tôi ra”.

Một giờ trước cô vẫn còn đang cảm kích anh! Không ngờ anh lại là một tên ác ma điên cuồng.

Đáp lại, anh chặn gáy cô, giữ đầu cô lại, một lần nữa phong bế đôi môi cô.

Lần này Ân Ninh không thể tránh được, lưỡi của anh mạnh mẽ xâm lấn, càng cuống tứ trong miệng cô, nếm vị ngọt ngào trẻ trung. ... Anh hôn mãnh liệt, trượt dọc theo cằm cổ trắng như tuyết, thẳng đến dưới cổ áo, cách áo đầm mỏng manh, bàn tay to của anh chẳng biết từ lúc nào đã đặt trên ngực Ân Ninh, đột nhiên anh chìm vào hai bên mềm mại. .... “Đừng. .... như vậy. ....”. Ân Ninh hoảng hốt than nhẹ.

“Hả?”. Anh cất tiếng cười trầm thấp, càng lúc càng suông sẽ vuốt ve cô. “Như vậy?”.

Cô cắn môi, lấy tay chống lấy lồng ngực anh, cuống loạn lắc đầu. .... Trên khuôn mặt đỏ bừng có vài sợi tóc toát loạn, cổ áo cũng mở ra do giấy dựa. .... Đôi mắt đen của Hắc Diệu Đường tối thêm vài phần. Anh kéo lên váy cô lên, len vào giữa hai chân cô, áp nơi cứng rắn vào bộ vị nhạy cảm của cô — “Đừng, anh không thể làm như vậy. ....”. Cô mở to hai mắt, giọng nói run rẩy.

Bàn tay Hắc Diệu Đường xé cổ áo, kéo chiếc áo lót kiểu dáng bảo thủ, nắm lấy hai bên lóa đang rung động của nàng, sờ sờ nụ hoa đang căng lên.

“Em sợ sao?”. Gương mặt tuần tú của anh vì dục vọng mà có chút tối tăm.

“Tôi hận anh!”.

Cô trần nửa người trên trước mặt anh làm cho cô cố chấp đánh anh như điên, cho đến khi Hắc Diệu Đường đột nhiên buông tay ra, Ân Ninh vùng lên muốn chạy về phòng — “A!”. Đột nhiên cô bị ôm bên hông, cô thét lên chói tai.

Cô ngã trên ban công, anh đứng ở phía sau xé toang quần áo còn lại nửa người trên, bàn tay thô ráp từ sau lưng Ân Ninh nắm lấy ngực cô, nơi cứng rắn của anh đè lên nơi nhạy cảm của cô. .... Anh gần như đã thủ đoạn cố chiếm đoạt, lột bỏ những phòng tuyến tâm lý của cô, đưa ý thức của cô tập trung vào nơi mềm mại bị công kích. Anh mở rộng chân cô, cách một chiếc quần lót, nhanh chóng kéo khóa quần, dùng vũ khí của nam nhân, ác ý mãi mãi nơi mềm mại giữa hai chân cô. ....

“Hu. ....”.

Hai tay của Ân Ninh bị anh ghì chặt, mặc cho anh làm gì thì làm.

Cô không nhìn thấy vẻ mặt của Hắc Diệu Đường, tại nơi này ba năm trước đây, dưới ban công đầy sao, thân thể của cô dần dần cảm nhận được dục vọng mà người đàn ông truyền đến cho cô.

Tay chân cô dần dần mềm xuống, sự phẫn nộ vì bị trêu ghẹo thay bằng loại cảm xúc khác. Hơi thở của Hắc Diệu Đường đánh thẳng vào người nàng, làm cho nàng cảm nhận được sự rung động khi lần đầu nếm trái cấm, cũng hiểu được tình cảm chân chính của mình đối với anh. .... Cô thở hổn hển, cho đến lúc giải đất hình tam giác đột nhiên bị bàn tay đàn ông nắm vào — cả người cô như bị điện giật, thân thể run rẩy.

“Đây chính là trò chơi giữa đàn ông và phụ nữ, em hiểu không?”. Anh nói.

Cô thở gấp.

“Nhưng mà, anh thấy may mắn thì ba năm trước em không dùng phương thức này để hấp dẫn anh”. Ánh mắt anh u ám, cũng thở gấp.

Khi anh chạm đến nơi nhạy cảm đó, cô thở dốc, ngay cả cô cũng không đoán được, đột nhiên lại biến thành âm thanh thỏa mãn.

“Mà là do anh, sẽ dạy em cách để yêu một người đàn ông”. Anh khàn giọng nói tiếp.

Cả người cô ướt đầm mồ hôi, hốc mắt chua xót, đột nhiên cô khóc — Trái tim Ân Ninh, dần vỡ vụn.

Ba năm trước đây, cô nguyện ý giao mình cho anh! Chỉ cần anh đồng ý thì cái gì cô cũng có thể cho anh, nhưng ngay cả việc cầu xin anh nhìn cô cũng không dám.

Vậy mà ba năm sau, anh cố ý tham gia vào cuộc sống của cô, cô cố ý phòng bị với anh — chỉ vì cô sợ mình không thể nào không chế trái tim đã mất đi từ ba năm trước.

Sau khi cô qua cao triều, anh tạm thời bỏ tay ra, ôm lấy thân thể trần truồng mềm mại của cô vào trong ngực.

“Một người đàn ông có thể có rất nhiều đối tượng “chơi đùa” nhưng đối với người con gái mà mình chân chính yêu thương, thì có thể bá đạo và độc tài hơn nữa đấy! Đây không phải là trò chơi trẻ con, mà là lễ thành nhân trang nghiêm nhất từ trước tới nay!”. Anh khàn giọng thì thầm, giống như tuyên thệ.

Cô nhắm mắt lại, mặc cho nước mắt cứ rơi.... anh ôm cô trở về giường lớn.

Cô muốn cuộn tròn người lại nhưng trước khi cô kịp trở mình thì anh đã đưa tay sờ vào bắp đùi của cô. Cả người Ân Ninh đỏ bừng, dưới sự nắm bắt của Hắc Diệu Đường cô tự nhiên khóc nức nở. .... Cô biết người đàn ông này sẽ làm cho cô nếm được toàn bộ mùi vị yêu thích của tình yêu.

Cô bị ép buộc nghiêng nửa người, cô ngượng chín cả mặt, anh kéo quần lót cô xuống, “Không. ....”. Cô thở gấp, không thể ngăn cản được nơi tư mật của cô lộ ra trước mặt anh.

“Nơi đây là chứng minh em là một người con gái”. Giọng nói của anh khàn khàn, ngón tay ác ma lướt qua bắp đùi ươn ướt do kích thích của cô.

“À!”.

Lúc anh chạm vào nơi đó, toàn thân Ân Ninh giống như bị điện giật.

“Bảo bối.... ..”. Anh thì thầm.

Phản ứng nhạy cảm của cô làm anh càng thờ gấp.

“Em hãy nhớ, tối nay là ai đã làm em vui vẻ”. Anh mở rộng đôi chân cô, nhìn không chớp mắt vào nơi mê người ươn ướt của cô, tuyên thệ.

Trong lúc cô còn đang run rẩy, anh không hề khó khăn, vọt vào trong cơ thể cô.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Hắc Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Em hãy nhớ mãi mãi, đêm nay ai là người đã làm cho em vui vẻ.

Cô không biết đó có được tính là một cách tạm biệt hay không.

Nhưng cô lại bị đau một lần nữa, Ân Ninh tự nói với mình, đã hết rồi, không còn gì tiếc nuối.

Đây chẳng qua là nghi lễ nên hoàn thành vào ba năm trước, chẳng qua lúc đó anh không cho cô cơ hội mà thôi.

Ngày hôm sau khi cô tỉnh lại thì Hắc Diệu Đường đã rời khỏi đây.

Ân Ninh thức dậy, trên giường lớn chỉ có mình cô, sự đau đớn giữa hai chân làm cô phải nhú mảy.

Cái gối bên cạnh vẫn còn ấm xuống, trong chăn vẫn còn hơi ấm của anh, chứng tỏ anh vừa mới rời đi không lâu. Anh đi như vậy, không nói nguyên nhân cũng không nói gặp lại.

Dù sao..... Vĩnh viễn nhớ, đêm nay ai làm cho cô vui vẻ.

Lúc gặp nhau không nói “Hi”, lúc chia tay không nói gặp lại, giữa hai người vẫn luôn giữ nguyên sự ái muội mơ hồ.

Ân Ninh vẫn nhớ, sáng sớm ngày hôm đó khi cô muốn rời Mỹ về nhà, Hắc Diệu Đường cũng dùng cách này để rời đi, muốn thoát khỏi sự dằn dụa của cô.

Thật ra thì cô cũng sẽ không tiếp tục dây dưa với anh, bởi vì cái cô am hiểu nhất chính là trốn tránh.

Ân Ninh nhìn chăm chăm sắc mặt tái nhợt của mình trong gương, cô lầm bầm: “Không sao, không quan trọng, về nhà là tốt rồi.....”.

Giống như ba năm trước đây, cô một mình đi ra khỏi biệt thự nhà họ Giang. Khác là lần này quân gia Giang dùng ánh mắt thương hại nhìn cô rời đi.

Sau một giờ Ân Ninh về đến nhà trọ, rất nhanh cô đã phát hiện, trong căn nhà trừ một vài đồ vật phẩm riêng tư của Bình Tư thì quần áo và chăn của Tiểu Nham đã không thấy đâu! Trên bàn chỉ có một tờ giấy, trên đó là chữ của Bình Tư — Ân Ninh, chị rời khỏi đây một thời gian, đừng tìm.

Ân Ninh tìm Bình Tư ở khắp nơi, hỏi chủ nhà cũng không biết.

Cô nghĩ, có lẽ Bình Tư xuất ngoại du lịch, không kịp nói cho cô biết nên chỉ để lại tờ giấy. Ngày trước Bình Tư cũng hay xuất ngoại du lịch, chỉ là khi đó Tiểu Nham còn nhỏ nên đều là cô chăm sóc cho bé.

Buổi sáng hôm sau, Ân Ninh trở lại cửa hàng vật nuôi, Trương Trạch vừa thấy cô thì lo lắng hỏi, “Ân Ninh?! Em làm anh lo quá, mấy ngày hôm nay em đi đâu vậy?”.

“Em đi du lịch giải sầu thôi”. Cô không muốn giải thích với anh, chỉ nhẹ nhàng nói.

“Em có làm sao không Ân Ninh? Anh thấy hình như em không được khỏe, có vẻ mệt mỏi?!”. Trương Trạch quan tâm hỏi.

“Em rất khỏe”. Ân Ninh nói, rồi cô đến trước tủ kiếng động vật, vuốt ve mấy người bạn nhỏ.

“Ân Ninh”. Trương Trạch do dự một lát, lẩy dững khí nói, “Ân Ninh, anh biết là bây giờ nói cái này thì không hợp, nhưng ba năm nay, em biết rõ tâm ý

của anh —”.

Anh dừng một chút, Ân Ninh biết anh sẽ nói gì nhưng lần này cô không ngăn cản anh.

“Ân Ninh, gả cho anh nhé!”. Trương Trạch nhẹ nhàng nói.

Không biết tại sao gần đây anh có một cảm giác lo lắng, hình như là kể từ khi gặp được người đàn ông đó, hẳn có cảm giác, rằng Ân Ninh sẽ rời khỏi anh.

Cho nên anh lại cầu hôn cô, mặc dù biết rõ cơ hội chỉ mong manh như trước.

Ân Ninh không quay đầu lại, nhìn chăm chăm những động vật nhỏ, một lúc sau cô nhẹ giọng hỏi: “Trương Trạch, anh biết mình đang nói gì không?”.

“Đương nhiên anh biết”.

Cô quay đầu lại, nghiêm túc nhìn hắn, nói. “Cho dù tình cảm của em với anh không phải là tình yêu nam nữ, anh vẫn muốn lấy em sao?”.

“Tình cảm thì có thể từ từ bồi đắp”. Trương Trạch gãi đầu, “Trước khi kết hôn, cha mẹ anh cũng chưa hề gặp nhau”.

Ân Ninh cười khê, cô sẽ không nghi ngờ thành ý của anh, nếu không anh cũng sẽ không lãng phí 3 năm ở cạnh cô.

“Nếu như anh không quan tâm, vậy thì chúng ta kết hôn đi!”. Cô thờ dãi nói.

Trương Trạch ngây người!

Ân Ninh đã từ chối anh vô số lần, mỗi lần anh nhắc đến là cô luôn cố ý lảng tránh, nhưng lần này cô không nghĩ đã đồng ý, làm cho anh cảm thấy kinh ngạc.

“Ân Ninh, anh rất nghiêm túc, em đừng nghĩ là anh đang nói đùa.....”. Cô đồng ý quá nhanh làm anh không tin được.

“Em cũng đang nghiêm túc”. Ân Ninh thu lại nụ cười. “Trừ phi chúng ta đang hiểu lầm ý nhau”.

Trương Trạch nhủ mảy, “Ân Ninh, em biết là anh thấy chúng ta rất thích hợp, bởi vì chúng ta cùng thích động vật, cá tính cũng giống nhau, hơn nữa chúng ta đã làm việc với nhau ba năm, không những ăn ý mà hợp tác cũng rất tốt! Em biết không, anh rất thích em, Ân Ninh”. Anh giống như đang giải thích một bài số học, trần thuật đầu ra đây.

Cô nghiêm túc nhìn anh, có lẽ định nghĩa về yêu của cô và Trương Trạch là bất đồng. Cô đồng ý lời cầu hôn của anh có lẽ không công bằng với anh.

Bởi vì, Trương Trạch cung cấp một chứng thư, còn cô cũng có thể trốn vào chỗ gọi là “hôn nhân” để tránh gió.

“Cảm ơn anh.....”. Cô mỉm cười, lẩm bầm, tự nói trong lòng.

***

Mặc dù cô đã nói không cần một hôn lễ khoa trương.

Nhưng mà mẹ cô và nhà trai đều phản đối, khiến Ân Ninh lại phải đối mặt với một buổi lễ kết hôn và mọi người đến nói “chúc mừng”.

Người thân hai nhà phát rất nhiều thiệp mừng, hơn nữa đặt hơn trăm bàn ăn trong khách sạn, đến khi kết thúc buổi lễ sẽ mở tiệc mừng, nghênh đón các nhà đến chúc mừng.

Trước buổi lễ kết hôn mười lăm phút, Ân Ninh ngồi nghỉ ngơi trong phòng cô dâu, cô đã thay một chiếc áo cưới viền ren, gương mặt trắng sáng được trang điểm trang nhã, mái tóc dài đen nhánh rũ xuống sau lưng, chỉ có một chút tóc rũ xuống bên tai, bên trên là một cái kẹp tóc giữ lấy.

Khi lựa chọn áo cưới, cô không để ý sự phản đối của mọi người mà chọn vài đội đầu.

Mặc dù biết rõ như vậy, nhưng đối với một cô dâu không mong chờ hôn lễ, đối mặt với khuôn mặt vui sướng của chú rể là một vấn đề khó khăn như thế nào.

Vì vậy cô lựa chọn không đối mặt.

Chu Thanh Bái vui vẻ, trước lúc buổi lễ diễn ra 5 phút, ông xuất hiện trong phòng nghỉ ngơi của cô dâu, sau đó kéo Ân Ninh đứng ở cửa lễ đường, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng..... Nhưng mà mười lăm phút đã qua vẫn chưa thấy chú rể xuất hiện.

“Ai da, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

“Không thể nào! Chẳng lẽ lại giống với ba năm trước đây, nhà trai lại chạy trốn, Chu tiểu thư lại bị thoái hôn rồi?”. Một phụ nữ che miệng cười.

Trong chỗ ngồi quan khách, mọi người bàn luận xôn xao, tiếng rí tai nhau huyền não, giống hệt ba năm trước đây, ác mộng vẫn lan đến hôm nay.

Qua ba mươi phút, Ân Ninh đi giày cao gót, bắt đầu run run. .... Chu Thanh Bái nhìn cô con gái, dự cảm chẳng lành trong lòng làm ông lo lắng. Nếu như chú rể không xuất hiện lần nữa thì mặt của nhà họ Chu ném đi đâu!

“Cha, chúng ta trở về phòng nghỉ đi”. Cuối cùng, Chu Ân Ninh tuyên bố, sắc mặt cô tái nhợt.

“Ân Ninh?!”. Chu Thanh Bái trợn to hai mắt.

“Không cần chờ nữa đâu cha, chú rể sẽ không xuất hiện đâu”. Cô ném bó hoa trong tay xuống, sắc mặt dù tái nhợt nhưng trong lòng cô có một cảm giác thoải mái.

Chu Thanh Bái trơ mắt nhìn Ân Ninh xoay người đi, sắc mặt con gái tái nhợt làm ông cảm thấy lo lắng. ....

***

Ân Ninh trở lại phòng nghỉ, yên lặng bỏ váy cưới, tẩy trang. .... Bây giờ cô biết, chắc chắn hôn lễ của cô bị nguyên rủa, vĩnh viễn cô đều không có được hạnh phúc.

Nước mắt lặng yên rơi xuống, mặc dù cô không hiểu nguyên nhân Trương Trạch không xuất hiện, nhưng cô cũng không trách anh, là đáng đời cô, lại nghĩ dùng hôn nhân để tránh gió.

Cô thay đồ rồi từ từ rời đi từ cửa sau, khi Ân Ninh nhìn thấy cha mẹ đứng ở cửa xin lỗi khách.

Trái tim cô cảm thấy rất đau.

Cô bước nhanh tới đầu phố, gọi một chiếc xe taxi, cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi làm cô không hít thở nổi.

“Tiểu thư, cô muốn đi đâu?”. Tài xế tùm tùm cười hỏi.

“Tùy tiện đi”. Cô đáp.

“Ah?”. Tài xế liếc nhìn vị khách, “Tiểu thư, cô nhìn thật đáng yêu! Nhưng hình như tâm trạng của cô không được tốt lắm”. Tài xế cười hi hi lộ ra một cái răng bạc lấp lánh.

Ân Ninh thần thờ nhìn tài xế, không trả lời.

“Cô gái xinh đẹp, kết hôn chưa?”. Tài xế tiếp tục hỏi.

Hai chữ “kết hôn” lại làm cô đau đớn, cô hơi run lên, sau đó lắc đầu.

“Oh? Vậy có bạn trai chưa? Có muốn tôi giới thiệu ột người —”.

“Bác tài, lái xe nghiêm túc đi được không?”. Cô nhíu mày.

“Ah?”. Tài xế khoảng 60 tuổi, cười hi hi, “Nhưng công việc lái xe cũng rất nhàn chán, tiểu thư nói chuyện với tôi một chút đâu có mất gì đâu”.

Ân Ninh trầm mặc nhìn đầu gối, tránh việc nhìn chăm chăm vào đối phương.

“Hi hi, tiểu thư, tôi tự giới thiệu, tôi họ Trương. .... Tôi cảm thấy tôi và cô rất có duyên đấy! Tôi mang cô đến nhà tôi ngồi một chút nhé!”.

Tài xế cười giống như một ông già sắc lang.

Ân Ninh bắt đầu cảm thấy có gì đó không đúng, “Bác tài, dừng xe lại, cho tôi xuống ở chỗ này”. Cô tình nguyện đổi một chiếc xe taxi khác.

“Dừng xe? Nhưng cô còn chưa đến đích? Làm sao có thể dừng xe lại được?!”. Lão Trương trợn mắt, có ý đạp ga tăng tốc xe.

Lúc này Ân Ninh mới để ý đến, xe chạy đến một nơi càng lúc càng vắng vẻ.

“Ông đưa tôi đi đâu?”. Ân Ninh khản trương.

“Tiểu thư, cô không cần sợ! Bởi vì ông chủ nhỏ uy hiếp tôi, nhất định tôi phải đưa cô đến gặp cậu ta, nếu không cậu ấy sẽ kêu ông chủ lớn xào tôi lên, nếu vậy thì mười vạn tiền lương của tôi sẽ bị bỏ qua à! Huống chi tôi còn nuôi một bà vợ nhiều bệnh, tôi cũng rất là đáng thương, tôi cũng không muốn đâu. ....”.

Ân Ninh trợn mắt, cô không hiểu ông ta đang nói cái gì!

“Rốt cuộc ông muốn chở tôi đi đâu! Mau dừng xe lại!”.

Cô thấy xe chạy càng lúc càng nhanh, không thể làm gì khác hơn là mạo hiểm mở cửa xe. “Này, cô bé muốn làm gì đấy! Không thể mở cửa xe được!”. Lão Trương vươn tay muốn bắt cô.

Ân Ninh bị dọa sợ, nửa người chồm ra khỏi cửa xe, chỉ do dự khi nào nhảy ra khỏi xe. .... Đột nhiên một chiếc xe thể thao màu đỏ phi lên từ phía sau, chạy song song với xe taxi. “Lão Trương, dừng xe!”. Hắc Diệu Đường rống lên với người lái xe taxi.

“Vâng, thiếu gia A Đường!”. Lão Trương vừa được xem kỹ thuật của ông chủ nhỏ thì hưng phấn — ông chủ nhỏ nhà bọn họ, đẹp trai nhất! Vô địch giải đua xe F1 toàn cầu! Bây giờ thiếu gia A Đường chỉ sau thiếu gia A Tư, trở thành một thần tượng mới của lão Trương tài xế.

Ân Ninh thấy Hắc Diệu Đường đột nhiên xuất hiện thì hồ đồ. Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?!

Đột nhiên xe dừng lại, suýt nữa Ân Ninh bị văng ra ngoài.

Hắc Diệu Đường cũng dừng xe lại, anh xuống xe bắt lấy cô gái định chạy trốn.

“Buông tay!”. Ân Ninh hất tay anh ra.

“Đáng chết!”. Anh nói, “Em lại dám cùng người khác vào lễ đường?!”. Anh hét lên.

Ân Ninh nhìn chằm chằm gương mặt quen thuộc, bỗng nhiên cô lại nhớ đến đêm đó hai người triền miên, cô đỏ mặt. “Đó là việc của tôi, xin hỏi anh có tư cách gì mà can thiệp tới?!”.

Anh giận quá mà cười, gương mặt tà ác nói. “Anh sẽ không can thiệp, anh sẽ phá hỏng nó!”.

Ân Ninh ngây người, cô còn chưa kịp phản ứng thì cái ông tài xế sắc lang chở cô đột nhiên nói với lên. “Thiếu gia A Đường, cái chú rể bị trói rất đáng thương, bây giờ tôi đi thả cậu ta ra đó!”. Ông ta nói xong, đạp ga chạy đi.

Ánh mắt Ân Ninh càng tròn to, cô thật không dám tin. “Anh bắt cóc Trương Trạch?!”.

Anh không xấu hổ nói. “Không phải bắt cóc, mà là muốn cậu ta ‘nghỉ ngơi’ tạm thời mà thôi!”.

Trong lòng bỗng dâng lên một sự uất ức, vành mắt Ân Ninh đỏ lên. “Tại sao anh lại phá hư hôn lễ của tôi?!”. Cô kêu lên, nước mắt rơi xuống.

“Ai bảo em tùy tiện tìm một người để gả”. Anh nói lại, nhìn chằm chằm cô.

Ân Ninh tròn mắt, “Anh nghĩ rằng mỗi người đều giống anh à?! Tôi là nghiêm túc đi vào lễ đường, không hề tùy tiện!”.

Lời nói của cô như chọc giận anh. “Em nói cái gì?”. Gương mặt tuấn tú Hắc Diệu Đường âm trầm, “Em còn dám nói à, em thật sự muốn gả cho người đàn ông khác sao?”.

“Mặc kệ anh phá hư mười lần hay một trăm lần thì tôi vẫn muốn cưới đấy!”. Cô không sợ anh, tiếp tục khiêu khích anh.

“Đáng chết! Em thật sự muốn chọc giận tôi sao?”. Anh nhú mày, lời nói mang tính uy hiếp.

Gương mặt Hắc Diệu Đường căng đầy sự giận dữ, nhìn anh như muốn bóp chết cô. Lần đầu tiên cô nhìn thấy người đàn ông vô tâm này tức giận.

Cô nói mình muốn kết hôn, là có thể chọc giận anh sao? Cô lùi lại hai bước, cô bắt đầu lo lắng sự an toàn của mình.

“Em muốn kết hôn à?”. Anh giận điên người, đột nhiên lại tỉnh táo khác thường, gương mặt tuấn tú còn nở một nụ cười giả tạo. Anh bắt lấy cô gái đang lùi về sau, kéo Ân Ninh về phía chiếc xe của mình.

“Anh muốn làm gì, buông tôi ra —”. Ân Ninh không thoát được, không thể làm gì khác hơn là ôm chặt lấy cửa xe, liều mạng không lên xe.

“Em đã muốn kết hôn thì anh giúp em — bây giờ chúng ta sẽ vào lễ đường”. Anh cố gắng kéo cô lên xe.

“Anh điên rồi!”. Cô không thoát khỏi tay anh, lại vì gãy dựa mà làm chân bị thương. ...

“Cô bé này, rốt cuộc em còn muốn như thế nào?”. Anh rống lên với cô, dứt khoát đề cô lên cửa xe.

Cô cắn môi, cố gắng chịu sự đau đớn trên đùi.

Hắc Diệu Đường nhìn chằm chằm cô, sắc mặt anh cũng không dễ xem. Đến lúc anh nhìn thấy một mảnh hồng hồng trên váy cô. Anh ngây người, ôm lấy cô.

“Buông tôi ra!”. Ân Ninh giằng giằng, đánh anh vì anh không hiểu chuyện, nhưng vì cô cử động nên vết thương cũng rách ra, máu chảy xuống.

“Đáng chết, em muốn tôi vô nát em ra à?”. Giọng của anh khàn khàn, lại thêm một chút nhu tình, một phần bất đắc dĩ.

Giọng nói trầm nhẹ của anh làm trái tim Ân Ninh nhói lên, nhưng cô quay mặt đi, không nói lời nào, cũng không nhìn anh. Anh đưa cô ngồi vào xe, lấy ra một hộp thuốc và băng gạc sạch. Sau đó anh dùng băng gạc đắp lên vết thương của cô để cầm máu.

Cô co người lại một chút, anh ôm lấy hông cô. “Có đau không?”. Nhẹ giọng hỏi.

Động tác của anh nhẹ nhàng, thuần thực, dứt khoát, cẩn thận không làm cô đau, giống như đang che chở cho bảo bối.

Cô cúi mặt, nước mắt lăn dài trên má, sự dịu dàng của anh càng làm lòng cô đau hơn là vết thương. ....

“Nhìn anh”. Anh thấp giọng nói, ra mệnh lệnh, bá đạo, nắm lấy cái cằm mảnh khảnh của cô. “Em nghĩ rằng, anh không hề nghĩ đến cảm thụ của em à?”. Anh khàn giọng, thờ dài.

Cô nói, “Không sao cả, trước giờ anh vẫn vậy. ....”.

“Ngốc”. Anh nói, cắt đứt lời tố cáo của cô, “Trước kia là trước kia, em không thấy là bây giờ kém rất nhiều sao?”.

Hốc mắt Ân Ninh ửng hồng, ngẩng lên nhìn anh.

“Hôm đó, sau khi rời khỏi biệt thự, anh về Mỹ để xử lý công việc. Anh định cho em một sự bất ngờ, sau khi về Đài Loan sẽ đến đề cầu hôn em, không ngờ mới có một tuần lễ ngắn ngủn, anh về đến Đài Loan thì nghe được tin em kết hôn”. Anh cau mày giải thích.

Cô không muốn tin tưởng. “Anh nói dối. ....”.

“Em biết là anh đưa xe không?”. Anh nâng mặt cô lên, để cô không phải ngước mắt.

Ân Ninh gật nhẹ đầu.

“Ở trên trường đua, danh hiệu của anh là Prad, có nghĩa là Báo đen. Những người mê xe đều nghĩ rằng báo đen là để chỉ tốc độ đua xe của anh, thật ra thì...”. Anh thờ dài một hơi, lăm băm nói, “Trên thực tế, cái danh hiệu này có ý là, khi anh gặp một người con gái anh nghiêm túc yêu, thì anh sẽ giống như con báo, nhanh nhẹn chạy lên cướp!”.

Cô kinh ngạc nhìn anh, gương mặt tuần tú hơi ửng hồng.

“Shit!”. Anh lăm băm “Anh đã giải thích xong rồi! Bây giờ chúng ta vào lễ đường là được!”.

“Nếu như anh muốn nhanh nhẹn chạy, sao lại còn muốn cùng em vào lễ đường?”. Khi anh ôm lấy cô, cô hỏi.

Gương mặt tuần tú của Hắc Diệu Đường cứng lại, “Dù sao không ai chịu cưới em, anh không thể làm gì khác hơn là hi sinh thân mình”. Anh bỏ qua gương mặt ửng hồng.

“Nếu như không phải do anh làm hỏng thì em và Trương Trạch đã kết hôn rồi”. Cô nói.

Anh nhíu mày cảnh cáo. “Ai dám cướp người của anh, anh phái người giải quyết ngay!”.

Nhìn vẻ mặt thô phi của anh cô chột hiệu, hóa ra người phong lưu này, thật ra thì anh không có thói quen yêu đương!

Trong mắt cô xẹt qua một chút ý cười, cô nói như thờ dài, “Người có thể lấy em cũng bị anh hù chạy mất rồi, xem ra em chỉ còn lựa chọn duy nhất, đó là phải uất ức mà gả cho anh rồi”.

Hắc Diệu Đường sững sốt, gương mặt anh toét ra nụ cười. “Ân Ninh?!”. Giọng anh khàn khàn.

“Lần này, chú rể của em có chạy nữa không?”. Cô chần chờ hỏi anh.

“Tuyệt đối sẽ không!”. Anh vội vàng đảm bảo, anh ôm chặt cô vào trong ngực, giọng nhẹ nhàng nói. “Hơn nữa, anh muốn cho cả thế giới biết, cô dâu của Prad là ai!”.

Lần này anh về Mỹ chính là muốn tổ chức một hôn lễ thế kỷ. Anh muốn cho cô một sự vui mừng, để cô tin tưởng lời hứa của anh vững như kim thạch.

“Em có đồng ý gả cho anh không, Ân Ninh?”.

Lúm đồng tiền trên má cô hiện ra. Người đàn ông bá đạo này rốt cuộc cũng nhớ tới nên cầu hôn cô đâu.

Trước khi anh mất kiên nhẫn, rốt cuộc cô cũng gật đầu.

Hắc Diệu Đường kích động ôm cô vào ngực. “Anh đảm bảo sẽ cho em một hôn lễ khó quên”. Anh đưa ra một lời cam kết của đàn ông.

Ba năm trước về Đài Loan, anh vẫn chưa rõ tâm ý của mình. Sau khi từ nước trở về Mỹ, anh không thể nào đổi bạn giường được nữa, vì sao? Ba năm

này anh không suy nghĩ, cho đến ba năm sau gặp lại cô, rốt cuộc anh đã hiểu rõ, trái tim của anh ngay từ ba năm trước đã bị một cô gái ôm lấy. Có lẽ, trò chơi tình ái anh chơi quá nhiều, nên tự mình kiêu ngạo nghĩ rằng mình rất lão luyện, anh không hề phòng bị sự thâm tình và trẻ trung của cô, để cho cô có cơ hội trêu chọc anh. Đến khi anh phát giác ra thì anh đã lọt lưới, không thể thoát ra được.

Tư vị hạnh phúc vốn xa như thế, bây giờ lại gần như vậy. .... Cô vui đùa trong ngực anh, một nụ cười quý dị hiện lên trên gương mặt cô. Buổi lễ kết hôn ngày hôm đó cô đảm bảo anh cũng sẽ có một hôn lễ khó quên. Không đâu tự xưng bộ bị đau lòng 2 lần, cô dâu bỏ chạy một lần, cũng là không công bằng rồi, đúng không?

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Hắc Báo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.